

ПАМЕЛА ТРАВЪРЗ МЕРИ ПОПИНЗ СЕ ЗАВРЪЩА

Част 2 от „Мери Попинз“

Превод от английски: Светлана Стефанова, 2003

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

ХВЪРЧИЛОТО

Беше една от онези утрини, в които всичко изглежда тъй чисто, ярко и блестящо, сякаш някой е чистил света цяла нощ.

Къщите на улица Черешова премигнаха, когато транспарантите на прозорците се вдигнаха, а тънките сенки на черешовите дървета слязоха на облените в слънце тротоари и нарисуваха върху им тъмни райета. Обаче отникъде не се чуваше звук. Само звънчето на продавача на сладолед подрънкваше леко, докато той буташе количката си нагоре-надолу по улицата.

СПРИ МЕ И СИ КУПИ!

Гласеше надписът, поставен отпред на количката. Най-сетне от ъгъла се показва коминочистачът. Той вдигна почернялата си от сажди ръка и сладоледаджията задрънка с количката към него.

— За едно пени! — каза коминочистачът и като се облегна върху свързаните на сноп четки, заблиза сладоледа с върха на езика си. Когато изяде сладоледа, той внимателно зави фунийката в носната си кърпичка и я пхна в джоба.

— Не ядеш ли фунийките? — запита изненадан сладоледаджията.

— Не, събирам ги — каза коминочистачът, вдигна четките си и влезе в къщата на адмирал Бум през парадния вход, защото тя нямаше друг.

Сладоледаджията отново подкара количката с подканящ звън и като вървеше нагоре по улицата, целият пак стана на райета от слънце и сянка.

— Никога не е било толкова тихо! — промърмори той и се огледа първо надясно, а после наляво, дано се появи някой купувач.

В този миг откъм номер седемнайсет прогърмя силен глас. Сладоледаджията забърза към градинската врата с надежда да продаде някой и друг сладолед.

— Не мога да търпя! Просто не мога да търпя повече! — крещеше мистър Банкс и крачеше разгневен по алеята — от градинската врата до стълбите и обратно.

— Какво има? — запита тревожно мисис Банкс, която беше изтичала от столовата. — И какво подритваш нагоре-надолу?

Мистър Банкс протегна крак и нещо черно полетя и падна на средата на стълбите.

— Шапката ми! — процеди той през зъби. — Моето най-хубаво бомбе!

После изтича по стъпалата и отново ритна шапката. Тя се завъртя за миг във въздуха и тупна в краката на мисис Банкс.

— Какво ѝ е на шапката ти? — плахо запита мисис Банкс, но всъщност тя се питаше какво ли става с мистър Банкс.

— Погледни и виж! — изръмжа той.

Разтреперана, мисис Банкс се наведе и вдигна шапката. Тя беше покрита с големи, лъскави влажни петна и издаваше особена миризма. Мисис Банкс подуши периферията.

— Мирише ми на боя за обувки — каза тя.

— Точно на боя за обувки! — тросна се мистър Банкс. — Робъртсън Ай е изчеткал шапката ми с четката за обувки. С други думи — я лъснал!

Устата на мисис Банкс се отвори от ужас.

— Не зная какво става в тази къща! — продължи мистър Банкс. — Цял век вече нищо не е както трябва! Водата за бръснене — много гореща, кафето на закуска — твърде студено. Сега пък и това!

Той издърпа шапката от ръцете на мисис Банкс и грабна чантата си.

— Излизам! — каза той. — И не зная дали изобщо ще се върна някога. Вероятно ще предприема далечно плаване.

Нахлузи шапката върху главата си, тръшна входната врата и така бързо излезе на улицата, че събори сладоледаджията, който с интерес слушаше разговора.

— Ваша е грешката! Нямаме право да стоиме тук и да подслушваме! — каза мистър Банкс и сърдито закрачи към Сити, а лъснатата му шапка блестеше на слънцето като скъпоценен камък.

Сладоледаджията внимателно се изправи и щом разбра, че кокалите му не са изпочупени, седна на бордюра и за утеха изяде един голям сладолед...

— О, боже! — подскочи мисис Банкс при трясъка на градинската врата. — Точно така. Напоследък всичко се обърка. Първо едно, после друго. Откак Мери Попинз ни напусна без предупреждение, всичко тръгна наопаки.

Тя седна на най-долното стъпало на стълбата, извади носната си кърпичка и заплака.

И докато плачеше, тя премисли всичко, което се беше случило от оня ден, в който Мери Попинз тъй внезапно и загадъчно изчезна.

— Предната вечер тук, на следващата я няма! Толкова неприятно! — изхълца мисис Банкс.

Скоро след изчезването на Мери Попинз дойде гувернантката Грин, но напусна на края на същата седмица, защото Майкъл я беше

наплюл. Замести я гувернантката Браун, която един ден излезе на разходка и повече не се върна. Доста по-късно откриха, че всички сребърни лъжички бяха изчезнали заедно с нея.

После дойде мис Куигли — гувернантката, която пък се наложи те да помолят да напусне, защото всяка сутрин преди закуска по три часа свиреше гамата, а мистър Банкс не се интересуваше от музика.

— ... а после — ридаеше мисис Банкс в кърпичката си — Джейн заболя от шарка, бойлерът в банята се пукна, черешовите дръвчета измръзнаха и...

— Ако обичате, мадам! — Мисис Банкс вдигна поглед и видя до себе си мисис Брил, готвачката.

— Коминът в кухнята се подпали! — съобщи мисис Брил мрачно.

— О, боже! И това ли? — извика мисис Банкс. — Трябва да накарате Робъртсън Ай да го изгаси. Къде е той?

— Спи, мадам, в килера за метлите. А когато това момче спи, нищо не може да го събуди — нито земетресение, нито цял полк войници! — обясняваше мисис Брил, докато слизаше след мисис Банкс по стълбите към кухнята.

С общи усилия двете успяха да потушат огъня, но грижите на мисис Банкс за този ден не свършиха.

Точно привършиха обедата, когато нещо избумтя и се строполи над главите им.

— Това пък какво е? — втурна се мисис Банкс да види какво се беше случило горе.

— Ох, кракът ми, кракът ми! — пицеше Елън, прислужничката.

Тя седеше на стълбата сред парчета порцелан и стенеше високо.

— Какво му е? — рязко запита мисис Банкс.

— Счупен е! — отвърна Елън нещастно и се облегна на перилата.

— Глупости, Елън! Изкълчила си го, това е всичко!

Но Елън отново изстена.

— Кракът ми е счупен! Какво ще правя? — непрекъснато повтаряше плачешком тя.

В този момент откъм детската стая долетяха острите писъци на близнаците. Те се биеха за синьото целулоидно патенце и тънките им гласчета се издигаха над виковете на Джейн и Майкъл, които пък

рисуваха по стените и спореха дали зеленият кон трябва да има лилава, или червена опашка. И сред тази врява, като удари на барабан, падаха охканията на прислужницата Елън: „Кракът ми е счупен! Какво ще правя?“.

— Това вече е последната капка! — каза мисис Банкс. Тя изтича нагоре по стълбите, помогна на Елън да си легне и направи компрес със студена вода на глезена ѝ. После отиде в детската стая.

Джейн и Майкъл се втурнаха насреща ѝ.

— Трябва да има червена опашка, нали? — настояваше Майкъл.

— О, мамо, кажи му да не е толкова глупав. Няма кон с червена опашка, нали?

— А има ли кон с лилава? Кажи де! — изкрещя Майкъл.

— Моето пате! — пискаше Джон и дърпаше патето от Барбара.

— Мое, мое, мое! — викаше Барбара и теглеше патето към себе си.

— Деца! Деца! — Мисис Банкс закърши ръце в отчаяние. — Спрете или ще полудея!

За миг настъпи тишина. Децата я изгледаха с любопитство. Дали може да полудее наистина? И ако го направи, как ли ще изглежда?

— Няма да търпя такова държание! — каза мисис Банкс. — Бедната Елън си навехна глезена, тъй че сега няма кой да се грижи за вас. Трябва всички да отидете в парка и да си играете там, докато стане време за вечеря. Джейн и Майкъл, вие ще се грижите за малките! Джон, дай сега патето на Барбара, а тя ще ти го върне, като си лягаш. Майкъл, вземи новото си хвърчило. Хайде, слагайте си шапките, всички до един!

— Но аз искам да си дорисувам коня... — започна сърдито Майкъл.

— Защо трябва да вървим в парка? — запротестира Джейн. — Там няма какво да се прави.

— Защото — отвърна мисис Банкс — аз трябва да имам спокойствие. Ако се държите кротко като добри деца, за вечеря ще получите сладки от кокосово брашно.

И преди да успеят да отворят уста отново, тя им нахлупи шапките и ги изтика надолу по стълбите.

— Оглеждайте се и на двете страни! — напомни им тя, когато излязоха на улицата.

Джейн тикаше количката с близнаците, а Майкъл носеше хвърчилото.

Погледнаха надясно. Нямаше нищо.

Погледнаха наляво. Нямаше никой, освен сладоледаджията, който подрънкваше със звънчето си в дъното на улицата.

Джейн бързо прекоси платното. Майкъл се влачеше след нея.

— Мразя този живот! — каза той тъжно на хвърчилото. — Всичко винаги върви наопаки, винаги.

Джейн избута количката до езерото.

— Сега — каза тя на близнаците, — дайте ми патето!

Близнаците запищяха и сграбчиха играчката за двата края. Джейн разтвори пръстите им.

— Гледайте! — и тя хвърли патето в езерото. — Гледайте, милички, то ще отплува за Индия!

Патето се носеше върху водата. Близнаците го гледаха и хлипаха.

Джейн заобиколи езерото, улови играчката и я тласна назад.

— А, ето — забеляза умно тя, — патето ви се връща в Саутъмптън!

Близнаците никак не се зарадваха.

— Тогава да го пратим в Ню Йорк! — сега те зареваха по-силно.

Джейн се ядоса.

— Майкъл, какво да ги правим? Ако им дадем патето, ще се сбият за него, ако не им го дадем, ще продължават да плачат.

— Ще им пусна хвърчилото — каза Майкъл. — Деца, гледайте, гледайте!

Майкъл взе красивото зелено-жълто хвърчило и започна да развива канапа. Близнаците го наблюдаваха през сълзи и без интерес. Вдигнал хвърчилото над главата си, той се затича. За миг хвърчилото се люшна във въздуха, но веднага се отпусна и падна върху тревата.

— Пак опитай! — каза Джейн окуражително.

— Ти го дръж високо, аз ще тичам — каза ѝ Майкъл.

Този път хвърчилото наистина се издигна по-високо, но за беда дългата му опашка се заплете в клоните на една липа и то увисна безжизнено сред листата.

Близнаците завиха с пълен глас.

— О, боже! — въздъхна Джейн. — Напоследък нищо не ни върви.

— Хей, хей! Какво става тук? — чу се глас зад тях.

Обърнаха се. Беше пазачът, много елегантен, в униформа, с висока шапка. Носеше и бастун, за да събира с острия му връх разпилените хартийки.

Джейн посочи липата. Пазачът погледна нагоре. Лицето му стана строго.

— А-а, че вие нарушавате реда! Не позволяваме паркът да се замърсява. Нито по земята, нито по дърветата. Не може така!

— Това не е боклук! Това е хвърчило! — каза Майкъл.

Лицето на пазача се отпусна, разнежи се, чак придоби глуповат израз.

— Хвърчило? Вярно! Не съм пускал хвърчило от детинство. — Той бързо се покатери на дървото и слезе, стиснал с умиление хвърчилото под мишница.

— Е, сега ще го вдигнем, ще го пуснем и то ще се понесе.

Той посегна да вземе пръчката, обаче Майкъл я стисна здраво.

— Благодаря ви, но искам сам да го пусна.

— Добре, ама нека да ти помагам, не искаш ли? — каза пазачът смирено. — Нали видя как го свалих, а не съм пускал хвърчило от години...

— Добре — съгласи се Майкъл, защото не искаше да бъде нелюбезен.

— О, благодаря ти, благодаря ти! — извика пазачът с признателност. — Ето, вземам хвърчилото и правя десет крачки по тревата. Щом кажа „Хайде!“, ти започваш да тичаш. Разбрано?

Пазачът се отдалечи, броейки на глас крачките си.

— Осем, девет, десет! — Той се обърна и вдигна хвърчилото над главата си. — Хайде!

Майкъл започна да тича. Въжето се изпъна и дръпна.

— Вдигна се! — развика се пазачът.

Майкъл погледна назад. Хвърчилото плуваше във въздуха и плавно се издигаше нагоре. Все по-високо и по-високо, малкото зелено-жълто петно сякаш потъваше в синевата. Очите на пазача щяха да изхвъркнат от почуда.

— Не помня да съм виждал такова хвърчило. Дори като момче — мърмореше той, загледан нагоре.

Пухкав облак за миг премина върху слънцето и продължи своя бяг по небето.

— Отива към хвърчилото — прошепна развълнувано Джейн.

Нагоре, нагоре се мятеше опашката, устремена към висините, докато заприлича на бледо петънце в небето. Облакът бавно се движеше към него. По-близо, по-близо...

— Скри се! — каза Майкъл, когато петното изчезна зад тънкото сиво покривало.

Джейн въздъхна тихо. Близнаците кротуваха в количката. Странна тишина обгърна всички. Изпънатото в ръката на Майкъл въже сякаш свързваше децата с облака, а земята с небето. Притаили дъх, те продължаваха да чакат хвърчилото да се появи отново. Изведнъж Джейн изгуби търпение.

— Майкъл — завика тя, — прибирай го, прибирай го!

Майкъл завъртя пръчката и задържа с всичка сила, но въжето остана изпънато, дори не се помръдна. Майкъл дръпна още веднъж, този път по-продължително. Накрая се задъха.

— Не мога! Не ще!

— Аз ще ти помогна! — каза Джейн. — Хайде, тегли!

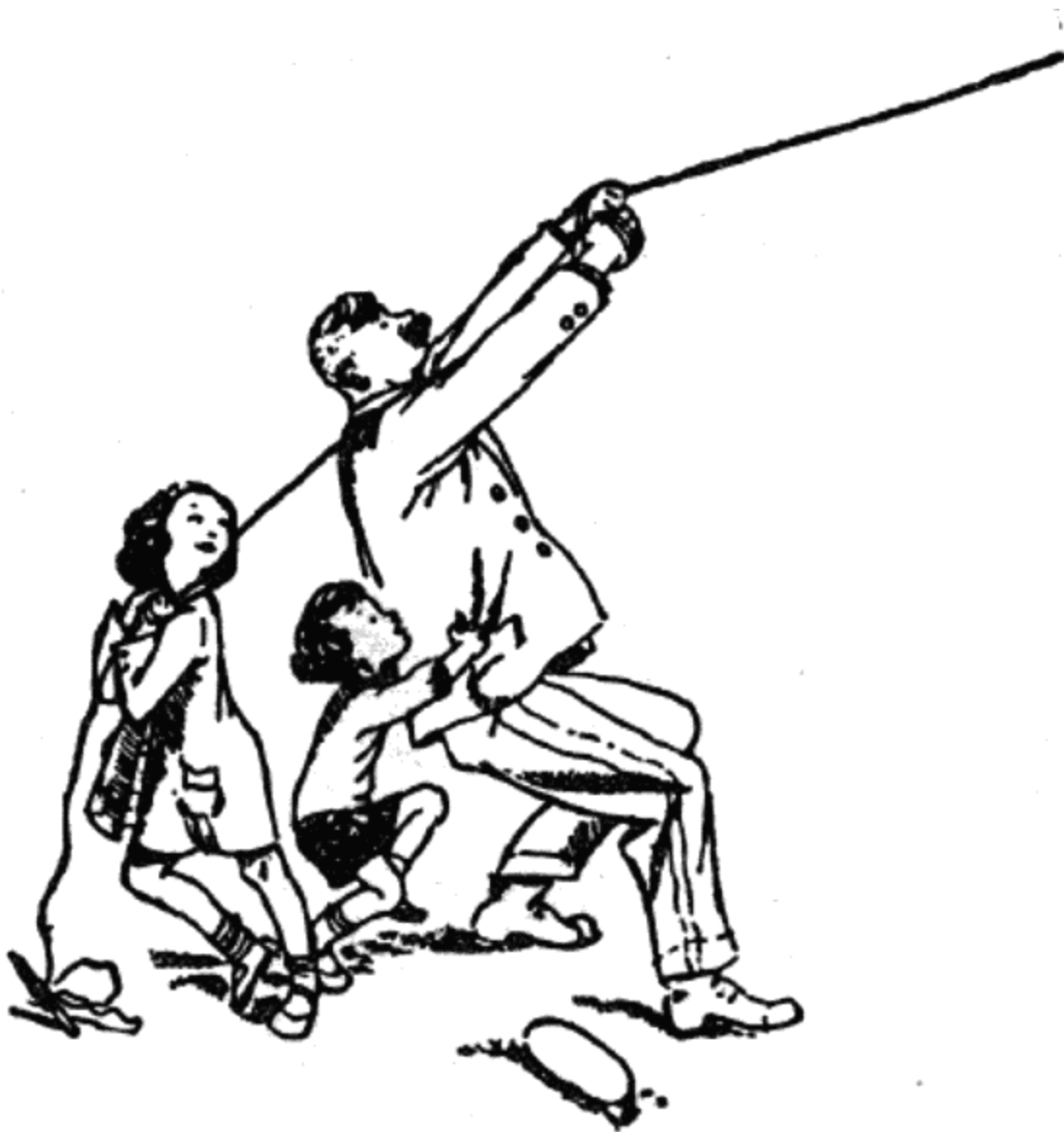
Но колкото и силно да дърпаха, въжето не се отпускате и хвърчилото остана скрито зад облака.

— Дайте на мен! — важно каза пазачът. — Когато бях момче, правех така.

Той постави ръка на въжето точно над ръката на Джейн и дръпна веднъж, кратко и рязко. Въжето сякаш малко мръдна.

— А сега заедно — тегли!

Пазачът хвърли шапката си, Джейн и Майкъл забиха крака здраво в тревата и всички затеглиха с все сила.

— Идва! — изпъшка по едно време Майкъл.

И наистина въжето изведнъж се разхлаби, някакво малко петно прекося облака, завъртя се и заслиза надолу.

— Н-н-навивай! — изпелтечи пазачът към Майкъл.

Но въжето вече само се навиваше около пръчката.

Хвърчилото се въртеше във въздуха в бурен танц и летеше надолу, прикрепено на края на разлюляното въже.

Джейн ахна.

— Нещо се е случило! — извика тя. — Не е нашето хвърчило! Съвсем друго е!

Всички се загледаха.

Наистина. Хвърчилото не беше зелено-жълто. Цветът му беше станал морскосин. Но то продължаваше да слиза с подмятане и подскачане. Внезапно Майкъл нададе вик.

— Джейн! Джейн! Това изобщо не е хвърчило. Прилича на, о, прилича на...

— Навивай, Майкъл, бързо навивай! — задъхана от вълнение каза Джейн. — Нямам търпение да чакам!

Защото сега краят на въжето слезе до върховете на най-високите дървета и всичко се виждаше съвсем ясно. Нямахте и помен от зелено-жълтото хвърчило. На негово място танцуваше някаква фигура, едновременно странна и позната, в синьо палто със сребърни копчета и сламена шапка, украсена с маргарити. Под мишницата ѝ беше пъхнат чадър, чиято дръжка представляваше папагалска глава, в едната ѝ ръка висеше кафява чанта, докато другата стискаше здраво края на скъсяващото се въже.

— Ах! — извика Джейн тържествуващо. — Това е тя!
— Знаех си! — извика и Майкъл, а ръцете му се разтрепериха и едва не изтърваха пръчката, на която навиваше въжетото.

— Брей! — каза пазачът, зяпнал уста от изумление. — Брей! — повтори той и премигна.

Странната фигура продължаваше да се носи надолу, краката ѝ докоснаха върховете на дърветата. Вече се различаваше ясно лицето с добре познатите черти — черната като въглен коса, яркосините очи и вирнатия като на холандска кукла нос.

Последната част от въжето сама се намота върху пръчката, фигурата слезе внимателно между липите и стъпи на тревата.

Майкъл пусна пръчката и се втурна напред. Джейн го следваше по петите.

— Мери Попинз! Мери Попинз! — те се хвърлиха с викове върху нея.

Зад тях близнаците кукуригаха като ранобудни петлета, а пазачът отваряше и затваряше уста, сякаш искаше да каже нещо, но не може да намери думи.

— Най-послед! Най-послед! Най-послед! — викаше Майкъл бурно, пипаше я по ръката, чантата, чадъра — всичко, за да се увери, че може да я докосва и че тя е истинска.

— Знаехме, че ще се върнете! Намерихме писмото ви, в което казвате au revoir! — викаше Джейн, обвила ръце около синьото палто.

Доволна усмивка заигра по лицето на Мери Попинз. Тя се плъзна от устата към вирнатия нос и сините очи, но в миг угасна.

— Ще ви бъда благодарна, ако си припомните — каза тя, докато се освобождаваше от ръцете им, — че тук е обществен парк. На какво прилича това! Все едно че съм в зоологическа градина. И къде, ако мога да запитам, са ръкавиците ви?

Децата се дръпнаха и забъркаха по джобовете си.

— Хм! Сложете ги, моля!

Разтреперани от вълнение и радост, Джейн и Майкъл напъхаха ръце в ръкавиците и си сложиха шапките.

Мери Попинз се приближи към количката. Закопча каишките на близнаците по-здраво, оправи одеялото им, а те загукаха щастливи. После се огледа.

— Кой пусна патето в езерото? — запита тя с така добре познатия им строг и надменен глас.

— Аз — каза Джейн. — За близнаците. Пътува за Ню Йорк.

— Добре, тогава извади го! — каза Мери Попинз. — Няма да върви в Ню Йорк, където и да се намира този град, а с нас вкъщи. Време е за чай!

И като праметна чантата върху дръжката на количката, тя подкара близнаците към изхода.

Пазачът, възвърнал си най-сетне дар словото, ѝ препречи пътя.

— Вижте какво! — каза той, като я гледаше смаян. — Аз ще трябва да докладвам. Това е нарушение на правилника. Да се слиза от небето по такъв начин... И откъде, бих искал да зная, откъде идвате?

Той млъкна, защото Мери Попинз го измерваше от горе до долу с такъв поглед, че му се дощя да се скрие някъде.

— Ако аз бях пазач — каза му тя наставнически, — щях да си сложа шапката и да си закопчея палтото. Извинете!

И като го отстрани с надменно движение на ръката си, тя отмина с количката.

Изчервен, пазачът се наведе да вдигне шапката си, а когато се изправи, Мери Попинз и децата бяха изчезнали във входа на номер седемнайсет на улица Черешова.

Пазачът погледна по алеята, после нагоре към небето, после пак по алеята. Свали шапка, почеса се по главата и отново я нахлупи.

— Никога не съм виждал такова нещо! — каза той разстроен. — Даже като малко момче...

И дори когато си тръгна, още продължаваше да мърмори и изглеждаше много разтревожен.

— А, Мери Попинз! — извика мисис Банкс, когато влязоха в хола. — Откъде дойдохте? От небето ли паднахте?

— Да — започна Майкъл щастливо, — тя слезе на края на...

И изведнъж спря, защото Мери Попинз го беше пронизала с един от нейните ужасни погледи.

— Намерих ги в парка, мадам — обясни тя на мисис Банкс, — та реших да ги доведа вкъщи.

— Но тогава ще останете ли?

— Засега, мадам.

— Но, Мери Попинз, миналия път си отидохте без предупреждение. Мога ли да съм сигурна, че няма да го направите пак?

— Не можете, мадам — отвърна Мери Попинз спокойно.

— Но... обаче... вие не мислите ли... — започна мисис Банкс неуверено. Тя изглеждаше доста изненадана.

— И аз самата не мога да съм сигурна, мадам.

— Ах! — каза мисис Банкс, защото в момента не може да се сети какво друго да каже.

И преди да се опомни от изненадата, Мери Попинз взе чантата и подкани децата да се качват бързо по стълбата.

Мисис Банкс остана да гледа след тях. Тя чу как вратата на детската стая тихо се затвори, въздъхна с облекчение и изтича към телефона.

— Мери Попинз се върна! — извика тя щастливо в слушалката.

— Наистина ли? — каза мистър Банкс на другия край. — Тогава може би и аз ще се върна.

И той окачи слушалката.

Горе, в детската стая, Мери Попинз си съблече палтото и го окачи на куката зад вратата на спалнята. После свали шапката си и внимателно я постави на металната топка на едно от леглата.

Джейн и Майкъл наблюдаваха познатите движения. Всичко в нея си беше както винаги. Мъчно можеха да повярват, че ги беше оставяла.

Мери Попинз се наведе и отвори чантата. Беше съвсем празна, с изключение на един голям термометър.

— За кого е? — запита Джейн с любопитство.

— За теб — отвърна Мери Попинз.

— Но аз не съм болна! — запротестира Джейн. — Преди два месеца имах шарка.

— Отваряй! — каза Мери Попинз с глас, който бързо накара Джейн да си затвори очите и да отвори уста. Термометърът се плъзна вътре.

— Искам да зная как си се държала, докато ме нямаше — строго каза Мери Попинз.

После извади термометъра и го вдигна към светлината.

— Небрежна, безгрижна и безредна — прочете тя.

Джейн се ококори.

— Съвсем не съм изненадана! — каза Мери Попинз и пъкна термометъра в устата на Майкъл, който го стисна здраво с устните си. Когато Мери Попинз го извади, тя прочете:

— Много шумно, непослушно, безотговорно момченце.

— Не съм такъв! — ядоса се Майкъл.

Вместо отговор тя пхна термометъра под носа му и той засрича големите червени букви:

— Мно-го шум-но...

— Виждаш ли? — Мери Попинз го изгледа победоносно.

Тя отвори устата на Джон и напъха термометъра вътре.

„Избухлив и раздразнителен“ — това беше температурата на Джон, а след като измери тази на Барбара, прочете: „Съвършено разглезени“.

— Хм! — изсумтя Мери Попинз. — Време беше да се върна.

После бързо сложи термометъра в своята уста, подържа го малко и го извади.

Пишеше: „Най-превъзходна и достойна личност, напълно може да се разчита на нея във всяко отношение“.

Докато четеше температурата си на глас, върху устните ѝ разцъфна самодоволна усмивка.

— Така си и мислех! — каза важно тя. — А сега вечеряйте и в леглата!

Стори им се, че за по-малко от минута си изпиха млякото, изядоха сладкишите от кокосово брашно, влязоха и излязоха от банята. Както обикновено, Мери Попинз правеше всичко като светкавица. Телените копчета мигновено се разделяха, а кокалените сами бързаха да излязат от илиците; гъбата и сапунът летяха нагоре-надолу, а пешкирите ги избърсваха с едно докосване.

Най-накрая Мери Попинз мина покрай наредените едно до друго легла и подпхна завивките. Бялата ѝ колосана престилка скърцаше и миришеше приятно на току-що препечена филийка.

До леглото на Майкъл тя спря, наведе се, тършува известно време и после внимателно измъкна изпод него походното си легло, върху което спретнато бяха наредени на купчинки вещите ѝ: калъпът сапун „Сънлайт“, четката за зъби, пакетчето фуркети, шишето одеколон, малкото сгъваемо столче и кутията с таблетки за гърло. А също и седемте бархетни нощници и четирите памучни, обувките с копчета, кутията с домино, двете шапки за баня и албумът с пощенски картички.

Джейн и Майкъл седнаха в леглата си, зяпнали от почуда.

— Откъде изскочи всичко това? — запита Майкъл. — Сто пъти съм се пъхал под леглото и съм сигурен, че ги нямаше там по-рано.

Мери Попинз нищо не отговори. Беше започнала да се съблича.

Джейн и Майкъл се спогледаха. Знаеха, че няма полза да питат, защото Мери Попинз никога нищо не им казваше.

Тя смъкна колосаната си бяла якичка и се затутка със закопчалката на синджирчето, което висеше на врата ѝ.

— Какво има вътре? — запита Майкъл, съгледал малкия златен медальон, окачен на синджирчето.

— Снимка.

— Чия?

— Ще научиш, когато му дойде времето, не по-рано! — отрязва тя.

— А кога ще му дойде времето?

— Когато аз си отида.

Децата я погледнаха с изплашени очи.

— Но, Мери Попинз, вие няма да ни напуснете пак, нали? О, кажете, че няма! — заплака Джейн.

Мери Попинз я изгледа.

— Чудесен живот ме чака, ако прекарам дните си с вас! — забеляза тя.

— Но ще останете, нали? — настояваше Джейн.

Мери Попинз подхвърли медальона в ръката си.

— Ще остана, докато синджирчето се скъса — кратко заяви тя.

И като нахлузи една от памучните нощници през глава, започна да се съблича под нея.

— Това е добре — прошепна Майкъл на Джейн. — Разгледах синджирчето — много е здраво.

И той кимна на сестричката си окуражително. Децата се сгушиха в леглата и наблюдаваха тайнствените движения на Мери Попинз под палатката на нейната нощница. Те си спомниха първото ѝ пристигане на улица Черешова и всички странни и чудновати неща, които се случиха след това: как беше отлетяла с чадъра си, когато вятърът се промени; за дългите нерадостни дни без нея и нейното необикновено слизание от небето днес следобед.

Внезапно Майкъл се сети за нещо.

— Хвърчилото ми! — извика той и седна на леглото. — Съвсем го забравих! Къде ми е хвърчилото?

Главата на Мери Попинз се подаде през отвора на нощницата ѝ.

— Хвърчило? — каза ядосано тя. — Чие хвърчило? Какво хвърчило?

— Моето, зелено-жълтото хвърчило с пискюлите. Това, с което слязохте. Нали се държахте за края на въжето му...

Мери Попинз го загледа втренчено. Не разбраха дали изненадата ѝ беше по-голяма от гнева ѝ, но изглеждаше и изумена, и разгневена. А когато проговори, гласът ѝ беше по-страшен от вида ѝ.

— Правилно ли те разбрах? — Тя процеждаше думите бавно през зъби. — Ти каза, че съм слязла отнякъде, от края на някакво въже?

— Но така направихте! — запелтечи Майкъл. — Днес. От един облак. Ние ви видяхме!

— Аз ли, Майкъл Банкс? Увиснала на края на въже? Като циркаджийска майmunка?

Мери Попинз тъй се изпълни с гняв, че просто стана два пъти по-голяма. Тя се надвеси над него по нощница, огромна и яростна, в очакване на отговора му.

Майкъл стисна завивките за кураж.

— Стига вече, Майкъл! — предупреди го шепнешком Джейн от своето легло.

Той обаче беше отишъл твърде далеч, за да спре.

— Тогава къде ми е хвърчилото? — продължи той безразсъдно. — Ако не сте слезли т-т-така, както казах, къде ми е хвърчилото? Няма го на края на въжето.

— О-охо! А вместо него аз съм там, така ли? — запита тя с презрителен смях.

Майкъл разбра, че няма смисъл да продължава. Не можеше да обясни. Трябваше да се откаже.

— Н-н-не — каза той тихичко. — Не, Мери Попинз.

Тя се обърна и изгаси лампата.

— Твоите обноски — забеляза тя кисело — не са се подобрили през моето отсъствие. На края на въже, ама че работа! Никога в живота ми не са ме обиждали толкова. Никога!

С гневен замах тя разтвори леглото си, тръшна се в него и издърпа завивките.

— Тя го направи все пак, нали? Ние я видяхме — прошепна найсетне той на Джейн.

Джейн не отговори. Вместо това тя посочи към вратата на спалнята.

Майкъл с любопитство надигна глава.

На една кука зад вратата висеше палтото на Мери Попинз. Сребърните копчета блестяха на светлината на нощната лампа. А от джоба висяха книжни пискюли — пискюлите на зелено-жълтото хвърчило.

Децата ги гледаха дълго.

После си кимнаха. Знаеха, че няма какво да си кажат, защото около Мери Попинз имаше неща, които никога нямаше да разберат. Но тя се върна и само това имаше значение.

Откъм походното легло се чуваше равномерното ѝ дишане. Те се чувстваха успокоени и щастливи.

— Нямам нищо против, Джейн, опашката му да е лилава — пошушна Майкъл по едно време.

— Не, Майкъл! — каза Джейн. — Аз наистина мисля, че червена ще бъде по-добре.

След това единственият звук, който можеше да се чуе в детската стая, беше спокойното дишане на петимата заспали.

— Пф! Пф! — пуфтеше лулата на мистър Банкс.

— Клик! Клик! — тракаха иглите за плетене на мисис Банкс.

Мистър Банкс вдигна крака върху камината и леко захърка.

Подир известно време мисис Банкс заговори:

— Още ли мислиш да предприемаш пътешествие по море?

— Е, не мисля вече. Доста лош моряк съм. А и шапката ми е в ред. Лъснах я цялата с боя за обувки в магазина на ъгъла и сега е като нова. Дори по-хубава. Освен това, щом Мери Попинз се върна, водата ми за бръснене ще е гореща точно колкото трябва.

Мисис Банкс се усмихна в себе си и продължи да плете.

Тя беше много доволна, че мистър Банкс е толкова лош моряк и че Мери Попинз се върна...

Долу в кухнята мисис Брил сменяше превръзката върху глезена на Елън.

— Преди нямах много добро мнение за нея — казваше мисис Брил. — Но признавам, че от днес следобед къщата е различна. Спокойна като в неделен ден и спретната като млада булка. Не съжалявам, че се върна.

— Нито аз! — каза Елън с облекчение.

— Нито пък аз! — помисли си Робъртсън Ай, който слушаше разговора през стената на килера за метли. — Сега и аз ще имам малко спокойствие!

Той се настани удобно върху обърнатата лопата за въглища и заспа отново, подпрял глава върху метлата.

Но какво мислеше по въпроса Мери Попинз, никой никога не узна, защото тя пазеше своите мисли за себе си и не ги споделяше с никого...

ВТОРА ГЛАВА

ЧУЧУЛИГАТА НА МИС АНДРЮ

Беше събота следобед.

В хола на улица Черешова номер седемнайсет мистър Банкс тупаше по барометъра и обясняваше на мисис Банкс какво ще бъде времето.

— Умерен южен вятър, температура — около нормалната, на места — гръмотевици, бъдеща прогноза — неясна. Хей, какво е това?

От горния етаж долетя шум от блъскане, бутане и скачане.

На завоя на стълбата се появи Майкъл. Нацупен, очевидно в лошо настроение, той подскачаше тежко надолу по стъпалата. Зад него, с по едно близначе във всяка ръка, вървеше Мери Попинз, побутваше го с коляно в гърба и с рязък тласък го препращаше от едно стъпало на друго. Следваше ги Джейн, която носеше шапките.

— Добре започнатата работа е наполовина свършена. Слизай бързо! — казваше Мери Попинз хапливо.

Мистър Банкс извърна гръб на барометъра и ги загледа.

— Какво става с теб? — запита той сина си.

— Не искам да отивам на разходка. Искам да си играя с новия локомотив! — каза Майкъл, поемайки дъх, след като коляното на Мери Попинз го избута още едно стъпало надолу.

— Глупости, миличък! — каза мисис Банкс. — Разбира се, че искаш. Ходенето прави краката така дълги и силни.

— Но аз харесвам повече късите крака — изръмжа Майкъл и се смъкна тежко още едно стъпало.

— Когато бях малко момче — каза мистър Банкс, — аз много обичах да се разхождам. Всеки ден ходех с моята гувернантка до втория уличен стълб и обратно. И никога не мърморех.

Майкъл спря на стъпалото и погледна мистър Банкс недоверчиво.

— Нима си бил някога малко момче? — каза той силно изненадан.

Мистър Банкс се засегна много.

— Разбира се, че съм бил. Сладко малко момче с дълги златни къдрици, дантелена якичка, кадифени панталонки и високи обуца с копчета.

— Не ми се вярва — каза Майкъл и, загледан в мистър Банкс, забърза надолу по стълбата вече без подкана.

— Как се казваше твоята гувернантка? — запита Джейн, тичайки по стъпалата след Майкъл. — И беше ли хубава?

— Казваше се мис Андрю и беше самият ужас!

— Ш-шт! — каза мисис Банкс укорително.

— Искам да кажа — побърза да се поправи мистър Банкс, — че беше... хм... много строга. И винаги права. И обичаше да внушава на другите, че са криви. Караше ги да се чувстват като червеи. Ето такава беше мис Андрю.

Дзън, дзън, дзън!

Звънецът на външната врата прокънтя и отекна из цялата къща.

Мистър Банкс отиде да отвори. На прага с много важен вид стоеше пощенският раздавач.

— Бърза телеграма. За семейство Банкс. Ще има ли отговор? — Момчето подаде оранжевия плик.

— Ако новините са добри, ще получиш шест пенса — каза мистър Банкс, докато отваряше телеграмата.

Когато я прочете обаче, лицето му пребледня.

— Без отговор — отрязва той.

— И без шест пенса?

— Положително без — каза мистър Банкс рязко.

Момчето го изгледа с укор и натъжено си тръгна.

— О, какво има? Някой да не е болен? — запита мисис Банкс.

— По-лошо! — отвърна нещастно мистър Банкс.

— Да не би да сме загубили всичките си пари? — Сега вече и мисис Банкс се уплаши и побледня.

— Още по-лошо. Не показва ли барометърът гръмотевици? И неясни бъдещи прогнози? Слушай!

Той разгъна телеграмата и зачете на глас:

Идвам да ви гостувам един месец. Пристигам днес следобед в три. Моля запалете камината в спалнята.
Юфемия Андрю.

— Андрю? Но това е същото име като на твоята гувернантка! — каза Джейн.

— Това е моята гувернантка — каза мистър Банкс и закричи напред-назад, заровил нервно пръсти в това, което беше останало от косата му. — Малкото ѝ име е Юфемия. Пристига днес в три! — Той изстена високо.

— Но аз не бих казала, че новината е лоша — въздъхна с облекчение мисис Банкс. — Трябва да приготвим стаята за гости, разбира се, но това не ми тежи. Приятно ще ми е да видя милата стара душица...

— Милата стара душица! — изрева мистър Банкс. — Не знаеш за кого говориш. Милата стара... господи, почакай да я видиш! Само почакай да я видиш.

Той грабна шапката и дъждобрана си.

— Но, мили! — извика мисис Банкс. — Ти трябва да си тук, за да я посрещнеш. Ще бъде толкова неучтиво. Къде отиваш?

— Където ми видят очите. Кажи ѝ, че съм умрял! — остро отвърна той и излезе от къщи, нервен и потиснат.

— Божичко, Майкъл, каква ли ще е тя? — каза Джейн.

— Любопитството убива котката — срязва я Мери Попинз. — Сложете си шапките, моля!

Тя настани близнаците в количката и я забута по градинската алея. Джейн и Майкъл излязоха след нея на улицата.

— Къде ще отидем днес, Мери Попинз?

— През парка, по линията на автобус 39, нагоре по Хай стрийт, по моста и после обратно вкъщи през железопътната арка — отрязва тя.

— Ако наистина го направим, ще има да ходим и цяла нощ — прошепна Майкъл, който вървеше неохотно най-отзад. — И ще изпуснем мис Андрю.

— Но тя ще ни гостува цял месец — напомни му Джейн.

— Да, ама аз искам да видя как пристига — оплака се той и провлече крака по тротоара.

— По-живо, моля ви! — строго каза Мери Попинз. — Все едно че се разхождам с два охлюва.

Но щом я настигнаха, тя ги накара да я изчакат цели пет минути пред магазина за пържена риба, за да се оглежда във витрината.

Беше с новата си бяла блуза с розови точки и лицето ѝ, което се отразяваше върху купа пържен меджид, имаше самодоволен и одобрителен вид. Тя подръпна палтото си назад, така че блузата да се вижда повече, и си помисли, че общо взето, не е виждала никога Мери Попинз да изглежда толкова добре. Дори пържените риби, пъхнали пържени опашки в уста, я гледаха с ококорени и възхитени очи.

Мери Попинз кимна доволно на своето отражение и забърза нататък. Вече бяха минали Хай стрийт, прекосиха и железопътната арка. Джейн и Майкъл, които през целия път подскачаха нетърпеливо пред количката, сега затичаха към ъгъла на улица Черешова.

— Идва едно такси! — извика Майкъл възбудено. — Трябва да е мис Андрю.

Те спряха на ъгъла да изчакат Мери Попинз и същевременно наблюдаваха колата.

Таксито се движеше бавно по улицата и спря пред входа на номер седемнайсет. Моторът млъкна и колата изпъшка, изскърца. И нищо чудно, защото от кормилото до покрива тя беше тежко натоварена с багаж. Всъщност самото такси едва се виждаше от куфарите, които бяха натрупани върху покрива, върху багажника и покрай двете врати.

Куфари и кошници с капаци се подаваха от прозорците. Кутии за шапки бяха привързани към стъпалата, а два огромни сака заемаха дори седалката на шофьора.

В този момент самият шофьор се измъкна изпод тях, внимателно се спусна на земята, сякаш слизаше от стръмна планина, и отвори вратата.

Първо изхвъркна една кутия за обувки, след нея голям пакет в кафява хартия, после чадър и бастун, привързани заедно с канап. Най-после върху тротоара издрънча голяма теглилка и събори шофьора.

— Внимавай! — мощен глас проехтя от вътрешността на таксито. — Това е ценен багаж!

— И аз съм ценен шофьор — извика шофьорът, който стана и започна да търка глезена си. — Май че забравихте това, а?

— Път, моля, път! Излизам! — отново извика мощният глас.

И в този миг върху стъпалото на таксито се появи най-голямата обувка, която децата бяха виждали. Тя беше последвана от останалата част на мис Андрю.

Гувернантката беше увита в голямо палто с кожена яка, на главата стърчеше мъжка филцова шапка, а от шапката се развяваше дълъг сив воал. С една ръка тя придържаше дипломите на полата си, а в другата се полюшваше цилиндричен предмет, покрит с кариран плат.

Децата внимателно пропълъзяха покрай оградата, зазяпали с интерес огромната фигура с орлов нос, мрачно стиснати устни и малки очи, които надзъртаха сърдито иззад очилата. Почти ги оглуши гласът ѝ, който спореше с шофьора.

— Четири шилинга и три пенса! — казваше тя. — Абсурд! Бих могла да пропътувам половината свят за такава сума. Няма да я платя. Ще те обадя на полицията.

Шофьорът сви рамене.

— Това е таксата — каза той спокойно. — Ако можете да четете, вижте брояча. Не можете да се возите на такси за мили очи, нали, най-малко с такъв багаж.

Мис Андрю изръмжа, пхна ръка в грамадния си джоб, извади една много мъничка кесийка и подаде една монета на шофьора. Той я огледа и започна да я върти в ръката си като нещо много странно. После се изсмя грубо.

— Това за шофьора ли е? — запита той саркастично.

— Положително не! Това е таксата. Аз съм против бакшишите — каза мис Андрю.

— Положително! — каза шофьорът, като я гледаше в очите. А на себе си добави: „Багаж — да напълни половината парк, а не одобрява бакшиша — кръвопийка такава!“.

Но мис Андрю не го чу. Децата бяха стигнали до вратата и тя се обърна да ги поздрави. Краката ѝ закънтяха по тротоара, а воалът се развяваше зад нея.

— Е — каза тя с оскъдна усмивка, — предполагам, че не знаете коя съм, а?

— О, знаем — каза Майкъл. Той говореше с най-дружелюбен глас, защото беше много доволен да се запознае с мис Андрю. — Вие сте самият ужас.

Тъмночервена вълна се надигна от врата на мис Андрю към лицето ѝ.

— Ти си много грубо, непоносимо момче. Ще те обадя на баща ти.

Майкъл се изненада.

— Аз не исках да съм груб — започна той. — Татко го каза...

— Шт! Тихо! Не смей да спориш с мен — каза мис Андрю. После се обърна към Джейн. — А ти си Джейн, предполагам? Никога не съм харесвала името ти.

— Здравейте — каза Джейн учтиво, но тайно си помисли, че и тя не харесва името Юфемия.

— Тази рокля е твърде къса — избуча мис Андрю. — И трябва да носиш дълги чорапи. По мое време малките момичета никога не ходеха с голи крака. Ще поговоря с майка ти.

— Не обичам дълги чорапи. Нося ги само през зимата.

— Не ставай нахална! Децата трябва да се гледат, а не да се слушат — каза мис Андрю.

Тя се наведе над количката и вместо поздрав, с огромната си ръка оципа близнаците по бузките. Джон и Барбара се разплакаха.

— Фу! Какво държание! — извика мис Андрю. — Очистително, ето какво ви трябва — продължи тя, като се обърна към Мери Попинз. — Някое добре възпитано дете не плаче така. Очистително им трябва. И то по-често. Не забравяй!

— Благодаря, мадам — каза Мери Попинз с ледена любезност, — но аз възпитавам децата по свой начин и не приемам съвет от никого.

Мис Андрю зяпна. Тя, изглежда, не можеше да повярва на ушите си.

Мери Попинз отвърна на погледа ѝ спокойно и безстрашно.

— Млада жено — каза мис Андрю, изпъчвайки се, — вие се самозабравяте. Как се осмелявате да ми отговаряте така! Ще направя постъпки да бъдете махната от тази къща. Помнете ми думата!

Тя отвори градинската врата със замах и закрачи по алеята, като размахваше гневно цилиндричния предмет с карираната покривка и повтаряше непрекъснато: „Тц, тц, тц!“.

Мисис Банкс изтича да я посрещне.

— Добре дошла, мис Андрю, добре дошла! — любезно каза тя. — Колко мило, че решихте да ни посетите. Толкова неочаквано удоволствие. Надявам се, че сте пътували добре.

— Много зле. Не обичам да пътувам — каза мис Андрю.

Тя огледа със строги, пронизващи очи градината.

— Обидно неподредено — с отвращение отбеляза тя. — Послушайте съвета ми и изкопайте тези неща — тя посочи слънчогледите — и засадете там трайни, вечнозелени растения. Много

по-малко грижи. Пестят се и време, и пари. И изглежда по-спретнато. А още по-добре — изобщо никаква градина. Просто обикновен двор с цимент.

— Но — възрази мисис Банкс деликатно, — аз обичам цветя.

— Смешни приказки! Фантазии и глупости! Вие сте глупава жена. А децата ви са невъзпитани. Особено момчето.

— О, Майкъл! Изненадана съм от теб. Нима си бил груб с мис Андрю? Трябва веднага да се извиниш. — Мисис Банкс се изплаши и смути.

— Не, мамо, не съм бил. Аз само... — започна да обяснява Майкъл, но гръмкият глас на мис Андрю го прекъсна.

— Много ме обиди — настояваше тя. — Той веднага трябва да бъде изпратен в пансион. А момчето трябва да има възпитателка. Аз лично ще я избира. А що се отнася до младата личност, която сте взели да се грижи за тях — тя кимна по посока на Мери Попинз, — вие трябва да я освободите на минутата! Тя е нагла, неспособна и напълно неблагоприятна.

Мисис Банкс направо се ужаси.

— О, вие положително грешите, мис Андрю! Ние считаме, че тя е истинско съкровище.

— Вие нищо не разбирате, а аз никога не греша! Освободете я!

Мис Андрю се понесе по алеята. Мисис Банкс забърза след нея, загрижена и разтревожена.

— Аз, хм... се надявам, че ще се чувствате удобно при нас, мис Андрю — каза тя любезно, но в себе си беше започнала да се съмнява.

— Хм! Къщата не е кой знае каква — отвърна мис Андрю, — а е и в плачевно състояние. Навсякъде олющена и разнебитена. Трябва да повикате дърводелец. Откога не са белосвани тези стъпала? Много са мръсни.

Мисис Банкс прехапа устни. Мис Андрю превърна хубавата и удобна къща в нещо долно и порутено и я накара да се почувства много нещастна.

— Ще ги направим утре — каза тя кротко.

— Защо не днес? — настоя мис Андрю. — Не отлагай днешната работа за утре. И защо боядисват вратата си бяла? Тъмнокафява — това е най-подходящият цвят за всяка врата. По-евтино и мръсното не личи. Вижте само тези петна?

И като постави на земята цилиндричния предмет, тя започна да посочва петната по входната врата.

— Тук! Тук! Тук! Навсякъде. Много излагащо!

— Ще се погрижа за това незабавно — каза мисис Банкс с отпаднал глас. — Не искате ли да се качите във вашата стая?

Мис Андрю пристъпи тежко след нея в хола.

— Надявам се, че огънят е запален.

— О, да, запален е. Оттук, мис Андрю. Робъртсън Ай ще качи багажа ви.

— Добре. Кажете му да внимава. Куфарите са пълни с шишета лекарства. Аз се грижа за здравето си.

Мис Андрю се придвижваше към стълбата, като оглеждаше хола.

— Тази стена се нуждае от нови тапети. Ще поговоря с Джордж. И защо, бих искала да зная, той не ме посрещна? Много грубо от негова страна. Виждам, че маниерите му не са се подобрили.

Гласът позатихна малко, когато мис Андрю последва мисис Банкс нагоре по стълбите. Децата чуваха нежния глас на майка си, кротко съгласяващ се да направи всичко, каквото мис Андрю пожелаваше.

Майкъл се обърна към Джейн.

— Кой е Джордж? — запита той.

— Татко.

— Неговото име е мистър Банкс.

— Да, но другото му име е Джордж.

Майкъл въздъхна.

— Един месец е ужасно дълго време, Джейн, нали?

— Да. Четири седмици и още малко — каза Джейн с предчувствието, че един месец с мис Андрю ще измине по-бавно от година.

Майкъл се доближи до нея.

— Аз мисля — започна той, шепнейки уплашен, — че тя не може да ги накара да изпъдят Мери Попинз, нали?

— Не, и аз не мисля. Но тя е много странна. Не се учудвам, че татко излезе.

— Странна!

Думата изгърмя зад тях като експлозия. Те се извърнаха. Мери Попинз гледаше след мис Андрю с поглед, който би могъл да я убие.

— Странна! — повтори тя и изсумтя продължително. — Това не е точната дума за нея. Хм! Аз не зная как да възпитавам деца, нали? Аз съм нагла, неспособна и напълно неблагонадеждна, нали? Ще видим тази работа.

Джейн и Майкъл бяха свикнали със заплахите на Мери Попинз, но днес в нейния глас имаше нотка, която никога преди това не бяха чували. Те я загледаха мълчаливо, питайки се какво ли ще се случи.

Слаб звук, почти въздишка и почти подсвиркване, увисна във въздуха.

— Какво е това? — попита Джейн бързо.

Звукът отново се чу, този път малко по-силно.

Мери Попинз изправи глава и се заслуша.

Отново слабо свиркане прозвуча откъм прага на хола.

— О! — извика Мери Попинз триумфално. — Как не се сетих!

И с рязко движение тя се втурна към цилиндричния предмет, който мис Андрю беше оставила, и дръпна плата. Под него се откри месингова клетка, много спретната и лъскава. На единия край на пръчицата, сгъшена между крилата си, беше кацнала малка светлокафява птица. Тя замига, когато следобедната светлина се изсипа върху главата ѝ. После огледа тържествено наоколо с едно кръгло черно око. Погледът ѝ попадна върху Мери Попинз и сепвайки се, като при вида на нещо познато, птицата отвори човка и издаде тъжен, гърлен, кратък звук. Джейн и Майкъл никога не бяха чували толкова нещастно цвърчене.

— Тя ли го направи, наистина! Тц-тц-тц! Не думай! — каза Мери Попинз, клатейки съчувствено глава.

— Чик-чирик! — каза птицата и размаха криле в потвърждение.

— Какво? От две години? В тази клетка? Как не я е срам! — каза Мери Попинз на птицата и лицето ѝ почервеня от яд.

Децата зяпнаха — птицата говореше с език, непознат за тях, а ето, Мери Попинз водеше с нея интелигентен разговор, сякаш я разбираше.

— Какво каза тя... — започна Майкъл.

— Шт! — каза Джейн и го ощипа по ръката, за да млъкне.

Те гледаха мълчаливо птицата. Тя подскочи малко по пръчката към Мери Попинз и изпя една-две ноти с тих, питащ глас.

Мери Попинз кимна.

— Да, разбира се, знам това поле. Там ли те улови?

Птицата кимна. После изпя една бърза фраза от трели, която прозвуча като въпрос. Мери Попинз се замисли за миг.

— Добре — каза тя. — Не е много далече. Можеш да го вземеш за около един час. Ще летиш на юг от тук.

Птицата изглеждаше доволна. Тя затанцува върху пръчицата и изпърха развълнувано с криле. После песента ѝ отново прозвуча — поток от кръгли, ясни ноти, а очите ѝ умолително гледаха Мери Попинз.

Тя извърна глава и погледна предпазливо към стълбата.

— Дали ще го направя? Как мислиш? Не чу ли, че ме нарече млада личност. Мене! — Тя изсумтя с отвращение.

Раменете на птицата се затресоха, сякаш се смееше.

Мери Попинз се наведе.

— Какво ще правите, Мери Попинз? — извика Майкъл, който не беше в състояние да се сдържа повече. — Каква е тази птица?

— Чучулига — каза Мери Попинз кратко, като завъртя дръжката на малката вратичка. — Вие виждате чучулига в клетка за първи и за последен път!

И като каза това, тя отвори вратата на клетката. Чучулигата изпърха с криле, изхвърча навън с пронизителен вик и кацна на рамото на Мери Попинз.

— Хм! — изви тя глава към птицата. — Така е по-хубаво, как мислиш?

— Чик-чирик! — съгласи се чучулигата, кимайки с глава.

— Е, по-добре е да изчезваш вече — предупреди я Мери Попинз. — Тя ще се върне всеки момент.

При тези думи чучулигата избухна в поток от бълбукащи звуци, като размахваше криле към Мери Попинз и ѝ се кланяше с глава.

— Хайде, хайде — каза Мери Попинз сериозно. — Не ми благодари. Доволна съм, че го направих. Не мога да гледам чучулига в клетка! Освен това ти чу как ме нарече тя.

Чучулигата отметна глава назад и крилете ѝ потрепнаха, сякаш се смееше от сърце. После наклони глава на една страна и се ослуша.

— О, аз съвсем забравих! — прокълтя отгоре гръмък глас. — Оставих Карузо навън. На онези мръсни стъпала. Трябва да отида да го прибера.

Тежката стъпка на мис Андрю прозвуча по стълбата.

— Какво? — извика тя в отговор на някакъв въпрос на мисис Банкс. — О, това е моята чучулига, моята чучулига Карузо! Наричам я така, защото беше толкова добър певец. Как? Но тя изобщо не пее сега, не пее откак я улових в полето и я поставих в клетка. Не мога да разбера защо.

Гласът приближаваше и ставаше все по-висок.

— Положително не! — отвърна той на мисис Банкс. — Аз ще я взема лично. Не се доверявам на тези невъзпитани деца. Перилата ви се нуждаят от лакиране. Трябва да го направите незабавно.

Троп, троп, троп — стъпките на мис Андрю кънтяха в хола.

— Тя идва! — изсъска Мери Попинз. — Изчезвай! — и разтърси леко рамото си.

— Хайде! — извика Майкъл уплашено.

— О, тръгвай! — каза Джейн.

С бързо движение чучулигата наведе глава и изскубна с човка едно перо от крилото си.

— Чик-чирик! — изпя тя и забучи перото в шапката на Мери Попинз. После разпери криле и се понесе във въздуха.

В същия момент мис Андрю се появи на прага.

— Какво? — извика тя, когато видя Джейн, Майкъл и близнаците. — Още ли не сте легнали? Това няма да се случва вече. Всички добре възпитани деца — тя погледна неприязнено Мери Попинз — трябва да си лягат в пет часа. Наистина ще трябва да поговоря с баща ви.

Тя се огледа наоколо.

— А сега да видя къде оставих аз... — Тя млъкна изведнъж. Непокритата клетка с отворената си врата стоеше до краката ѝ. Тя се взря в нея, като че не можеше да повярва на очите си.

— Защо? Кога? Къде? Какво? Кой? — изфъфли тя.

После гласът ѝ се възвърна.

— Кой вдигна тази покривка? — прогърмя тя.

Звукът накара децата да потреперят.

— Кой отвори тази клетка?

Никакъв отговор.

— Къде е моята чучулига?

Мълчание. Мис Андрю местеше поглед от едно дете върху друго. Най-сетне очите ѝ загледаха обвиняващо Мери Попинз.

— Ти си го направила! — изкрещя тя, сочейки Мери Попинз с огромния си пръст. — Познавам по лицето ти! Как смееш! Ще се погрижа да напуснеш тази къща още тази вечер. С целия си багаж! Ти, нахална, непоносима, недостойна...

— Чик-чирик — от въздуха се чу кратка трела като смях.

Мис Андрю вдигна очи. Чучулигата се люлееше на крилете си точно над слънчогледите.

— О, Карузо, ето те! — извика мис Андрю. — Ела! Не ме карай да те чакам. Върни се в своята хубава, чиста клетка, Карузо, и ме остави да затворя вратата!

Но чучулигата просто висеше във въздуха и продължаваше да се смее, отметнала назад глава и пърхайки с криле.

Мис Андрю се наведе и вдигна клетката над главата си.

— Карузо, какво казах? Върни се веднага! — заповяда тя и размаха клетката към птицата, но тя прелетя край нея и докосна шапката на Мери Попинз.

— Чик-чирик! — каза чучулигата.

— Добре! — кимна ѝ в отговор Мери Попинз.

— Карузо, чу ли ме? — изкрещя мис Андрю. Но в гласа ѝ сега имаше нотка смущение. Тя остави клетката на земята и се опита да улови чучулигата с ръце. Но птицата се изплъзна, изпърха покрай нея и с един замах на крилете си се стрелна високо във въздуха.

Поток от бълбукащи звуци се изсипа надолу към Мери Попинз.

— Готово! — извика тя.

И тогава се случи нещо необикновено.

Мери Попинз закова очи върху мис Андрю, а мис Андрю, внезапно омагьосана от този странен, тъмен поглед, започна да трепери. Тя изпъшка, политна несигурно напред и със страшна бързина се втурна към клетката. После — дали мис Андрю стана по-малка, или клетката по-голяма — Джейн и Майкъл не бяха сигурни, но положително видяха, че вратата на клетката с леко щракане се затвори след мис Андрю.

— Ох, ох, ох! — изпищя тя, когато чучулигата се спусна и улови клетката за дръжката.

— Какво става с мен? Къде отивам? — крещеше мис Андрю, а клетката се люлееше във въздуха.

— Не мога да се помръдна, толкова е тясно! Не мога да дишам! — викаше тя.

— И тя не можеше! — каза спокойно Мери Попинз.

Мис Андрю затропа по пръчките на клетката.

— Отворете вратата! Пуснете ме да изляза ви казвам! Пуснете ме да изляза!

— Хм, едва ли! — каза Мери Попинз тихо, почти на себе си.

Нагоре, нагоре се издигаше чучулигата, все по-високо и по-високо, и пееше. А тежката клетка с мис Андрю вътре се полюляваше под нея, застрашително увиснала на ноктите ѝ. По-силно от ясната птича песен те чуваха как мис Андрю тропа по пръчките и крещи.

— Аз, която съм добре възпитана, аз, която съм винаги права, аз, която никога не греша. Как можах да стигна до тук!

Мери Попинз се засмя тихо.

Сега чучулигата изглеждаше съвсем малка, но продължаваше да кръжи нагоре, като пееше високо и победоносно, а мис Андрю се полюляваше тежко в клетката под нея, накланяйки се ту на една страна, ту на друга, като кораб в буря.

— Пуснете ме да изляза ви казвам! Пуснете ме! — Гласът ѝ писукаше надолу.

Внезапно чучулигата промени посоката. При резкия завой песента ѝ секна за миг, но после отново зазвуча живо и ясно, след това птичката пусна халката на клетката и полетя на юг.

— Тя си отива — каза Мери Попинз.

— Къде? — извикаха Джейн и Майкъл.

— Вкъщи. В нейните ливади! — отговори Мери Попинз, загледана нагоре.

— Но тя пусна клетката! — каза Майкъл, загледан също нагоре.

И той беше видял добре, защото клетката вече летеше надолу, като се въртеше и се преобръщаше във въздуха. Всички ясно виждаха как мис Андрю заставаше ту на главата си, ту на краката си при премятането на клетката във въздуха. Тя падаше тежко като камък и накрая се плюсна пред входа на къщата.

С гневно движение мис Андрю отвори вратата и когато излезе, Джейн и Майкъл видяха, че на ръст е такава, каквато си беше преди, но на вид — много по-страшна.

За момент тя се спря задъхана, загубила дар слово, с лице почервено от всякога.

— Как посмя! — прошепна тя дрезгаво, насочила треперещ пръст към Мери Попинз.

Джейн и Майкъл видяха, че в очите ѝ вече нямаше гняв, а само обида и ужас.

— Ти, ти... — заекваше мис Андрю дрезгаво, — ти, жестоко, безцеремонно, нелюбезно, порочно, амбициозно момиче, как можа, как можа?

Мери Попинз я прикова с поглед. Известно време полуотворените ѝ очи гледаха отмъстително.

— Вие казахте, че не зная как да възпитавам деца — каза тя, като изговаряше думите бавно и отчетливо.

Мис Андрю се сви, разтреперана от страх.

— Аз, аз... извинявайте — каза тя и преглътна.

— Че съм нагла, неспособна и напълно неблагоприятна — продължаваше Мери Попинз.

— Сгрехих. Съжалявам — запелтечи мис Андрю.

— Че съм млада личност! — Мери Попинз беше безмилостна.

— Вземам си думите назад — изпъшка мис Андрю. — Всичките, само ме пусни да си вървя! Не искам нищо повече. — Тя склочи ръце

и загледа Мери Попинз умолително. — Не мога да остана тук — прошепна тя. — Не! Не! Не! Пусни ме да си вървя!

Мери Попинз я изгледа продължително и замислено. После махна с ръка:

— Вървете си!

Мис Андрю въздъхна с облекчение.

— О, благодаря! Благодаря! — Без да откъсва очи от Мери Попинз, тя запристъпя заднишком към стъпалата. После се обърна и тръгна по алеята, като се олюляваше.

Шофьорът, който през цялото време беше разтоварвал багажа, сега палеше мотора и се готвеше да тръгва.

Мис Андрю вдигна трепереща ръка.

— Чакай! — извика тя с пресипнал глас. — Чакай ме. Ще получиш бакшиш десет шилинга, ако ме откараш веднага.

Човекът я изгледа учудено.

— Наистина ще го направя! — бързо добави тя. — Ето, виж! — Тя трескаво бръкна в джоба си. — Ето! Взимай и тръгвай! — Мис Андрю се покатери в колата и се строполи върху седалката.

Шофьорът, все още зяпнал от изненада, затвори вратата след нея. После започна бързо да товари багажа. Робъртсън Ай беше заспал върху купчината куфари, но шофьорът не го събуди. Той просто го избута на пътеката и свърши работата сам.

— Изглежда, че старата дама нещо мръдна. Никога не съм виждал подобно чудо. Никога! — мърмореше си той, докато потегляше.

Но какво точно беше станало, шофьорът не знаеше и дори да живееше сто години, пак не би разбрал...

— Къде е мис Андрю? — попита мисис Банкс, забързана към входната врата да търси гостенката.

— Отиде си! — каза Майкъл.

— Какво искаш да кажеш? — Мисис Банкс се изненада много.

— Не пожела да остане — каза Джейн.

Мисис Банкс се намръщи.

— Какво означава това, Мери Попинз? — запита тя.

— Не бих могла да ви кажа, мадам, наистина — отвърна Мери Попинз безразлична, сякаш този въпрос съвсем не я интересуваше, и оправи една гънка на новата си блуза.

Мисис Банкс ги изгледа един след друг и поклати глава.

— Много странно! Нищо не разбирам!

Точно в този момент градинската врата се отвори и затвори с кротко щракане. Мистър Банкс се приближи по алеята, стъпвайки на пръсти. Когато всички се обърнаха към него, той се поколеба и застана нерешително на един крак.

— Е? Дойде ли? — запита той с плах шепот.

— Дойде и си отиде — отвърна мисис Банкс.

Мистър Банкс зяпна.

— Отишла си? Какво искаш да кажеш? Наистина ли мис Андрю си е отишла?

Мисис Банкс кимна.

— О, радост, радост! — извика мистър Банкс, улови с две ръце полите на дъждобрана си и започна да танцува по алеята. После рязко спря.

— Но как? Кога? Защо? — започна той.

— Току-що, с такси. Предполагам, защото децата бяха груби с нея. Тя ми се оплака от тях. Просто не виждам друга причина. А вие, Мери Попинз?

— Не, мадам, и аз не виждам — каза Мери Попинз, внимателно изчиствайки някаква пращинка от блузата си.

Мистър Банкс се обърна към Джейн и Майкъл с натъжено лице.

— Вие сте били груби с мис Андрю? Моята гувернантка? Тази мила, стара душа? Срамувам се от вас — наистина се срамувам. — Той говореше сериозно, но в очите му проблясваше смях.

— Аз съм много нещастен човек — продължи той и пъхна ръце в джобовете си. — Ето, ден след ден работя като роб, за да ви възпитам, а как ми се отплащате? Да бъдете груби с мис Андрю? Срамно! Вбесяващо! Не зная дали ще мога някога да ви простя. Но — продължи той, като извади две монети по шест пенса от джоба си и им подаде по една, — ще направя каквото мога, за да забравя! — и усмихнат, побърза да се извърне.

— Хей! — извика той, спъвайки се в кафеза. — Това пък откъде дойде? На кого е?

Джейн, Майкъл и Мери Попинз мълчаха.

— Е, няма значение — каза мистър Банкс. — Сега е мое. Ще го държа в градината за моите благородни секирчета.

И отнесе кафеза, като си подсвиркуваше щастливо.

— Е — каза Мери Попинз строго, когато влезе след тях в детската стая, — хубава работа, няма какво! Да се държите така грубо с гостенката на баща си.

— Но ние не сме виновни! — Майкъл се опита да протестира. — Аз само казах, че тя е самият ужас, нали татко я нарече така.

— Да я отпратите по този начин, току-що пристигнала — това според вас не е ли грубо? — настояваше Мери Попинз.

— Но ние нищо не сме направили! — каза Джейн. — Вие...

— Какво аз? Аз ли съм била груба с гостенката на вашия баща? — Поставила ръце на кръста си, Мери Попинз изгледа Джейн свирепо. — Ти се осмеляваш да застанеш пред мене и да ми кажеш това?

— Не! Не! Вие не бяхте, но...

— И аз мисля, че не бях! — отсече Мери Попинз, свали си шапката и разгъна престилката. — Аз съм тъй добре възпитана! — добави тя, изсумтя и започна да съблича близнаците.

Майкъл въздъхна. Знаеше, че няма смисъл да спори с Мери Попинз. Той погледна Джейн. Тя въртеше своята монета от шест пенса в ръка.

— Майкъл, Майкъл! — каза тя. — Мисля си...

— Какво?

— Татко ни даде тези пари, защото мислеше, че ние сме отпратили мис Андрю.

— Знам.

— А не бяхме ние. Беше Мери Попинз.

Майкъл заудря с крак по пода.

— И ти мислиш — започна той несигурно с надежда, че тя не мисли това, което той предполагаше, че мисли.

— Да — кимна Джейн.

— Но, но аз исках да си изхарча моите.

— И аз. Но няма да е честно. Те са нейни, наистина.

Майкъл обмисля дълго, после въздъхна.

— Добре — каза той със съжаление и извади своите шест пенса от джоба си.

Те отидоха заедно при Мери Попинз.

Джейн подаде монетите.

— Ето парите! — каза тя със спотаен дъх. — Ние мислим, че те са ваши.

Мери Попинз взе монетите и ги заобръща върху дланта си. После ги погледна и им се стори, че погледът ѝ прониква в тях и вижда какво мислят. Дълго стоя тя така, загледана в мислите им.

— Хм — каза тя най-сетне и пушна монетите в престилката си. — Капка по капка вир става.

— Надявам се, че ще ги оползотворите добре — каза Майкъл, загледан тъжно в джоба.

— Предполагам — отвърна язвително тя и отиде да отвори крана на ваната.

ТРЕТА ГЛАВА

ЛОШАТА СРЯДА

Тик-так! Тик-так!

Махалото на часовника в детската стая се клатеше напред-назад като глава на стара жена.

Тик-так! Тик-так!

После часовникът спря да тиктака, започна да бръмчи, да ръмжи, отначало кротко, след това все по-високо, сякаш нещо го боли. И бръмчейки, той се разтресе така силно, че всичко върху полицата над камината заигра: празният буркан от мармалад подскочи, заклати се и потрепери; четката за коса на Джон, оставена там вечерта, затанцува; рисуваната чиния, кръщелен подарък на мисис Банкс от пралея Каролина, се килна настрана и трите малки момчета, които играеха на конче в нея, застанаха на нарисуваните си глави.

И след всичко това, точно когато всеки би очаквал той да се пръсне, часовникът започна да бие.

Един! Два! Три! Четири! Пет! Шест! Седем!

От последния удар Джейн се събуди.

През една пролука на пердетата слънцето нахлуваше в стаята ѝ и изливаше златни струи върху юргана ѝ. Джейн седна в леглото и огледа детската стая. Откъм леглото на Майкъл не се чуваше звук. Близнаците, захапали палци, спяха дълбоко в креватчетата си.

— Само аз съм будна — каза си Джейн доволна. — Мога да си лежа сама и да си мисля, да си мисля...

Тя сви колене към брадичката си и се спотаи в леглото като в гнездо.

— Сега съм птица! — каза си тя. — Току-що съм снесла седем хубавички бели яйца, завила съм ги с крилете си и ги мътя. Кър-кър! Кър-кър!

Тя издаде тих гърлен звук, наподобявайки гласа на мътеща птица.

— След дълго време, да кажем, половин час, ще се чуе тихо цвърчене, почукване и черупките ще се разчупят. Ще изскочат седем малки пиленца — три жълти, две кафяви и две...

— Време е да ставаш!

Мери Попинз се появи неочаквано отнякъде и смъкна завивките от раменете на Джейн.

— О, недейте, недейте! — заропта Джейн и ги дръпна обратно.

Тя много се ядоса на Мери Попинз, загдето така се втурна и развали всичко.

— Не искам да ставам! — заяви тя и зарови лице във възглавницата.

— Охо, нима? — Гласът на Мери Попинз беше спокоен, сякаш казаното не я интересуваше. Тя дръпна завивките от леглото и Джейн бързо-бързо стъпи на пода.

— О, боже! — захленчи тя. — Защо аз трябва винаги да ставам първа?

— Защото си най-голяма, ето защо! — Мери Попинз я побутна към банята.

— Но аз не искам да съм най-голяма. Защо Майкъл не е най-голям понякога?

— Защото ти си се родила първа.

— Е, аз не съм се молила за това. Омръзна ми да съм първородна. Искан да си мисля.

— Можеш да си мислиш, докато си миеш зъбите.

— Не същите неща.

— Че кой иска непрекъснато да мисли едно и също?

— Аз.

Мери Попинз я стрелна с мрачен поглед.

— Достатъчно, благодаря ти! — и от тона на гласа ѝ Джейн разбра, че наистина не желае да я слуша повече.

Мери Попинз отиде да събуди Майкъл. Джейн остави четката за зъби и седна на ръба на ваната.

— Не е честно — замърмори тя, като тропаше с крак по линолеума. — Карат ме да върша всички противни неща, само защото съм най-голяма. Няма да си мия зъбите!

И веднага се изненада от себе си. Винаги ѝ беше приятно, че е по-голяма от Майкъл и близнаците. Това я изпълваше с чувство за

превъзходство и важност. А днес — какво ставаше днес, та беше толкова ядосана и заядлива?

— Ако Майкъл се беше родил пръв, щях да имам време да си измътя яйцата! — Тя продължаваше да си мърмори, недоволна, че денят ѝ беше започнал зле.

За нещастие, вместо да се подобри, настроението ѝ се влоши.

Когато започна да приготвя закуската, Мери Попинз откри, че има ориз само за трима.

— Добре, тогава Джейн ще трябва да яде каша! — заяви тя, докато нареждаше чиниите, и сърдито изсумтя, понеже не обичаше да прави каша — винаги оставаха много бучки.

— Но защо? — оплака се Джейн. — Аз искам ориз.

Мери Попинз я изгледа строго.

— Защото си най-голяма.

Ето, пак. Ах тази омразна дума! От яд тя ритна няколко пъти крака на стола си под масата с надежда, че ще издраска политурата и започна да яде кашата си съвсем, съвсем бавно. Превърташе я няколко пъти в уста и гълташе едвам-едвам. Нека да умре от глад. Така им се пада. Тогава ще съжаляват!

— Какъв ден е днес? — запита Майкъл весело и старателно обра с лъжицата си последните зрънца ориз.

— Сряда — каза Мери Попинз. — Моля, остави поне шарките на чинията!

— О, значи днес ще прием чай при мис Ларк!

— Ако слушате — каза Мери Попинз мрачно, сякаш не вярваше, че такова нещо е възможно.

Но Майкъл беше във весело настроение и не ѝ обърна внимание.

— Сряда! — извика той и заудря с лъжицата по масата. — Джейн е родена в сряда. Родените в сряда са тъжни. Ето защо тя яде каша вместо ориз! — подразни я той.

Джейн се намръщи и се опита да го ритне под масата, но той си дръпна краката и се засмя.

— Родените в понеделник са красиви, родените във вторник са грациозни — запя той. — Това също е вярно. Близнаците са грациозни и са родени във вторник. А аз в понеделник и съм красив!

Джейн се изсмя презрително.

— Красив съм — настоя той. — Чух го и от мисис Брил. Тя каза на Елън, че съм хубав като нова пара.

— Е, това не е нещо много красиво! — каза Джейн. — Освен това носът ти е чип.

Майкъл я погледна с укор. И отново Джейн се изненада от себе си. Във всеки друг случай тя щеше да се съгласи с него, защото смяташе, че Майкъл е много хубаво момченце. Но сега повтори жестоко:

— Да, носът ти е чип. И имаш криви крака! Кривокрак!

Майкъл се спусна върху нея.

— Престани вече! — Мери Попинз изгледа ядосано Джейн. — Ако има някой красив в тази къща, това е... — Тя спря и погледна самодоволно усмихнатия си образ в огледалото.

— Кой? — поискаха да знаят Майкъл и Джейн.

— Никой от семейство Банкс! — тросна се Мери Попинз. — Туй то!

Майкъл погледна към Джейн, както правеше винаги, когато Мери Попинз казваше нещо многозначително. Но макар да почувства погледа му, Джейн се направи, че не го забелязва. Тя се обърна и взе кутията с боички от шкафа за играчки.

— Не искаш ли да играем на влакчета? — опита да се сдобри с нея Майкъл.

— Не, не искам. Искам да съм сама.

— Е, милички, как сте тази сутрин?

Мисис Банкс се втурна тичешком в стаята и бързо ги целуна. Тя винаги беше много заета и просто нямаше време да ходи спокойно.

— Майкъл — каза тя, — имаш нужда от нови пантофи. Пръстите ти са изскочили. Мери Попинз, страхувам се, че ще трябва да отрежем къдриците на Джон. Барбара, съкровище мое, не си смучи палеца. Джейн, изтичай долу и кажи на мисис Брил да не прави глазура на сливовата торта. Искам я обикновена.

Ето ги, каза си Джейн, пак се набъркват в нейния ден. Щом започне да прави нещо, прекъсват я, за да направи друго.

— О, мамо, аз ли? Не може ли Майкъл?

Мисис Банкс се стъписа.

— Но аз мислех, че обичаш да помагаш. А и Майкъл винаги забравя поръчките. Освен това ти си най-голяма. Хайде, тичай!

Тя заслужи по стълбите колкото можеше по-бавно с надежда, че ще закъснее с поръчението и мисис Брил ще е направила вече глазурата.

И през цялото време сама се учудваше на държанието си. Сякаш вътре в нея имаше някакъв друг човек — с много лош характер и грозно лице, който я дразнеше.

Тя предаде поръчението на мисис Брил и с разочарование разбра, че е стигнала съвсем навреме.

— Добре, това ще ми спести малко труд! — зарадва се мисис Брил. — И, миличка — продължи тя, — би ли могла да надзърнеш в градината и да кажеш на този Робъртсън, че пак не е наточил ножовете. Краката ме болят, пък са ми единствени.

— Не мога. Заета съм.

Сега беше ред на мисис Брил да се изненада.

— О, бъди добро момиче, аз едва стоя права. Как да отида?

Джейн въздъхна. Уф! Защо не я оставят на мира? Тя ритна кухненската врата на излизане и бавно тръгна към градината.

Робъртсън Ай спеше посред алеята с глава върху лейката и тъй хъркаше, че правата му коса се повдигаше и падаше върху носа му. Може би си спомняте, че Робъртсън Ай имаше необикновената дарба да заспива където и да е, по което и да е време. Той просто предпочиташе спането пред всичко друго. Обикновено, когато имаха възможност, Джейн и Майкъл го прикриваха. Но днес беше различно. Лошата личност вътре в нея пет пари не даваше какво ще се случи с Робъртсън Ай.

— Мразя всички — каза тя и затропа силно по лейката.

Робъртсън Ай се изправи стреснат.

— Помощ! Убийство! Пожар! — развика се той и размаха ръце. После разтърка очи и видя Джейн.

— О, това си била ти! — каза той разочаровано, като че ли се бе надявал на нещо по-вълнуващо.

— Трябва да идеш и да подостриш ножовете! Веднага! — заповяда тя.

Робъртсън Ай се изправи и разтърси рамене.

— Ах — каза той тъжно, — винаги работа. Ако не една — друга. А би трябвало и да си почивам. Нямам миг покой.

— Имаш! — каза Джейн жестоко. — Ти нищо не правиш, освен да си почиваш. Само спиш.

Върху лицето на Робъртсън Ай се изписа обида и укор. Всеки друг път Джейн щеше да се засрами от себе си, но днес дори не съжали.

— Какви неща говориш! — й каза Робъртсън Ай натъжено. — И при това си най-голямата. Никога не бих повярвал, че си способна на това, никога, ако не бях го чул с ушите си.

Той я изгледа със съжаление и бавно затътри крака към кухнята.

Дали той ще й прости някога? — се запита Джейн. И като че ли в отговор лошото съществува в нея каза: „Ако ще! Пет пари не давам!“.

Джейн тръсна глава и тръгна полека към детската стая. И разбира се, не пропусна да прокара изцапаните си ръце по прясно боядисаната чиста бяла стена, само защото й бе казано да не докосва с пръсти стената.

Мери Попинз бършеше прах.

— На погребение ли си тръгнала? — запита тя, когато Джейн влезе.

Джейн се нацупи и не отвърна.

— Зная едно момиче, което си търси белята. А който търси, намира.

— Не ме е грижа!

— Един на име „Не ме е грижа“ изпаднал в грижа — обесили го! — подигра я Мери Попинз и прибра четката за прах.

— А сега — тя изгледа предупредително Джейн, — отивам да обядвам. Ти наглеждай малките и само да чуя една-единствена дума... — Тя не довърши изречението, но изсумтя заплашително, докато излизаше от стаята.

Джон и Барбара изтичаха при Джейн и я уловиха за ръцете. Но тя разтвори пръстите им и ядосано ги отблъсна.

— Бих искала да съм единствено дете! — каза тя горчиво.

— Защо не избягаш? — предложи Майкъл. — Някой може да те осинови.

Джейн се стресна и изненадано го погледна.

— Няма ли да ти липсвам?

— Не, няма! Особено ако смяташ да си все така сърдита — каза той решително. — Освен това ще мога да взема твоята кутия с боички.

— Не, няма да можеш! — ревниво извика тя. — Ще я взема със себе си.

И за да му покаже, че кутията с боички е нейна, а не негова, тя извади четките и блокчето и ги разпростря на пода.

— Нарисувай часовника.

— Не.

— Добре, тогава момчетата от чинията.

Джейн вдигна очи. Трите момченца тичаха по поле, оградено от зеления ръб на чинията. Всеки друг път би одобрила идеята да ги нарисува, но днес не можеше да бъде приятна и любезна.

— Няма. Ще рисувам каквото аз искам!

И тя започна да рисува себе си, съвсем сама, как мъти яйцата си.

Майкъл, Джон и Барбара седнаха на пода да я наблюдават. Джейн беше толкова погълната от яйцата си, че почти забрави лошото си настроение.

Майкъл се наведе напред.

— Защо не поставиш и една кокошка — ей тук! Той посочи празното бяло място, но при движението си неволно бутна Джон, който

падна и катурна с крака си чашката. Оцветената вода се разля и намокри картината.

Джейн извика и скочи.

— О, не мога да издържам вече! Ти, нескопоснико! Ти развали всичко!

Тя се хвърли върху Майкъл и го оципа така жестоко, че той политна и се строполи върху Джон. Близнаците запищяха от болка и страх, а сред гласчетата им се чуваха виковете на Майкъл: „Главата ми е счупена! Какво ще правя? Главата ми е счупена!“ — повтаряше той.

— Не ме е грижа! Не ме е грижа! — изкрещя Джейн. — Трябваше да ме оставиш на мира, а не да разваляш рисунката ми. Мразя те, мразя те, мразя...

Вратата рязко се отвори. Мери Попинз огледа сцената с гневни очи.

— Какво ти казах? — запита тя Джейн и гласът ѝ беше толкова спокоен, та чак плашеше. — Че не искам да чуя нито дума, а какво намирам? И смяташ да ходиш на гости у мис Ларк? Не! Нито крачка извън тази стая днес следобед, или аз съм китайка!

— Не желая да ходя! Предпочитам да остана тук! — Джейн постави ръце зад гърба си и се отдалечи. Не изпитваше никакво съжаление.

— Много добре.

Гласът на Мери Попинз беше тих, но заплашителен.

Джейн наблюдаваше как тя облича децата за посещението. Когато ги приготви, Мери Попинз извади най-хубавата си шапка от кафявия книжен плик и я постави на главата си, наклонена много красиво на една страна. Тя закопча златния медальон около врата си, а над него зави шала на бели и червени карета, подарък от мисис Банкс. На единия край на шала бяха избродирани две големи бели букви — „М. П.“. Мери Попинз се усмихна на образа си в огледалото и нагласи шала така, че инициалите да не се виждат. След това извади от шкафа чадъра с папагалската глава, пъкна го под мишница и поведе малките надолу по стълбата.

— Сега ще имаш време да си мислиш! — забеляза тя язвително и със силно сумтене затвори вратата зад гърба си.

Джейн седя дълго, загледана пред себе си. Тя се опитваше да мисли за своите седем яйца. Но някак си те вече не я интересуваха.

Какво ли правят сега у мис Ларк? Вероятно играят с кучетата и слушат мис Ларк, която им разказва за прекрасното потекло на Андрю и за това, че Желания е кръстоска от овчарско и ловджийско куче и е съчетал най-лошото от двете породи. И после всички, включително кучетата, ще ядат шоколадови бисквити и орехова торта и ще пият чай.

— О, боже!

Мисълта за всичко, което пропускаше, я жегна, а когато си спомни, че тя си беше виновна, още повече се ядоса.

Тик-так! Тик-так! — обади се часовникът с висок глас.

— О, млъкни! — извика Джейн гневно, грабна кутията с боички и я запокити през стаята.

Кутията удари стъкленото лице на часовника, отскочи настрани и издрънча върху рисуваната чиния.

Прас! Чинията падна върху часовника.

Ой! Ой! Какво направи тя!

Джейн стисна очи. Не смееше да погледне натам.

— Знаеш ли как боли?

Ясен, изпълнен с упрек глас, прокълтя в стаята.

— Джейн, ти ме удари по коляното! — каза гласът.

Тя бавно вдигна глава. В стаята нямаше никой.

Изтича до вратата и я отвори. Пак никой!

Тогава гласът се засмя.

— Тук, глупачке! — каза пак той. — Погледни нагоре.

Тя погледна полицата над камината. До часовника лежеше рисуваната чиния с голяма пукнатина точно през средата. За своя изненада Джейн видя, че едното от момченцата беше пуснало юздите и наведено напред, държеше с две ръце коляното си. Другите две се бяха извърнали и го гледаха съчувствено.

— Но — започна Джейн полу на себе си, полу на непознатия глас, — не разбирам...

Момчето от чинията вдигна глава и се усмихна.

— Не? Така и предполагам. Забелязал съм, че вие с Майкъл често не разбирате и най-простите неща, нали? — Той се разсмя и се обърна към братята си.

— Не разбират — потвърди един от тях. — И нищо не умеят. Дори да успокояват близнаците.

— Нито да рисуват птичи яйца. Тя ги прави криви... — каза другият.

— Откъде знаете за яйцата и за близнаците? — Джейн се изчерви.

— Божичко! — каза първото момче. — Ти да не мислиш, че като през цялото време сме тук, не разбираме какво става в къщата? Е, не можем да виждаме в спалнята и в банята, естествено. Какъв цвят са плочките?

— Розови — отвърна Джейн.

— Нашите са сини и бели. Искаш ли да ги видиш?

Джейн се колебаеше. Беше толкова изненадана, че не знаеше какво да отговори.

— Хайде, ела! Уилиам и Евърард ще ти бъдат коне, а аз ще нося камшика и ще тичам край вас. Аз съм Валънтайн, ако не знаеш. Ние тримата сме близнаци. О, разбира се, имаме и сестра — Кристина.

— Къде е Кристина? — затърси Джейн из чинията. Но там се виждаше само зелена поляна, малка елшова горичка и Валънтайн, Уилиам и Евърард.

— Ела да видиш! — настоя Валънтайн и протегна ръка. — Защо само другите да се забавляват? Ти пък ела при нас — в чинията.

Тези думи я накараха да се реши. Щеше да докаже на Майкъл, че не само той и близнаците могат да ходят на гости. Щеше да ги накара да ѝ завидят и да съжаляват, че са се отнесли така лошо с нея.

— Добре — подаде тя ръка, — идвам!

Протегнатата ръка на Валънтайн улови китката ѝ и я дръпна към чинията. И изведнъж Джейн не беше вече в хладната детска стая, а сред просторна, обляна от слънце поляна. Вместо по изтъркания килим, краката ѝ стъпваха по мека трева и маргарити.

— Ура-а-а! — извикаха Валънтайн, Уилиам и Евърард и затанцуваха около нея.

Тя забеляза, че Валънтайн куца.

— О — каза Джейн, — забравих! Коляното ти!

Той ѝ се усмихна.

— Няма значение. От пукнатината е. Зная, че не си искала да ме нараниш.

Джейн извади носната си кърпичка и превърза коляното му.

— Така е по-добре! — каза той любезно и постави юздите в ръката ѝ.

Уилиам и Евърард отметнаха глави, изпръхтяха и препуснаха през поляната, а Джейн подрънкваше с юздите след тях.

Край нея, накуцвайки с единия крак поради коляното, тичаше Валънтайн. Тичаше и пееше:

*Сред росните китки най-свежа си ти,
мила, ти цвете си свежо;
С теб аз закичвам свойте гърди
и те обичам най-нежно!*

Уилиам и Евърард пригласяха на рефрена:

и те о-би-и-чам най-нежно!

Джейн си помисли, че песента е доста стара, но и всичко в тримата близнаци беше старомодно — дългите коси, странните дрехи и учтивото им държание.

— Колко необикновено! — си помисли тя и също така си помисли, че тук е по-хубаво, отколкото у мис Ларк и че Майкъл ще ѝ завиди, когато му разкаже всичко.

Кончетата тичаха и теглеха Джейн, отвеждайки я далеч от детската стая.

Най-после тя дръпна юздите, спря запъхтяна и погледна назад дирите, които бяха оставили по тревата. Зад себе си, на другия край на поляната, тя виждаше външния ръб на чинията. Изглеждаше малък и много далечен. Нещо в нея я предупреди, че е време да се връща.

— Сега трябва да си вървя — каза тя и пусна юздите.

— О, не, не, не! — завикаха близнаците и я заобиколиха.

Нещо в гласовете им я разтревожи.

— Ще ме търсят вкъщи. Страхувам се, че наистина трябва да си вървя — побърза да каже тя.

— Много е рано! — запротестира Валънтайн. — Те са още у мис Ларк. Ела! Ще ти покажа моите боички.

Джейн се изкуши.

— Имаш ли китайско бяло? — защото точно този цвят липсваше в нейната кутия.

— Да, в сребърна туба. Ела!

Против волята си Джейн му позволи да я поведе нататък. Тя възнамеряваше само да погледне кутията с боички и веднага да се върне. Дори нямаше да поиска да ги пробва как рисуват.

Те я поведоха под тъмните елшови клони. Мъртвите листа шумяха под краката им. От време на време див гълъб прелиташе от клон на клон със силно пляскане на крилете. Сред куп сухи вейки Уилиам показа на Джейн гнездо на червеношийка, а Евърард откри клонче с листа и го сви като венец на главата ѝ. Въпреки тяхната дружелюбност обаче, Джейн се притесняваше и плашеше и изпита облекчение, когато стигнаха края на гората.

— Ето ни! — махна с ръка Валънтайн.

И тя видя пред себе си огромна каменна къща, обрасла с бръшлян. Не беше виждала по-стара къща и ѝ се стори, че се навежда към нея заплашително. От двете страни на стълбището имаше по един каменен лъв, свит, сякаш дебнеше подходящ момент за скок.

Джейн потрепери, когато сянката на къщата падна върху нея.

— Не мога да остана повече. Става късно — рече тя смутено.

— Само пет минути! — помоли я Валънтайн и я задърпа към входа.

Стъпките им прокъртяха високо по каменния под. Нямаше никакви хора. Само тя и тримата близнаци. Къщата изглеждаше изоставена. Студен вятър свистеше из коридора.

— Кристина! Кристина! — извика Валънтайн и затегли Джейн нагоре по стълбите. — Ето я!

Викът му отекна в къщата и всяка стена като че ли повтори застрашително: „Ето я! Ето я!“.

Чу се звук от забързани стъпки и една врата се отвори рязко. Момиче, малко по-високо от близнаците, облечено в старовремска рокля на цветя, се втурна към Джейн.

— Най-последно! Най-последно! — извика то победоносно. — Момчетата те наблюдават от сума време. Но не можеха да те уловят

досега — ти винаги беше толкова щастлива.

— Да ме уловят ли? — каза Джейн. — Не те разбирам.

Тя започна да се плаши и да съжалява, че беше влязла с Валънтайн в чинията.

— Прадядо ще ти обясни — засмя се Кристина загадъчно. Тя задърпа Джейн и я поведе през площадката към вратата.

— Ай! Ай! Ай! Какво е това? — запита треперещ дрезгав глас.

Джейн се огледа и бързо се притисна към Кристина, защото в далечния край на стаята на едно кресло край камината седеше някаква фигура, която я изпълни с ужас. Отблясъците на огъня осветяваха много стар мъж, толкова стар, че беше повече сянка, отколкото човек. От тънката му уста се провисваше рядка сива брада и въпреки че на главата му имаше кепе, Джейн беше убедена, че е плешив като яйце. Облечен беше с дълъг старомоден халат от избеляла коприна и на тъничките му крака висяха бродирани чехли.

— Тъй — каза призрачната фигура и измъкна дълга извита лула от устата си, — Джейн пристигна най-сетне.

Той се изправи и тръгна към нея с усмивка, която я изплаши. Очите му горяха в орбитите си с ярък стоманен блясък.

— Тя пристигна през елшовата горичка с момчетата, прадядо — каза Кристина.

— Аха. А как я уловиха?

— Тя беше сърдита, че е най-голяма, хвърли кутията с боички по чинията и пукна коляното на Валънтайн.

— Тъй! — Страшният старчески глас подсвирна. — Характер, нали? Добре, добре. — Той се засмя пискливо. — Сега ще бъдеш най-малката, миличка. Моята най-малка правнучка. Но аз не разрешавам прояви на характер тук! Хе, хе, хе! О, боже, не! Е, ела седни край камината. Какво искаш — чай или черешово вино?

— Не, не! — избухна Джейн. — Страхувам се, че е станала грешка. Сега трябва да си вървя. Аз живея на улица Черешова номер седемнайсет.

— Живееше, искаш да кажеш — поправи я Валънтайн победоносно. — Сега живееш тук!

— Но вие не разбирате! Аз не искам да живея тук — каза Джейн отчаяно. — Искам да си ида вкъщи.

— Глупости! — изграка пращадото. — Номер седемнайсет е ужасно място. Глупаво, задушнo, модерно. Освен това ти не си щастлива там. Хе! Хе! Зная какво значи да бъдеш най-голям — само работа и никакво удоволствие. Хе! Хе! Но тук — той размаха лулата си, — тук ти ще бъдеш глезената, милата, съкровището и никога няма да се върнеш при тях.

— Никога! — повториха Уилиам и Евърард и затанцуваха около нея.

— О, аз трябва! Аз искам! — извика Джейн и от очите ѝ бликнаха сълзи.

Пращадото се усмихна с ужасяващата си беззъба усмивка.

— Мислиш ли, че ще те пуснем? — запита той. — Ти счупи чинията. Трябва да понесеш последствията. Освен това ни дължиш нещо — нарани коляното на Валънтайн.

— Аз ще му се реванширам. Ще му дам кутията с боички.

— Той си има.

— Колелото.

— Има много, които са му умалели.

— Добре — запъна се Джейн, — ще се оженя за него, когато порасна.

Пращадото се задави от смях.

Джейн погледна умолително Валънтайн. Той поклати глава.

— Страхувам се, че е твърде късно за това — каза той тъжно. — Отдавна пораснах.

— Тогава защо, тогава какво, ох, не разбирам. Къде съм? — извика Джейн, оглеждайки се в ужас.

— Далеч от къщи, дете мое, далеч от къщи — изграка пращадото. — Ти си в миналото — там, назад, където Кристина и момчетата бяха млади преди шестдесет години!

През сълзи Джейн видя жестокия блясък в очите му.

— Тогава как мога да си ида? — прошепна тя.

— Не можеш. Ще останеш тук. Няма друго място за теб. Ти си в миналото, помни! Близнаците и Майкъл, дори баща ти и майка ти не са още родени. Номер седемнадесети още не е построена. Не можеш да се върнеш вкъщи!

— Не, не! — извика Джейн. — Не е вярно! Не може да бъде! — Сърцето ѝ се разтуптя силно. Никога да не види вече Майкъл, нито

близнаците, нито баща си, майка си и Мери Попинз.

Изведнъж тя започна да вика и повишаваше глас така, че той прокълт диво из каменните коридори.

— Мери Попинз! Съжалявам, че бях лоша! О, Мери Попинз, помогни ми, помогни ми!

— Бързо! Дръжте я! Заобиколете я!

Тя чу рязката заповед на пращадото. Почувства четирите деца до себе си. Стисна очи.

— Мери Попинз! — извика тя отново. — Мери Попинз!

Някой я улови и я отскубна от вплетените около нея ръце на Кристина, Вальнтайн, Уилиам и Евърард.

— Ха! Ха! Ха!

Пресипналият смях на пращадото проехтя в стаята. Стискането върху ръката ѝ стана по-силно и тя почувства, че я дърпат. Не смееше да погледне, страхувайки се от ужасните му очи, но ожесточено се дърпаше, за да се освободи от тегленето на ръката.

— Ха! Ха! Ха!

Смехът прозвуча отново и ръката я повлече надолу по каменните стъпала и кълтящите коридори.

Сега загуби надежда. Зад нея гласовете на Кристина и близнаците се отдалечаваха. Те не можеха да ѝ помогнат. Тя се препъваше отчаяно след летящите стъпки. През затворените си очи усети тъмните сенки над главата и влажната пръст по краката си.

Какво става с нея? Къде е, къде я водят? Защо беше толкова сърдита днес, ах, защо беше!...

Силната ръка я дърпаше напред, просто я влачеше. Изведнъж тя почувства слънчева топлина върху бузите си и драскане на остра трева по краката си. После внезапно две ръце като железни куки се склучиха около нея, повдигнаха я и я залюляха във въздуха.

— О, помощ, помощ! — изпищя тя, задърпа се и се замята бясно в ръцете. Няма да се предаде без борба, ще рита, рита, рита и...

— Ще съм ти благодарна, ако не забравяш, че това е най-хубавата ми пола и трябва да изкарам с нея лятото — чу Джейн познат глас.

Тя се ококори. Чифт сърдити сини очи я гледаха твърдо.

Ръцете, които я държаха тъй здраво, бяха на Мери Попинз, а краката, които риташе така ожесточено, бяха краката на Мери Попинз.

— О, о! — зяпна тя. — Това сте вие! Мислех, че не сте ме чула, Мери Попинз. Мислех, че ще ме задържат там завинаги, мислех...

— Някои хора — забеляза Мери Попинз, като я постави внимателно на земята — мислят твърде много. Сигурна съм в това! Избърши си лицето, моля!

Тя пхна носната си кърпичка в ръката на Джейн и започна да подрежда стаята за през нощта.

Джейн я наблюдаваше, докато бършеше измокреното си от сълзи лице с голямата синя кърпичка. После огледа познатата стая. Ето изтъркания килим и шкафа за играчки, и креслото на Мери Попинз. При тази гледка тя се почувства в безопасност, стоплена и утешена.

Заслуша се в познатия шум от стъпките на Мери Попинз, която шеташе, и страхът ѝ изчезна. Чувство на щастие я обгърна като вълна.

— Не е възможно аз да съм била толкова лоша — си каза тя. — Трябва да е бил някой друг.

И седнала така, тя се питаше кой беше този някой друг...

— Не може да се е случило наистина! — присмя се Майкъл покъсно, когато чу за приключението на Джейн. — Твърде си голяма, за да влезеш в чинията.

Тя се замисли за миг. След като разказа историята, и на нея самата тя ѝ се стори невероятна.

— Предполагам, че си прав — съгласи се тя. — Но тогава изглеждаше съвсем наистина.

— Смятам, че просто си го мислила. Ти винаги мислиш разни работи. — Майкъл почувства своето превъзходство, защото самият той никога не мислеше.

— Стига вие двамата с вашето мислене! — каза сърдито Мери Попинз и ги разбута, за да постави близнаците в креватчетата им.

— А сега — продължи заядливо тя, след като нагласи Джон и Барбара, — може би ще ми оставите най-сетне една минута за себе си.

Тя извади иглите от шапката си и я прибра в кафявия книжен плик. Разкопча медальона и го постави внимателно в чекмеджето. После свали палтото си, изтърси го и го окачи на куката зад вратата.

— А къде е новият ви шал? — запита Джейн. — Да не сте го загубила?

— Не може да го е загубила. Тя го носеше, когато се прибирахме. Видях го.

Мери Попинз се извърна.

— Бъдете добри да се грижите за своите работи — сряза ги тя — и ме оставете да си гледам моите.

— Аз исках само да помогна... — започна Джейн.

— Мога сама да си помагам, благодаря — изсумтя Мери Попинз.

Джейн се обърна да размени поглед с Майкъл. Но този път той не я забеляза. Гледаше към полицата над камината и сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Какво има, Майкъл?

— Изглежда все пак, че не само си си го мислила — прошепна той, сочейки с пръст.

Джейн погледна полицата. Там лежеше нарисуваната чиния с пукнатината, тревата и горичката от елши. Трите малки момчета играеха на кончета, две отпред и едно, което тичаше зад тях с камшик в ръка. Обаче около крака на кочияша беше привързана малка бяла кърпичка, а върху тревата, сякаш изпуснат от някой, който е тичал, лежеше шал на бели и червени карета. На единия край имаше избродирани две големи бели букви: „М. П.“.

— Ето къде го е загубила! — поклати мъдро глава Майкъл. — Да й кажем ли, че сме го намерили?

Джейн се огледа. Мери Попинз си закопчаваше престилката и изглеждаше обидена на целия свят.

— По-добре не — каза тя тихо. — Предполагам, че тя знае.

За миг Джейн остана загледана в пукнатата чиния, привързаната кърпичка и шала. После се спусна през стаята и се хвърли върху бялата колосана фигура.

— О, Мери Попинз! — извика тя. — Никога вече няма да бъда непослушна.

Бледа, невярваща усмивка заигра по устните на Мери Попинз. Тя приглади гънките на престилката си и каза само:

— Хм!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ТОПСИ ТЪРВИ

— Вървете до мен, моля! — каза Мери Попинз, когато слезе от автобуса и отвори чадъра си, защото валеше силно.

Джейн и Майкъл се измъкнаха след нея.

— Ако вървя до вас, капките от чадъра ще се стичат във врата ми — възропта Майкъл.

— Не ми се сърди тогава, ако се загубиш и се наложи да питаш полицаия! — срязва го Мери Попинз и сръчно избегна една локва.

На ъгъла пред аптеката тя спря, за да се огледа в трите огромни бутилки на витрината, защото там можеше едновременно да вижда три Мери Попинз: една зелена, една синя, една червена. И всяка една от тях носеше съвсем нова кожена чанта с метални копчета.

Мери Попинз се огледа в трите бутилки с щастлива и доволна усмивка. После няколко минути мести чантата от дясната ръка в лявата и обратно, пробвайки всички положения, преди да реши как ѝ стои най-добре. Накрая стигна до заключение, че най-ефектно е под мишницата и я остави така.

Застанали зад нея, Джейн и Майкъл не смееха да се обадят — само се споглеждаха и безмълвно въздишаха, а от двете страни на

нейния чадър с папагалската глава дъждът се стичаше неприятно във вратовете им.

— Хайде, не ме карайте повече да ви чакам! — най-сетне каза Мери Попинз ядосано и се откъсна от зелено-синьо-червените си отражения.

Джейн и Майкъл се спогледаха. Джейн поклати глава и направи знак на Майкъл да мълчи, но той избухна:

— Ние не се спряхме, вие ни карате да чакаме!

— Тихо!

Майкъл не посмя да каже нищо повече. Той и Джейн продължиха от двете страни на Мери Попинз. Дъждът шуртеше и отскачаше от чадъра ѝ връз шапките им. Джейн стискаше под мишница рисуваната чиния, грижливо увита в два листа хартия. Носеха я на братовчеда на Мери Попинз — мистър Търви, чието занятие, както тя обясни на мисис Банкс, беше да поправя всякакви вещи.

— Добре — беше казала мисис Банкс не съвсем убедена, — надявам се, че ще я направи задоволително, защото докато не бъде поправена, не бих могла да погледна пралеля Каролина в лицето.

Пралеля Каролина ѝ беше подарила чинията, когато мисис Банкс била на три години, и ако сега разбереше, че е счупена, положително щеше да направи някоя от нейните прочути сцени.

— Членовете на моето семейство, мадам — беше отвърнала Мери Попинз троснато, — винаги дават задоволителна работа.

И на лицето ѝ се беше появил такъв обиден израз, че мисис Банкс от смущение седна и позвъни за чаша чай.

Плъс!

Джейн се намери в средата на една локва.

— Гледай къде стъпваш, моля те! — изфуча Мери Попинз, размаха чадъра и капките се изсипаха върху Джейн и Майкъл. — Този дъжд е достатъчен, за да се пукне сърцето на човек.

— А мистър Търви ще може ли да го поправи? — запита Майкъл. Той искаше да разбере дали мистър Търви поправя всякакви счупени неща или само някои.

— Още една дума и се връщаш обратно вкъщи! — каза Мери Попинз.

— Аз само попитах! — нацупи се Майкъл.

— Тогава не питай!

С гневно сумтене Мери Попинз зави елегантно край ъгъла, отвори някаква стара желязна порта и почука на вратата на една порутена сграда.

Чук-чук-чук! Звукът от чукчето прокънтя в къщата някак празно.

— О, боже! — прошепна Джейн на Майкъл. — Колко ужасно ще бъде, ако е излязъл.

В този миг се чува тежки стъпки, те се приближаваха към тях и вратата се отвори със силен трясък.

Кръгла, червендалеста жена, приличаща по-скоро на две ябълки, поставени една връз друга, отколкото на човешко същество, застана на входа. Правата ѝ коса беше прибрана в кок на върха на главата ѝ, а тънките ѝ устни бяха свити в заядлива гримаса.

— Аха! — опули се тя. — Да не се казвам Тартлет, ако това не сте вие.

Не изглеждаше особено възхитена от появата на Мери Попинз. Нито пък Мери Попинз особено се зарадва, като я видя.

— Вкъщи ли е мистър Търви? — запита тя, без да обръща внимание на думите на жената.

— Ами, не съм много сигурна. — Гласът на жената не беше приятелски. — Може да е, може и да не е, зависи как гледате на това.

Мери Попинз прекрачи прага и се озърна.

— Тази шапка нали е неговата? — запита тя и посочи стара филцова шапка, окачена на закачалката в антрето.

— Да, разбира се, така да се каже — неохотно потвърди кръглата жена.

— Тогава той е вкъщи! — каза Мери Попинз. — Членовете на моето семейство не излизат без шапка. Те държат твърде на достойнството си.

— Е, всичко, което мога да ви кажа, е това, което той ми каза тази сутрин — отговори кръглата жена. — „Мис Тартлет, каза той, днес може да съм вкъщи, а може и да не съм. Невъзможно ми е да кажа.“ Така рече той. Но по-добре е да се качите и да видите сама. Аз не съм алпинист.

Кръглата жена погледна надолу към кръглото си тяло и поклати глава. Джейн и Майкъл разбраха, че човек с нейните размери и форма

едва ли би имал желание да се катери често по тясната, паянтова стълба на мистър Търви.

Мери Попинз изсумтя.

— Следвайте ме, моля! — Тя изсъска думите към Джейн и Майкъл и те затичаха нагоре по скърцащите стъпала.

Мис Тартлет остана в антрето и оттам ги наблюдаваше с високомерна усмивка.

На най-горната площадка Мери Попинз спря и почука на вратата с дръжката на чадъра си. Никакъв отговор. Тя почука отново — още по-силно. Пак никакъв отговор.

— Братовчеде Артър! — извика тя в ключалката. — Братовчеде Артър, вътре ли си?

— Не, вън съм! — отвърна далечен глас отвътре.

— Как може да е вън? Чувам го! — прошепна Джейн на Майкъл.

— Братовчеде Артър! — Мери Попинз затропа с дръжката. — Зная, че си вътре.

— Не, не, не съм! — долетя далечният глас. — Навън съм, казвам ти. Днес е вторият понеделник.

— О, боже! Забравих! — каза Мери Попинз ядосано, завъртя дръжката и отвори рязко вратата.

Джейн и Майкъл видяха пред себе си голяма стая, съвсем празна на пръв поглед, с изключение на дърводелския тезгях в единия ъгъл. Върху него беше струпана странна колекция от предмети: порцеланови кучета без носове, дървени кончета без опашки, нацърбени чинии, счупени кукли, ножове без дръжки, столчета само с един-два крака. С една дума, всичко на света, което се нуждае от поправка.

Околовърст стените имаше полици — от пода до тавана, също отрупани със счупени порцеланови предмети и разнебитени играчки.

Но никаква следа от живо същество.

— О — каза разочаровано Джейн, — май че той наистина не си е вкъщи!

Мери Попинз обаче се беше втурнала към прозореца.

— Веднага влизай, Артър! Може ли да стоиш така на дъжда, ти, с твоя бронхит от по-миналата година!

За свое изумление Джейн и Майкъл видяха как тя улови някакъв дълъг тънък крак, който се подаваше от перваза на прозореца и изтегли навътре висок, слаб, тъжен мъж с дълги увиснали мустаци.

— Засрами се! — каза Мери Попинз ядосана, с една ръка стиснала здраво мистър Търви, докато с другата затваряше прозореца. — Донесох ти важна работа, а ти се държиш така!

— Не зависи от мен! — каза мистър Търви извинително и избърса тъжните си очи с голяма носна кърпа. — Казах ти, че днес е вторият понеделник.

— Какво означава това? — запита Майкъл, загледал мистър Търви с интерес.

— Ах — каза мистър Търви, обърна се към него и несръчно се ръкува. — Мило е от твоя страна, че питаш, много мило. Ценя това, наистина. — Той спря, за да избърше отново очите си. — Разбираш ли, работата е такава: през втория понеделник на месеца всичко с мен става наопаки.

— Какво всичко? — запита Джейн. Стана ѝ много мъчно за мистър Търви, но същевременно изпитваше голямо любопитство.

— Ето, например днес! — каза мистър Търви. — Случи се да е вторият понеделник на месеца. И понеже исках да съм си вкъщи — имам толкова много работа — автоматично се озовах вън. А ако бях пожелал да съм вън, бъди сигурна, че щях да съм вътре.

— Разбирам — каза Джейн, въпреки че ѝ беше много трудно да разбере. — Значи затова...

— Да — кимна мистър Търви, — чух, че идвате по стълбите и толкова се зарадвах, че съм си вкъщи, че веднага се случи това нещо, и аз се намерих вън. И още щях да съм там, ако не ме беше уловила Мери Попинз. — Той въздъхна дълбоко. — Разбира се, не е непрекъснато така, само между три и шест часа следобед, но и това ми стига. Толкова е конфузно!

— Сигурно — каза Джейн съчувствено.

— И не е само с вън или вътре — продължи мистър Търви нещастно. — И други неща също. Ако се опитам да се кача по стълбите, оказва се, че слизам. Само да трябва да се обърна надясно, намирам, че вървя наляво. И не мога да тръгна на запад, без незабавно да се отправя на изток.

Мистър Търви издуха носа си.

— А най-лошото е — продължи той и очите му отново се напълниха със сълзи, — че и характерът ми се променя. Погледнете ме

сега — едва ли ще повярвате, че съм наистина щастлив и доволен човек, нали?

И наистина, мистър Търви изглеждаше тъй меланхоличен и нещастен, че не бихте допуснали някога да е бил весел и доволен.

— Но защо? Защо? — настояваше Майкъл, вперил поглед в него.

Мистър Търви поклати тъжно глава.

— О — каза той тържествено, — трябвало е да бъда момиче.

Джейн и Майкъл го погледнаха, после се спогледаха. Това пък какво значеше?

— Виждате ли — обясни мистър Търви, — майка ми искала момиче, но когато съм се появил, оказало се, че съм момче. Така от самото начало съм наопаки, от самия ден на раждането ми, може да се каже. А това е било вторият понеделник на месеца.

Мистър Търви отново заплака и захълца тихо в кърпичката си.

Джейн го потупа мило по ръката. Стана му приятно, въпреки че не се усмихна.

— И, разбира се — продължи той, — това е много лошо за работата ми. Погледнете!

Той посочи една от най-големите полици, на която бяха строени редица сърца с различни размери и цветове, нащърбени, пукнати или напълно счупени.

— Всички тези — каза мистър Търви — са много спешни. Нямаме представа колко се ядосват хората, ако не им върна сърцата бързо. Най-много шум вдигат за тях. А аз не смея да ги докосна преди шест часа. Ще ги разваля както ей тия неща.

Той кимна към друга полица. Джейн и Майкъл видяха, че тя беше отрупана с лошо поправени предмети: порцеланова овчарка беше разделена от порцелановия си овчар и ръцете ѝ бяха залепени около врата на някакъв пиринчен лъв; един моряк играчка, който нечия ръка беше изтръгнала от лодката, стоеше здраво забучен наред с чиния с нарисувани върбови клонки по ръба, а в лодката, залепен с лейкопласт и с хобот, навит около мачтата, стърчеше слон от сив плюш. Парчетата на различни счупени чаени чинийки бяха разменени.

— Виждате ли? — запита мистър Търви и отчаяно махна с ръка.

Джейн и Майкъл кимнаха. Много, много им беше мъчно за мистър Търви.

— Добре, това сега няма значение — прекъсна ги Мери Попинз нетърпеливо. — Сега важното е чинията. Донесохме я за поправка.

Тя взе чинията от Джейн и като продължаваше да държи мистър Търви с една ръка, с другата започна да развързва канапа.

— Хм! — каза мистър Търви. — Рисувана чиния. Лошо пукната. Като че ли някой е хвърлил нещо върху нея.

При тези думи Джейн почувства, че се изчервява.

— Все пак, ако беше друг ден, щях да я поправя, но днес... — Той се поколеба.

— Глупости, съвсем проста работа е! Трябва само да поставиш по едно нитче тук и тук, и тук! — каза Мери Попинз.

Тя посочи местата върху пукнатината и за да направи това, пусна ръката на мистър Търви. Той веднага започна да се върти във въздуха и да се обръща на една страна, сякаш прави циганско колело.

— Ох! — изписка мистър Търви. — Защо ме пусна? Бедният аз!

— Бързо затваряйте вратата! — извика Мери Попинз.

Джейн и Майкъл се втурнаха и успяха да я затворят, точно преди мистър Търви да стигне вратата. Той се удари в нея, отскочи и се превъртя във въздуха с много тъжно лице.

После рязко спря, но в много странно положение: вместо нагоре с главата — нагоре с краката, застанал върху темето си.

— Боже, божичко! — каза мистър Търви, ритайки гневно с крака. — Боже, божичко!

Но краката му не искаха да слязат на пода. Те се махаха безшумно във въздуха.

— Е — каза мистър Търви с меланхоличен глас, — предполагам, че трябва да съм доволен. Можеше да е и по-лошо. Наистина, за предпочитане е така, отколкото да вися във на дъжда без палто и без да има къде да седна. Виждате ли — той погледна към Майкъл и Джейн — моята съдба? Защото толкова исках да съм с главата нагоре, сега съм с главата надолу. Е, няма значение. Би трябвало да съм свикнал — четиридесет и пет години вече. Подайте ми чинията.

Майкъл изтича, взе чинията от Мери Попинз и я постави на пода край главата на мистър Търви. И щом го направи, Майкъл почувства, че нещо странно става с него. Сякаш подът оттласна краката му и ги вирна нагоре във въздуха.

— О! — извика той. — Чувствам се така странно! Нещо необикновено става с мен...

И вярно, защото сега и той направи циганско колело и се понесе нагоре-надолу из стаята, докато най-сетне се приземи на пода върху главата си до мистър Търви.

— Ама че работа! — извика мистър Търви, изгледал Майкъл с ъгъла на окото си. — Не знаех, че е прилепчиво. Ти също? Хей, мирувай! Ако не внимаваш, ще изриташ стоката и ще трябва да плащам счупеното. Какво правиш?

Това сега се отнасяше до Джейн, чиито крака бяха отскочили от килима и сега се обръщаха над главата ѝ така, че свят ѝ се зави. Първо се завъртя през глава към тавана, после слезе надолу и застана с краката нагоре от другата страна на мистър Търви.

— Знаете ли — каза мистър Търви тържествено, — всичко е много странно. Не зная досега да се е случвало на другиго. Честна дума, не зная! Надявам се, че нямаш нищо против.

Джейн се засмя, извърнала глава към него с размахани във въздуха крака.

— Никак, благодаря ви! Винаги ми се е искало да се изправя на главата си, но не съм могла. Много е удобно.

— Хм — каза мистър Търви жално. — Доволен съм, че на някой това се харесва. Не мога да кажа, че изпитвам същото.

— Аз пък да — каза Майкъл. — Бих искал да мога да стоя така цял живот. Всичко изглежда толкова хубаво и различно.

И действително всичко беше различно. От своето необикновено положение на пода Джейн и Майкъл виждаха, че и предметите на тезгяха са наопаки — порцеланови кучета, счупени кукли, дървени столчета — всички те стояха на главите си.

— Погледни! — прошепна Джейн на Майкъл.

Той се завъртя колкото можеше на главата си. И ето, от една дупка на ламперията изпълзя малка мишка, праметна се през глава в средата на стаята и застана на носа си точно пред тях, балансирайки грациозно.

Децата я наблюдаваха изумени известно време, после Майкъл каза:

— Джейн, погледни през прозореца!

Макар и доста трудно, тя изви внимателно глава и с изненада видя, че всичко вън от стаята също беше различно. Къщите на улицата стояха върху покривите си, с комини върху тротоара, а стъпалата пред входните врати — във въздуха, и от тях се виеха нагоре тънки струйки дим. Една черква в далечината също се беше преметнала и доста трудно пазеше равновесие върху камбанарията си. А дъждът, който винаги струеше от горе надолу, сега течеше от земята към небето, досущ като равномерен душ на дъждовална машина.

— О — каза Джейн, — колко красиво и необикновено е всичко! Сякаш че съм в друг свят. Толкова съм доволна, че дойдохме днес!

— Е — каза мистър Търви тъжно, — много си мила. Трябва да призная, че умееш да утешаваш. А сега какво да правим с тази чиния?

Той протегна ръка, за да я поеме, но в този момент чинията подскочи и се обърна с дъното нагоре. И то така бързо и неочаквано, че Джейн и Майкъл не можаха да сдържат смеха си.

— На мен никак не ми е смешно — каза мистър Търви нещастно, — уверявам ви. Току-виж съм поставил нитовете неправилно. Но ако се покажат, да се покажат, не мога нищо да направя!

И като извади инструментите от джоба си, той поправи чинията, а докато работеше, тихичко плачеше.

— Хм! — каза Мери Попинз и се наведе да вземе чинията. — Е, стана. А сега да си вървим.

При тези думи мистър Търви се разхълца жално.

— Правилно, оставете ме! — каза той огорчен. — Не стойте при мен и не ми помагайте да забравя нещастията си. Не ми подавайте приятелска ръка. Не заслужавам. Надявах се, че ще ме уважите, като приемете да ви почерпя с нещо. На горната полица има кутия със сливова торта. Но нямам право да очаквам това. Вие си имате свой живот и аз не би трябвало да ви моля да останете, за да развеселявате моя. Днес не е щастливият ми ден.

Той бръкна за кърпичката си.

— Е — започна Мери Попинз, но спря, за да закопчае ръкавиците си.

— О, останете, Мери Попинз, останете! — извикаха Джейн и Майкъл едновременно и затанцуваха настоятелно върху главите си.

— Ако стъпите на стола, ще стигнете тортата — подсказа й Джейн.

За първи път мистър Търви се засмя. Доста меланхолично, но все пак беше смях!

— Тя няма нужда от стол! — каза той с мрачен гърлен кикот. — Тя ще вземе каквото иска и както тя си иска.

И в този миг, пред изумените очи на децата, Мери Попинз направи нещо необикновено. Тя се изправи на пръсти и за миг запази равновесие така. После много бавно и по най-изискан начин се обърна седем пъти във въздуха. Нагоре, нагоре, с прилично прибрани около глезените поли, със спретнато кацнала шапка на главата, тя се извъртя до най-горната полица, взе тортата, изтъркаля се надолу и се приземи грациозно на главата си пред мистър Търви и децата.

— Ура! Ура! Ура! — закрещя Майкъл възхитен. Но от пода Мери Попинз го изгледа така, че той съжали, загдето не си мълча.

— Благодаря ти, Мери! — рече тъжно мистър Търви, който не изглеждаше ни най-малко изненадан.

— Дръж! — каза рязко Мери Попинз. — Това е последното, което правя за теб днес.

Тя остави кутията с тортата пред мистър Търви.

Незабавно, с леко поклащане, кутията се търкулна и застана наопак. Мистър Търви няколко пъти се опита да я постави както трябва, но тя все се обръщаше с дъното нагоре.

— Ах! — каза отчаяно той. — Трябваше да се сетя. Всичко е наопак днес. Ще трябва да отворим кутията откъм дъното. Ще помоля...

Клатушкайки се върху главата си, той се отправи към вратата и завика през пролуката между вратата и пода:

— Мис Тартлет! Мис Тартлет! Съжалявам, че ви безпокоя, но можете ли, желаете ли, имате ли нещо против да донесете една отварачка?

Някъде далече отдолу гласът на мис Тартлет отвърна нещо неясно, което звучеше като възражение.

— Фу! — каза високо дрезгав глас в стаята. — Фу, глупости! Не безпокой жената! Дай на Поли! Хубавият Поли! Умният Поли!

Джейн и Майкъл обърнаха глави и с изненада видяха, че говори папагалската глава от чадъра на Мери Попинз, който в този момент се въртеше към тортата. Чадърът застана с глава върху кутията и за две секунди клюнът изрязва голяма дупка на дъното.

— Ето! — изграка папагалската глава важно. — Поли я отвори! Хубавият Поли! — и една щастлива самодоволна усмивка се разля по клюна. После чадърът се настани с главата надолу на пода до Мери Попинз.

— Е, това е много мило, много мило! — каза мистър Харви с тъжния си глас, когато тъмната коричка на тортата се показа.

Той извади от джоба си нож и отрязва бързо едно парче. Започна ентузиазирано, но после се вгледа внимателно в тортата, изви очи към Мери Попинз и каза с укор:

— Това е твоя работа, Мери! Не отричай. При отварянето на кутията тортата беше сливова, а сега...

— Пандишпановата е по-леко смилаема — каза Мери Попинз педантично. — Яжте бавно, моля! Не сте гладуващи диваци — предупреди тя строго и подаде по едно малко парче на Джейн и Майкъл.

— Много добре — изръмжа мистър Търви с горчивина и лапна парчето си на две хапки. — Но да си призная, аз обичам сливи. Е, днес не е щастливият ми ден! — Той спря, защото някой потропа силно на вратата.

— Влез! — извика мистър Търви.

Мис Тартлет, сякаш по-кръгла от всякога и задъхана от изкачването на стълбите, се втурна в стаята.

— Отварачката, мистър Търви — започна сърдито тя. После спря и се опули.

— Ай! — каза мис Тартлет, зяпна уста и отварачката падна от ръцете ѝ. — Само такова нещо не съм очаквала.

Тя пристъпи крачка напред и загледа с възмущение четирите чифта размахани крака.

— С главите надолу, всичките, като муха на таван. И това ми било уважавани човешки същества. Не, тук не е мястото на дама с моето положение. Напускам къщата незабавно, мистър Търви. Моля, вземете си бележка.

Тя се хвърли ядосана към вратата. Както вървеше обаче, големите ѝ бухнати поли се издуха около кръглите ѝ крака и я повдигнаха от земята. Израз на смъртен ужас се появи на лицето ѝ. Тя размаха диво ръце.

— Мистър Търви! Мистър Търви! Хванете ме, сър! Свалете ме на земята! Помощ! Помощ! — изпищя тя, защото започна да се върти в кръг. — Ох, ох, светът се обръща наопаки. Какво да правя? Помощ! Помощ! — изкрещя тя и се преметна отново.

Но докато се въртеше, някаква необичайна промяна настъпи в нея: кръглото ѝ лице изгуби злобрния ѝ израз и засия в усмивка. Изумени, Джейн и Майкъл видяха, че от въртенето и подмятането из стаята, правата ѝ коса се беше навила на безброй малки къдрички. Когато проговори отново, грубият ѝ глас беше сладък като мед.

— Какво се случи с мен? — викаше новият глас на мис Тартлет. — Чувствам се като топка. Подскачаща топка. Или може би балон! Или черешов пай! — Тя избухна в щастлив смях.

— Божичко, колко съм весела! — чуруликаше тя, въртейки се и кръжейки във въздуха. — Никога досега не съм се забавлявала, но смятам вече да не преставам. Това е най-приятното усещане! Ще пиша на сестра си, на братовчедите, на чичовците, на лелите си. Ще им кажа, че единственият правилен начин да живееш, е с главата надолу, с главата надолу...

И пеейки весело, мис Тартлет продължи да се върти. Джейн и Майкъл ѝ се радваха, а мистър Търви я наблюдаваше с изненада, защото той я познаваше само като злобна и враждебна личност.

— Много чудно! Много чудно! — си каза мистър Търви и поклати главата си, върху която стоеше.

Ново почукване на вратата.

— Някой на име Търви? — запита глас и на вратата застана раздавачът с писмо в ръка.

Той се опули от това, което съзряха очите му.

— Божичко! — каза той и килна фуражката на тила си. — Изглежда, че съм сбъркал. Търся един почтен, тих джентълмен на име Търви. Имам писмо за него. Освен това обещах на жена си да се прибера рано и не удържах на думата си. Мисля, че...

— Ха! — обади се мистър Търви откъм пода. — Нарушеното обещание е нещо, което не поправям. Не е по моята специалност. Съжалявам!

Раздавачът погледна надолу към него.

— Сънувам ли или не? — промърмори той. — Изглежда, че съм попаднал в компанията на въртящи се кресливи лунатици.

— Дайте ми писмото, драги раздавачо! Както виждате мистър Търви е зает. Дайте писмото на Топси Тартлет и се преметнете с мен.

Мис Тартлет се търкулна към раздавача и го улови за ръка. Щом го докосна, краката му се отделиха от пода и се вдигнаха във въздуха. И двамата, ръка за ръка, започнаха да се подмятат като футболни топки.

— Колко е хубаво! — извика мис Тартлет щастливо. — О, драги раздавачо, ние виждаме живота за първи път. И колко хубав изглежда. Хайде нагоре! Не е ли прекрасно?

— Да! — извикаха Джейн и Майкъл, които се присъединиха към въртящия танц на мис Тартлет и раздавача.

Мистър Търви също се присъедини, въпреки че доста несръчно се обръщаше и подмяташе във въздуха. Мери Попинз и чадърът ѝ го последваха, превъртайки се равномерно и елегантно, с най-голямо достойнство. Ето ги, всички се въртят, подскачат, а светът отвън също се обръща наопаки. Щастливите викове на мис Тартлет къртяха в стаята.

*Градът се премята
надолу с главата!*

пееше тя и подскачаше ли, подскачаше.

Горе по полиците спуканите и счупени сърца се въртяха като пумпали, овчарката и лъвът валсуваха грациозно, слонът от сив плюш, изправен върху хобота си в лодката, риташе с крака във въздуха, а

морякът танцуваше моряшки танц не с крака, а на главата си и подскачаше много грациозно по чинията с нарисувани върбови клонки.

— Колко съм щастлива! — извика Джейн и запрепуска из стаята.

— Колко съм щастлив! — извика Майкъл и направи салто във въздуха.

Мистър Търви избърса очи с носната си кърпичка след едно отблъскване от стъклото на прозореца.

Мери Попинз и чадърът ѝ нищо не казаха, но просто продължиха да се въртят спокойно надолу с главите.

— Колко сме щастливи всички! — извика мис Тартлет.

Но раздавачът, който най-сетне си възвърна способността да говори, не се съгласи с нея.

— Хей! — изкрещя той и се преметна отново. — Помощ! Помощ! Къде съм? Кой съм? Какво съм? Нищо не зная. Загубен съм! О, помощ!

Но никой не му се притече на помощ и стиснат здраво в обятията на мис Тартлет, той продължи да се върти.

— Винаги съм водил спокоен живот, винаги! — изстена той. — Държал съм се като почтен гражданин. О, какво ще каже жена ми? Как ще се прибера у дома? Помощ! Пожар! Крадци!

С голямо усилие той изтръгна ръката си от мис Тартлет, пусна писмото в кутията от тортата и се изтърколи през вратата към стълбите, като продължаваше да се премята през глава и да крещи с цяло гърло:

— Ще извикам полиция! Ще ги дам под съд! Ще говоря с началника на пощата!

Гласът му постепенно заглъхна с отдалечаването му по стълбата.

Пинг, пинг, пинг, пинг, пинг, пинг!

Часовникът на площада отмери шест часа. В същия миг краката на Джейн и Майкъл тупнаха на пода и те се изправиха, леко зашеметени.

Мери Попинз грациозно се преметна и застана като манекен на витрина. Чадърът се завъртя и се закова на върха си.

Със силен замах на краката си мистър Търви успя да стъпи на пода.

Сърцата върху полицата застанаха спокойно, не се движеха овчарката и лъвът, нито слончето от сив плющ, нито морякът. Като ги

погледнете, никога не бихте допуснали, че миг преди това всички са танцували върху главите си.

Само мис Тартлет продължаваше да се върти и да се премята през глава из стаята, смееше се щастливо и пееше своята песен:

*Градът се премята
надолу с главата,
надолу с главата,
надолу с главата!*

— Мис Тартлет! Мис Тартлет! — извика мистър Търви и се втурна към нея с необикновен блясък в очите. Той я улови, когато тя мина край него, стисна я здраво за ръката и така тя най-сетне стъпи на краката си до него.

— Как казахте, че ви е името? — каза мистър Търви, задъхан от възбуждане.

Мис Тартлет се изчерви и го погледна срамежливо.

— Но, сър, Тартлет. Топси Тартлет.

Мистър Търви отново я улови за ръката.

— Ще се омъжите ли за мен? Ако станете Топси Търви, ще ме възмездите за всичко преживяно. А вие изглеждате тъй щастлива, че вероятно ще бъдете мила и ще си затваряте очите за моите втори понеделници.

— Да си затварям очите? Но те ще са моето най-голямо забавление, мистър Търви — каза мис Тартлет. — Днес видях света с главата надолу и имам вече нова гледна точка. Уверявам ви, че ще очаквам с нетърпение всеки втори понеделник на месеца.

Тя се засмя срамежливо и подаде на мистър Търви и другата си ръка. Мистър Търви, Джейн и Майкъл бяха доволни и се засмяха също.

— Шест часът мина и мисля, че можем да го оставим вече сам — прошепна Майкъл на Джейн.

Джейн не отговори. Тя наблюдаваше мишката, която вече не стоеше на носа си, а бързаше към дупката си с голямо парче торта в уста.

Мери Попинз взе чинията и започна да я загъва.

— Приберете си кърпичките и си оправете шапките — строго каза тя, взе чадъра, а новата си чанта пъкна под мишница. — А сега...

— О, няма да си ходим още, нали, Мери Попинз? — запита Майкъл.

— Ако ти имаш навик да прекарваш цели вечери навън от къщи, аз нямам. — Тя го забута към вратата.

— Наистина ли трябва да тръгвате? — запита мистър Търви, но той май го каза повече от любезност, защото сега имаше очи само за мис Тартлет.

Самата мис Тартлет се приближи към тях, лъчезарно усмихната, тръскайки къдрици.

— Елате пак — каза тя и се ръкува с всички. — Непременно! Мистър Търви и аз ще сме вкъщи всеки втори понеделник, нали, Артър?

— Е, ще бъдем вкъщи, ако не бъдем навън, положително.

Той и мис Тартлет застанаха на площадката и помахаха за сбогом на Мери Попинз и децата — мис Тартлет щастливо зачервена, мистър Търви, уловил ръката на мис Тартлет, горд и тържествен.

— Не знаех, че е толкова лесно — каза Майкъл на Джейн, докато шляпаха в дъжда под чадъра на Мери Попинз.

— Какво? — запита Джейн.

— Да стоиш на главата си. Ще пробвам, като си идем вкъщи.

— Ех, да можехме и ние да имаме втори понеделници — каза Джейн замечтано.

— Качвайте се! — Мери Попинз затвори чадъра си и набута децата по извитите стъпала на автобуса.

Те се настаниха на седалката зад нея и заговориха тихичко за всичко, което се беше случило този следобед.

Мери Попинз се обърна и ги изгледа.

— Невъзпитано е да се шепне! — рече тя строго. — И си изправете гърбовете. Не сте брашнени чували.

Няколко минути децата мълчаха. Мери Попинз се поизвърна на седалката си и ги стрелна с гневни очи.

— Какви необикновени роднини имате — забеляза Майкъл, опитвайки се да завърже разговор.

Главата ѝ подскочи.

— Необикновени? Какво искаш да кажеш, моля — необикновени?

— Е, странни. Например мистър Търви, който се премята и стои на главата си...

Мери Попинз го изгледа така, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Не разбирам какво говориш — започна тя, изговаряйки думите, сякаш ги захапваше. — Моят братовчед се премята? И стои на главата си?...

— Но той го направи — запротестира Майкъл нервно. — Ние видяхме.

— На главата си? Мой роднина да стои на главата си? И да се премята? Като в цирк? — Мери Попинз просто не можеше да повтори ужасното изречение.

Тя впери очи в Майкъл.

— Това е — започна тя и той се дръпна уплашено назад пред яростния, пронизващ поглед на очите ѝ, — това е последната капка. Първо, ти си нахален с мен, второ, обиждаш мой роднина. Много малко още ми трябва, за да напусна. Предупреждавам те!

С тези думи тя се завъртя на седалката си и им обърна гръб. Но дори и по гръба ѝ се познаваше, че е ядосана повече от всеки друг път.

Майкъл се наведе напред.

— Извинявайте — каза той.

Никакъв отговор от предната седалка.

— Извинявайте, Мери Попинз.

— Хм!

— Много съжалявам!

— И има защо! — тросна се тя и продължи да гледа право пред себе си.

Майкъл се наведе към Джейн.

— Но това, което казах, е вярно. Нали? — прошепна той.

Джейн поклати глава и постави пръст на устата си. Тя гледаше шапката на Мери Попинз. И едва когато се увери, че Мери Попинз не я вижда, посочи към периферията.

Там, върху черната лъскава слама имаше пръснати трохи — жълти трохички от пандишпанова торта, точно каквито човек може да

очаква да намери на шапката на някой, който е пил чай, като е стоял на главата си.

Известно време Майкъл разглежда трохите, после се обърна и кимна на Джейн с разбиране.

Те седяха така, подрусвайки се нагоре-надолу, докато автобусът ръмжеше към къщи. Гърбът на Мери Попинз, изправен и сърдит, беше мълчаливо предупреждение. Не смееха да ѝ проговорят. Но на всеки завой, който автобусът правеше, те виждаха как трохите се претъркулваха върху лъскавата периферия на шапката ѝ...

ПЕТА ГЛАВА

НОВАТА

— Но защо да отиваме на разходка с Елън? — изръмжа Майкъл и тръшна вратата. — Не я обичам. Носът ѝ е много червен.

— Шт! — каза Джейн. — Ще те чуе!

Елън, която буташе детската количка, се обърна.

— Ти си жестоко, нелюбезно момче, мастър Майкъл! Аз само изпълнявам задълженията си. Никак не ми е приятно да се разхождам в тази жега, тъй да знаеш!

Тя изсекна носа си в една зелена кърпичка.

— Тогава защо тръгваш? — настояваше Майкъл.

— Защото Мери Попинз е заета. Тъй че да вървим. Ако си добро момче, ще ти купя ментови бонбони за едно пени.

— Не искам ментови бонбони! — измърмори Майкъл. — Искам Мери Попинз.

Туп! Туп! Бавно и тежко кънтяха стъпките на Елън по улицата.

— През всяка пролука в сламата на шапката си мога да виждам по една дъга — каза Джейн.

— Аз не мога — каза сърдито Майкъл. — Виждам само копнинения хастар.

Елън спря на ъгъла и страхливо се огледа да не идва някоя кола.

— Да ви помогна ли? — запита полицаят, който изведнъж изскочи до нея.

— Ах — изчерви се Елън, — ще ви бъда задължена, ако ми помогнете да прекосим улицата. Толкова съм настинала, а трябва сега да се грижа и за четирите деца. Съвсем не съм на себе си и просто не зная какво да правя. — И тя отново се изсекна.

— А трябва да знае! Трябва само да се огледа! — каза Майкъл и си помисли колко ужасна беше Елън.

Обаче полицаят очевидно не мислеше така, защото с една ръка улови здраво Елън под мишница, а с другата забута детската количка и я преведе през улицата така нежно, сякаш беше младоженка.

— Ползвате ли свободни дни? — запита той, загледал с интерес червеното лице на Елън.

— Ах — отвърна Елън, — по-скоро полудни. Всяка втора събота. — И издуха неспокойно носа си.

— Странно — каза полицаят. — Това са и моите почивни дни. Около два часа следобед се навъртам насам.

— Ах! — отвърна Елън и разтвори уста, при това доста широко.

— И тъй! — каза полицаят и ѝ кимна любезно.

— Ще видя — каза Елън. — Довиждане.

И тя закричи тежко нататък, но не забравяше от време на време да се обърне, за да види дали полицаят все още е там. А той беше и продължаваше да я гледа.

— Мери Попинз никога няма нужда от полицаи — се оплака Майкъл. — С какво може тя да е заета?

— Нещо важно става къщи — забеляза Джейн. — Сигурна съм в това.

— Откъде знаеш?

— Усецам някаква особена празнота в стомаха.

— Пфуй! Предполагам, че си гладна. Елън, не може ли да вървим по-бързо?

— Ах, това момче! — оплака се Елън на железния парапет на парка. — Има каменно сърце. Не, не можем, мастър Майкъл, заради краката ми.

— Какво им е?

— Не могат да се движат по-бързо!

— О, мила Мери Попинз! — горчиво въздъхна Майкъл и тръгна след количката.

Джейн вървеше до него и броеше дъгите през пролуките на сламената си шапка.

Бавните крака на Елън пристъпваха тежко пред тях. Едно-две. Туп-туп! Туп-туп!

А далеч зад тях на улица Черешова ставаше нещо наистина важно.

Погледната отвън, къщата с номер седемнайсет изглеждаше мирна и сънлива, досущ като съседните къщи. Но зад спуснатите завеси цареше такава суматоха, толкова суетене, че да не беше лято, всеки минувач би се обзаложил, че вътре се прави пролетно почистване или се подготвят за Нова година.

Самата къща обаче, притворила очи, се грееше на слънцето и не обръщаше внимание на суетнята. В края на краищата, мислеше си тя,

аз съм виждала такива вълнения преди, вероятно ще ги виждам още много пъти, защо тогава да се тревожа?

Точно в този миг мисис Брил отвори припряно входната врата и доктор Симпсън излезе бързо. Мисис Брил, пристъпвайки възбудено на пръсти, наблюдаваше как той се отдалечава по градинската алея, размахал малката си черна чанта. После изтича до килера и извика:

— Къде си, Робъртсън Ай? Идвай, ако ще идваш!

Тя хукна нагоре по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж, а след нея Робъртсън Ай шумно се прозина и протегна.

— Шт! — изсъска мисис Брил. — Шт!

Поставила пръст на устните си, тя се приближи тихо до вратата на мисис Банкс.

— Тц, тц! Вижда се само гардеробът — оплака се мисис Брил, наведена над дупката на ключалката. — Гардеробът и малко от прозореца.

Но в следващия миг тя стреснато се дръпна, защото вратата рязко се отвори.

— Божичко! — изписка тя и падна върху Робъртсън Ай.

На прага, обрамчена от светлината, стоеше Мери Попинз и гледаше строго и подозрително. В ръцете си много грижливо носеше някакъв вързоп от одеяла.

— О! — каза мисис Брил. — Вие ли сте? Точно се канех да лъсна бравата на вратата с малко пуцинг. Когато вие излязохте, искам да кажа...

Мери Попинз погледна бравата. Беше много мръсна.

— Бих казала, по-скоро ключалката на бравата! — забеляза тя саркастично.

Но мисис Брил не ѝ обърна внимание. Тя гледаше с нежност вързопата. С голямата си напукана ръка отмести една гънка на одеялото и върху лицето ѝ се разля доволна усмивка.

— Ах! — изгугука тя. — Ах, агънцето! Ах, пиленцето! Ах, съкровището! И хубаво като слънчице!

Робъртсън Ай отново се прозина и загледа вързопата с полуотворена уста.

— Още един чифт обуца за почистване! — каза жално той и се подпря на перилата на стълбите.

— Внимавайте да не го изпуснете! — подвикна загрижено мисис Брил на Мери Попинз, която отмина важно покрай нея.

Мери Попинз ги изглежда презрително.

— Ако бях на мястото на някои хора, щях да си гледам собствената работа!

После оправи отново гънката върху вързопа и се заизкачва към детската стая.

— Извинете ме, моля! Извинете ме! — Мистър Банкс се втурна тичешком откъм стълбите и само дете не събори мисис Брил, за да влезе по-скоро в спалнята на мисис Банкс.

— Е! — каза той и седна на леглото. — Това е много неудобно! Неудобно наистина. Не зная дали мога да си го позволя. Не съм се пазарил за пет.

— Съжалявам! — каза мисис Банкс и му се усмихна щастливо.

— Не съжаляваш. Ни най-малко, фактически си много доволна и горда с него. А няма причини. Много е мъничко.

— Обичам ги такива — каза мисис Банкс. — А освен това ще порасне.

— Да, за съжаление! — отвърна мистър Банкс с горчивина. — И ще трябва да му купувам обувки и дрехи, и велосипедче. Да, и да го пратя на училище, и да му осигуря добър старт в живота. Много скъпа процедура. А после, след всичко това, когато остареея и седна край камината, то ще си отиде и ще ме остави. Не си мислила върху това, предполагам.

— Не — каза мисис Банкс и се опита да изглежда разкаяна, но не успя. — Не съм.

— Така си и помислих. Е, няма как. Но предупреждавам те! Сега няма да мога да си позволя да сменям плочките в банята.

— Не се безпокой! — утеши го мисис Банкс. — Аз наистина харесвам старите плочки. Предпочитам ги дори.

— Тогава ти си наистина глупава жена, това мога да ти кажа.

И мистър Банкс излезе от стаята, но продължи да мърмори и фучи из къщи. Когато се намери пред входната врата обаче, той изправи рамене, изпъчи гърди и налапа една голяма пура. Скоро след това го чуха да съобщава новината на адмирал Бум и гласът му звучеше много силно и самодоволно, и гордо...

Мери Попинз се наведе над новата люлка, поставена между креватчетата на Джон и Барбара и положи внимателно вързопа в нея.

— Ето те, най-сетне! Кълна се в клюна и опашката си, мислех, че никога няма да дойдеш! Какво е? — извика дрезгав глас откъм прозореца.

Мери Попинз вдигна очи.

Скорецът, който живееше на комина, подскачаше възбудено по перваза на прозореца.

— Момиче, Анабел — кратко отвърна Мери Попинз. — И мисля, че трябва да си по-тих. Какво зацвърка и заграка тук като цяло ято свраки!

Но скорецът не я слушаше. Той започна да се премята презглава, като бурно размахваше и пляскаше криле всеки път, когато стъпваше на перваза.

— Какво удоволствие! — изпъшка той задъхан, когато най-сетне спря. — Какво удоволствие! О, бих могъл да запея!

— Не би могъл, не! Дори ако се напъваш до второто пришествие! — присмя му се Мери Попинз.

Но скорецът беше твърде щастлив, за да ѝ забелязва.

— Момиче! — писукаше той и подскачаше на пръсти. — Този сезон имахме три люпила и — би ли повярвала — все момчета. Но Анабел ще ми навакса за тях!

Скорецът подскокна един-два пъти по перваза и после пак избухна:

— Анабел! Хубаво име! Имах една леля на име Анабел. Живееше на комина на адмирал Бум и умря, бедничката, от зелени ябълки и неузряло грозде. Предупреждавах я! Предупреждавах я! Но тя не ми вярваше и разбира се...

— Е, ще млъкнеш ли? — Мери Попинз замахна с престилката си към него.

— Няма! — изкрещя скорецът и се изви пъргаво. — Не е време за мълчание. Смятам да разнеса новината.

Той литна от прозореца, но не пропусна да изцвърчи през рамо:

— След пет минути съм тук!

Мери Попинз се движеше тихо из детската стая и подреждаше новите дрешки на Анабел в спретнатата купчинка.

Слънчевата светлина се плъзна по прозореца и пропълзя през стаята до люлката.

— Отвори очички — каза нежно тя — и аз ще поставя блясък в тях.

Завивката в люлката потрепна. Анабел отвори очи.

— Добро момиче! — каза слънчевата светлина. — Сини са, виждам. Любимият ми цвят. Ето! Няма да има по-блестящи очи от твоите! — Тя се спусна леко от очите на Анабел надолу по люлката.

— Много благодаря! — каза учтиво Анабел.

Топъл бриз раздвижи муселинените волани на шапчицата ѝ.

— Къдрици или права? — прошепна бризът и се наведе над люлката.

— О, къдрици, моля! — тихичко каза Анабел.

— Спестява грижи, нали? — съгласи се бризът. И мина над главичката ѝ, за да подвие пухкавите краища на косата ѝ, преди да излезе с лек трепет от стаята.

— Ето ни! Ето ни!

Дрезгавият глас изкрещя откъм прозореца. Скорецът се беше върнал. На перваза зад него, препъвайки се несигурно при кацането, се показва малко птиченце.

Мери Попинз тръгна към тях застрашително.

— А сега марш оттук! — ядоса се тя. — Не искам никакви врабци да мърсят детската стая...

Но скорецът, последван от малкото скорче, изпърха високомерно покрай нея.

— Бъди любезна и запомни — каза той с леден глас, — всичките ми деца са отлично възпитани! Да мърсят, ама че приказки!

Той кацна елегантно върху ръба на люлката и помогна на новоопереното си пиленце да се закрепил до него. То се огледа наоколо с кръгли, любопитни очи. Скорецът подскокна към възглавницата.

— Анабел, миличка — започна той с дрезгав, примамлив глас. — Имам голяма слабост към парченца хубави, крехки, хрупкави бисквити. — Очите му замигаха лакомо. — Не ти се намира някое, предполагам?

Къдрокосата главичка се размърда върху възглавницата.

— Не? Е да, малка си още за бисквити навярно. Сестра ти Барбара е мило момиченце и беше много щедра и приятна. Тя не ме

забравяше. Тъй че ако в бъдеще ти можеш да отделяш трошичка или две за стария приятел...

— Разбира се — отвърна Анабел сред диплите на одеялото.

— Чудесно момиче! — изграка одобрително скорецът. Той килна глава на една страна и я загледа с кръглото си блестящо око. — Надявам се — продължи той учтиво, че не си много уморена след дългото пътуване.

Анабел поклати глава.

— Откъде идва? От някое яйце ли? — изцвърча внезапно скорчето.

— Ха-ха! — присмя се Мери Попинз. — Ти да не мислиш, че тя е врабче?

Скорецът ѝ хвърли обиден и високомерен поглед.

— А тогава какво е тя? И откъде е дошла? — настоя пискливо новоопереното пиленце, изпърха с късите си крилца и загледа люлката.

— Кажи му ти, Анабел! — изграка скорецът.

Анабел размърда ръчички под одеялото.

— Аз съм земя и въздух, огън и вода — каза тихичко тя. — Идвам от мрака, там, където е началото на всичко.

— Ах, какъв мрак! — тихо каза скорецът и склони глава върху гърдите си.

— В яйцето също беше тъмно! — изцвърка пиленцето.

— Идвам от морето и неговите приливи и отливи — продължи Анабел. — Идвам от небето и неговите звезди. Идвам от слънцето и неговия блясък.

— Ах, какъв блясък! — кимна скорецът.

— Идвам от горите на земята.

Като насън Мери Попинз залюля люлката напред-назад, напред-назад, безспирно, унасящо.

— Да? — прошепна пиленцето.

— Най-напред се движех бавно — каза Анабел, — непрекъснато спях и сънувах. Помнех всичко, което съм била, и мислех за всичко, което ще бъда. И когато изсънувах съня си, събудих се.

Тя спря за миг. Сините ѝ очи бяха пълни със спомени.

— А после? — подкани я пиленцето.

— Чух звездите да пеят и почувствах топли криле да ме обгръщат. Отминах зверовете в джунглите и дойдох през тъмната, дълбока вода. Дълго пътуване беше.

Анабел замълча.

Скорецът я гледаше с блестящите си любопитни очи.

Ръката на Мери Попинз стоеше спокойно върху люлката. Беше престанала да я люлее.

— Дълго пътуване, наистина! — тихо каза скорецът и вдигна глава от гърдите си. — А уви, тъй бързо се забравя!

Анабел се размърда под пухената завивка.

— Не! — каза тя непоколебимо. — Аз никога не ще забравя.

— Краставици на търкалета! Глупости! Разбира се, че ще забравиш. Преди да измине седмицата няма да си спомняш и дума от това какво си и откъде си дошла!

Анабел яростно се разрита в бархетните пелени.

— Ще помня! Ще помня! Защо да забравя?

— Защото всички забравят! — захили се дрезгаво скорецът. — Всяко глупаво човешко същество, с изключение на — той кимна към Мери Попинз — нея! Тя е изключението, тя е сбъркана...

— Ах ти, врабецо! — извика Мери Попинз и се хвърли към него.

Но той се изсмя грубо, подбра пиленцето си от ръба на люлката и литна с него към перваза на прозореца.

— Върнах ти го тъпкано! — каза той дръзко, когато изпърха край Мери Попинз. — Ах, какво е това?

Вън на площадката се чуха гласове и по стъпалата затропаха крака.

— Не ти вярвам! Не ти вярвам! — заплака Анабел ожесточено.

В този момент Джейн, Майкъл и близнаците се втурнаха в стаята.

— Мисис Брил каза, че имате да ни покажете нещо! — каза Джейн и с бързо движение махна шапката си.

— Какво е това? — Майкъл с любопитство оглеждаше стаята.

— Покажи и на мен! И на мен! — запискаха близнаците.

Мери Попинз ги стрелна с поглед.

— Това детска стая ли е или зоологическа градина? — ядосано запита тя. — Моля да ми отговорите!

— Зоологическа градина... ъ-ъ... искам да кажа... — Майкъл млъкна, доловил погледа на Мери Попинз. — Искам да кажа детска стая... — завърши той неубедително.

— О, виж, Майкъл, виж! — Джейн се развика развълнувано. — Казах ти, че става нещо важно. Ново бебе! Ах, Мери Попинз, мога ли да го подържа?

С гневен поглед Мери Попинз се наведе, вдигна Анабел от люлката и седна с нея в креслото.

— Внимателно, моля, внимателно! — предупреди тя децата, които се струпаха около нея. — Това е бебе, а не боен кораб.

— Момче? — запита Майкъл.

— Не, момиче — Анабел.

Майкъл и Анабел се загледаха един в друг. Той пъкна пръст в ръчичката ѝ и тя го стисна здраво.

— Кукличката ми! — каза Джон, напирайки към коляното на Мери Попинз.

— Зайченцето ми! — каза Барбара, като дърпаше одеялцето на Анабел.

— О! — Джейн със затаен дъх докосна косичката, която вятърът беше накъдрил. — Толкова мъничка и сладка. Като звезда. Откъде дойде, а?

Много доволна, че я питат, Анабел започна историята си отначало.

— Дойдох от мрака... — задекламира тя нежно.

Джейн се засмя.

— Какви смешни звуци! Иска ми се да можеше да говори и да ни разкаже.

Анабел се ококори от изненада.

— Но аз ви разказвам! — запротестира тя и зарита.

— Ха-ха! — изкрещя скорецът грубо от прозореца. — Какво ти казах? Прощавай, че се смея!

Новоопереното скорче се закикоти зад крилото си.

— Може би от някой магазин за играчки — каза Майкъл.

С гневно движение Анабел отблъсна пръста му.

— Не бъди глупав! — каза Джейн. — Трябва доктор Симпсън да я е донесъл в малката кафява чанта!

— Прав ли бях или не? — Старите тъмни очи на скореца заблестяха насмешливо към Анабел. — Кажи ми де! — присмиваше се той и пърхаше победоносно с криле.

Вместо отговор Анабел извърна лице към престилката на Мери Попинз и заплака. Първият ѝ плач, тъничък и самотен, прокълтя пронизително в къщата.

— Е! — каза скорецът дрезгаво. — Недей де! Не можеш нищо да направиш. В края на краищата ти си само едно човешко дете. Следващия път може би ще повярваш на по-умните. По-възрастните и по-умните! — и той закричи самодоволно напред-назад.

— Майкъл, моля те, вземи четката за прах и измети тези птици от перваза! — каза Мери Попинз заплашително.

Явно развеселен, скорецът изграка.

— Можем сами да се изметем, Мери Попинз, благодаря. Ние без друго си тръгваме. Хайде, момче!

И кикотейки се весело, скорецът избута пиленцето си от перваза и се гмурна с него навън...

За много кратко време Анабел се приспособи удобно към живота на улица Черешова. Приятно ѝ беше да е център на внимание и винаги се радваше, когато някой се наведеше над люлката и казваше колко е хубава, колко е добра, кротка.

— Продължавайте да ми се възхищавате! — насърчаваше ги тя с усмивка. — Толкова ми е приятно!

След това всички бързаха да кажат колко е къдрава косата ѝ, колко са сини очите ѝ, а Анабел се усмихваше с такова задоволство, че те се развикваха: „Колко е умна! Може човек да си помисли, че ни разбира!“.

Тези думи винаги я възмущаваха и я караха да се извърща с негодувание, което беше глупаво, защото когато се сърдеше, тя изглеждаше тъй очарователна, че те съвсем оглупяваха.

Анабел навърши седмица, преди скорецът да се върне. В приглушената светлина на нощната лампа Мери Попинз нежно полюшваше люлката, когато той се появи.

— Пак ли се върна? — сръза го Мери Попинз, щом го видя. — По-досаден си от конска муха.

— Зает бях — отвърна скорецът. — Трябва да поддържам работите си в ред. А това не е единствената детска стая, за която се грижа, добре знаеш! — Черните му валчести очи премигваха коварно.

— Хм! — отвърна само Мери Попинз. — Жал ми е за другите.

Той се закикоти и тръсна глава.

— Несравнима е! — изчирика той на пердето. — Няма равна на нея! Готов отговор за всичко! — Той наклони глава към люлката. — Е, как е? Спи ли Анабел?

— Ако спи, то не е благодарение на теб.

Скорецът се направи, че не чува. Той подскокна на ръба на люлката.

— Ще я пазя — прошепна той. — Ти слез да пиеш чай.

Мери Попинз стана.

— Но внимавай и не я буди!

Скорецът се засмя снизходително.

— Мило момиче, досега в живота си съм отгледал не по-малко от двадесет поколения пиленца. Не е нужно да ми се казва как да се грижа за едно обикновено бебе.

— Хм! — Мери Попинз отиде до бюфета и много подчертано пъкна кутията с бисквити под мишница. После излезе и затвори вратата след себе си.

Скорецът закрачи напред-назад по перваза, напред-назад, прибрал върховете на крилете си под опашката.

Анабел се размърда в люлката и отвори очи.

— Здравей! — каза тя. — Знаеш ли, чаках те да дойдеш.

— Ха! — каза скорецът и литна към нея.

— Има нещо, което искам да си спомня! — каза Анабел и се намръщи. — И си помислих, че можеш да ми помогнеш.

Скорецът се ококори. Черните му очи заблестяха.

— Какво е то? — запита той тихичко. — Да не почва така? — и той захвана с дрезгав шепот: „Аз съм земя и въздух, огън и вода...“.

— Не, не! — нетърпеливо го прекъсна Анабел. — Разбира се, че не!

— Е — каза разтревожено скорецът, — да не би да е за пътуването ти? Ти дойде от морето и неговите приливи и отливи, от небето и...

— О, не бъди толкова глупав! — извика Анабел. — Единственото пътуване, което съм направила досега, е до парка и обратно. Не, не, беше нещо важно! Нещо, което започваше с буквата „б“.

Изведнъж тя изписка:

— Сетих се! Бисквити! Има половин бисквита на камината. Майкъл я остави там след вечеря.

— Това ли е всичко? — запита тъжно скорецът.

— Да, разбира се! — каза Анабел раздражено. — Не е ли достатъчно? Мислех, че ще си доволен от парче бисквита.

— Доволен съм, доволен съм — побърза да каже скорецът.

Тя извърна глава върху възглавничката и затвори очи:

— Не говори повече, моля те! Искам да спя!

Скорецът погледна към камината, после към Анабел.

— Бисквити! — Той поклати глава. — Уви, Анабел, уви!

Мери Попинз влезе тихо в стаята и затвори вратата.

— Събуди ли се?

Скорецът кимна.

— Само за минута — каза той тъжно. — Но беше достатъчно дълго.

Очите на Мери Попинз изразиха въпрос.

— Забравила е! — обясни той със свито гърло. — Всичко е забравила. Знаех си го, но, мили боже, колко е жалко!

— Хм!

Мери Попинз се движеше тихо из детската стая и разтребваше играчките. Погледна скореца, кацнал на перваза на прозореца с гръб

към нея. Пъстрите му рамене потрепнаха.

— Да не си настинал пак? — саркастично запита тя.

Той се извърна.

— Положително не! Сигурно е... от нощния въздух. Доста мразовит, нали знаеш. Насълзяват ти се очите. Е, да тръгвам! — Той се поклати нерешително на ръба на перваза. — Остарявам — изграка тъжно скорецът. — Това е причината. Не сме вече тъй млади, а, Мери Попинз?

— Не зная за теб — Мери Попинз се изпъчи надменно, — но аз съм все така млада, благодаря!

— Ах! — каза скорецът, поклащайки глава. — Ти си чудото. Истинското, абсолютното, приказното чудо, така ли? — Кръглото му око премигна лукаво. И като литна от прозореца, извърна се и подвижна грубо: — Но аз не мисля, че е така!

— Нагъл врабец! — изкреця подире му Мери Попинз и с трясък затвори прозореца.

ШЕСТА ГЛАВА

ИСТОРИЯТА НА РОБЪРТСЪН АЙ

— Вървете по-бързо, моля ви! — каза Мери Попинз, която буташе детската количка към любимата си пейка в парка. В единия край на количката тя бе настанила близнаците, а в другия — Анабел.

Пейката беше зелена, до самото езеро. Беше я избрала, защото от време на време можеше да се навежда и да се любува на собственото си отражение във водата. Лицето ѝ, блеснало между две водни лилии, винаги ѝ доставяше радост и удоволствие.

Майкъл се тътреше последен.

— Винаги бързаме — измърмори той, но шепнешком и много внимателно, за да не го чуе Мери Попинз, — пък никога никъде не стигаме.

Мери Попинз се извърна и го стрелна с поглед.

— Оправи си шапката!

Майкъл нахлупваше шапката над очите си, защото искаше лентата с надпис „кралски тръбач“ да се вижда, пък и според него така му стоеше по-добре. Но Мери Попинз изгледа и него, и Джейн неодобрително.

— Хм! — каза тя. — Трябва да ви призная, че сте голяма картинка! Влачите се като два охлюва, а на всичко отгоре обущата ви не са лъснати.

— Днес Робъртсън Ай има почивен следобед. Предполагам, че не е успял да ги лъсне, защото е бързал да излезе.

— Пфуй! Мързелив безделник, лентяй, това е той. Бил е винаги и ще бъде! — каза Мери Попинз безмилостно и продължи да бута количката към зелената пейка.

След като извади близнаците и притегна краищата на одеялцето плътно около Анабел, тя погледна огряното си от слънцето отражение в езерото, усмихна се с чувство на превъзходство и пооправи новата панделка на шията си. После извади кошничката с плетката от количката.

— Откъде знаете, че той винаги е безделничел? Познавате ли го отпреди да дойдете тук? — запита Джейн.

— Не задавай въпроси и няма да те лъжат — отвърна Мери Попинз поучително и продължи да намята бързо бримките на вълнената жилетка, която плетеше за Джон.

— Тя никога нищо не ни казва — измърмори Майкъл.

— Зная — въздъхна Джейн.

Скоро обаче те забравиха Робъртсън Ай и започнаха да играят на мистър и мисис Банкс и техните две деца. После станаха индианци, а Джон и Барбара — техни жени. После решиха да са въжеиграчи и гърбът на зелената пейка им послужи за въже.

— Внимавай за шапката ми, ако обичаш! — каза Мери Попинз. Тя беше кафява и в панделката ѝ беше пъхнато гълъбово перо.

Стъпка по стъпка Майкъл премина внимателно по ръба на облегалката. Когато стигна края, свали шапка и я размаха.

— Джейн! — извика той. — Аз съм кралят на замъка, а ти си...

— Чакай, Майкъл — прекъсна го тя. — Погледни ей там!

По пътеката край езерото се приближаваше висок слаб човек, облечен необикновено: носеше чорапи на жълти и червени райета, червено-жълта туника с бродерия по ръбовете, а на главата му стърчеше червено-жълта шапка с голяма периферия и високо заострено дъно.

Джейн и Майкъл наблюдаваха с интерес как той се приближава към тях. Движеше се с ленива, небрежна походка, с ръце в джобовете и шапка, нахлупена ниско над очите.

Той подсвиркуваше високо, а когато приближи, те видяха, че бродерията на туниката и периферията на шапката му завършват с малки звънчета, които подрънкваха мелодично при движенията му. Никога не бяха виждали по-странен човек, а въпреки това в него имаше нещо познато.

— Струва ми се, че съм го виждала някъде. — Джейн събра вежди и се опита да си припомни.

— Аз също. Но не мога да се сетя къде. — Майкъл продължаваше да се крепи върху облегалката на пейката, зяпнал от любопитство.

Подсвиркувайки и подрънквайки, необикновената фигура стигна до Мери Попинз и се наведе над количката.

— Здравсти, Мери! — каза той и докосна лениво периферията на шапката си с пръст. — Как се чувстваш?

Мери Попинз вдигна очи от плетката.

— Не по-добре поради твоя въпрос — каза тя със силно сумтене.

Джейн и Майкъл не можеха да видят лицето на човека, защото шапката му беше ниско нахлупена, но от начина, по който звънчетата задрънкаха, те разбраха, че се смее.

— Както винаги, а, заета? — Той погледна към плетивото ѝ. — Но ти открай време си беше такава, дори в кралския двор. Ако не бършеше праха на трона, оправяше леглото на краля, а когато не правеше това, лъскаше скъпоценните камъни на короната. Не познавам толкова работлив човек.

— Е, това не би могло да се каже за теб! — ядосано отвърна Мери Попинз.

— А — засмя се непознатият, — точно тук грешиш! Аз винаги съм зает. Да не вършиш нищо, е нужно много време, фактически цялото време на човек отива, когато не върши нищо.

Мери Попинз сви устни и не отговори. Непознатият се закикоти весело.

— Е, трябва да вървя — каза той. — Ще се видим пак някой ден.

Той прекара пръст по звънчетата на шапката си и тръгна лениво, като си подсвиркуваше.

Джейн и Майкъл го наблюдаваха, чак докато се скри от погледа им.

— Мръсен нехранимайко!

Гласът на Мери Попинз прозвуча зад тях. Обърнаха се и видяха, че тя също гледа подир непознатия.

— Кой беше този човек, Мери Попинз? — запита Майкъл и заскача възбудено върху пейката.

— Току-що чу. Ти каза, че си кралят на замъка, а не си в никакъв случай. Но той наистина е мръсният нехранимайко.

— Имате предвид онзи от книжката със стихове? — запита Джейн с притаен дъх.

— Но стиховете в книжката не са истински — възрази Майкъл. — Ако са истински, кой тогава е кралят на замъка?

— Шт! — Джейн постави ръка върху рамото му.

Мери Попинз беше пуснала плетивото в полата си и беше вперила поглед някъде отвъд езерото, в нещо много далечно.

Джейн и Майкъл приседнаха до нея тихичко, с надежда, че ако не издадат звук, тя ще им разкаже цялата история. Близнаците се сгушиха в единия край на количката и тържествено загледаха Мери Попинз. Анабел, в другия край, спеше дълбоко.

— Кралят на замъка — започна Мери Попинз, скръстила ръце върху кълбото прежда и загледана право през децата, като че ли те съвсем не бяха там, — кралят на замъка живял в една толкова далечна страна, че повечето хора не са чували за нея. Помислете си за най-далечното нещо, което знаете, а тя е още по-далеч от него; помислете за най-високото нещо, което знаете — тя е по-високо; помислете за най-дълбокото нещо — тя е по-дълбоко и от него.

— И — продължи тя, — ако трябва да ви изброя колко богат бил той, ще се наложи да седим тук до следващата година и едва ли ще съм ви описала половината от съкровищата му. Той бил страхотно, абсурдно, необикновено богат. Всъщност само едно-единствено нещо на света не притежавал. Това било мъдростта.

Земята му била пълна със златни мини, хората били любезни, благосъстоятелни и общо взето прекрасни. Имал си добра жена и четири дебели деца, а може би пет. Той никога не помнел цифри, защото паметта му била слаба.

Замъкът му бил направен от сребро и гранит, хазната му била пълна със злато, а диамантите на короната му били големи като патешки яйца.

Той притежавал много приказни градове и кораби в моретата. Дясна ръка му бил върховният съветник, който знаел точно кое какво е, кое какво не е и съответно съветвал краля.

Но самият крал нямал ум. Той бил напълно и абсолютно глупав, и при това го знаел. Наистина едва ли би могъл да не знае, след като всеки — от кралицата и върховният съветник надолу, непрекъснато му напомняли това. Дори кондукторите на автобусите и машинистите, и продавачите не можели да се въздържат и му показвали, че знаят за глупостта му. Те не го мразели, просто го презирали.

Кралят не бил виновен, че бил глупав. Той се опитвал многократно да се научи на мъдрост. Още от малко момче. Но посред уроците, дори когато пораснал, той избухвал в плач и като бършел очи в хермелиновия си шлейф, той викал:

— Зная, че никога няма да се науча, никога! Защо ме тормозите?

Въпреки всичко неговите учители продължавали да правят усилия. От цял свят идвали професори, които се опитвали да научат краля на замъка на нещичко, дори колко прави две и две или как се пише „котка“, но никой не постигнал ни най-малък успех.

Тогава кралицата решила:

— Да предложим — казала тя на върховния съветник — награда на професора, който успее да научи краля на малко мъдрост. Ако след месец той не успее, главата му ще бъде отрязана и набучена на копие край вратите на замъка, като предупреждение към другите професори, за да знаят какво ще им се случи, ако се провалят.

И тъй като повечето професори са бедни, а наградата била голяма, професорите продължавали да идват и все не успявали, губели всякаква надежда и главите си. И броят на копията край вратата на замъка се увеличавал.

Нещата вървели от лошо към по-лошо. Най-сетне кралицата казала на краля:

— Етълбърт! (Това било името на краля.) Аз наистина мисля, че ще е по-добре да оставиш управлението на кралството на мен и върховния съветник, защото ние двамата знаем доста от работите на кралството.

— Но няма да е честно! — казал кралят. — Все пак това е мое кралство.

Обаче в края на краищата той отстъпил, защото знаел, че тя е по-умна от него. Но се чувствал обиден, че друг заповядва в неговия собствен замък. Не му давали даже да държи истинския скиптър, защото имал навик да гризе топката му. Можел да се забавлява само с един полускъпоценен, поизвит скиптър. Затова кралят продължил да приема професори, опитвал се да научи мъдрост и плачел, като разбирал, че не може. Той оплаквал както тяхната участ, така и своята, защото се чувствал нещастен, като гледал главите им край портата.

Всеки нов професор пристигал, изпълнен с надежда и увереност, и започвал с въпроси, които предишният не бил задавал.

— Колко е шест и седем, Ваше Величество? — запитал един млад и хубав професор, дошъл от много далече.

Кралят напрегнал всички сили и мислил известно време. После се наклонил напред и отговорил прилежно:

— Но, дванайсет, разбира се!

— Тц, тц, тц! — казал върховният съветник, застанал зад трона на царя.

Професорът изстенал.

— Шест и седем е тринадесет, Ваше Величество!

— О, съжалявам! Опитайте с друг въпрос, професоре, моля ви! Сигурен съм, че сега ще улуча.

— Е, добре, колко прави пет и осем?

— Хм, въ, чакайте да видя. Не ми казвайте, на върха на езика ми е! Да, пет и осем е единадесет!

— Тц, тц, тц! — казал върховният съветник.

— Тринадесет! — извикал младият професор обезсърчен.

— Но, драги приятелю, вие току-що казахте, че шест и седем правят тринадесет, тъй че как може пет и осем също? Положително не може да има две тринадесетици, нали? — запитал кралят.

Младият професор само поклатил глава, разхлабил яката си и тръгнал покорно след палача.

— Но нали има само едно число тринадесет? — запитал пак кралят нервно.

Върховният съветник се извърнал с отвращение.

— Съжалявам — си казал кралят. — Толкова ми хареса това лице. Жалко, че трябва да отиде край вратите на замъка.

След този случай той наистина започнал да работи много усърдно върху аритметиката с надежда да отговори правилно на следващия професор.

Сядал на едно кресло на най-горната площадка на стълбите, точно зад подвижния мост, с таблицата за умножение на колене и си я повтарял наум. И докато гледал в книгата, всичко вървяло добре, но щом затворел очи и се опитвал да запомни, всичко се обърквало.

— Едно по седем — седем; две по седем — тринадесет и три; три по седем — четирнадесет и пет — започнал той един ден, и когато разбрал, че пак греши, захвърлил книгата с отвращение и заровил глава в мантията си.

— Няма смисъл! Няма смисъл! Никога няма да поумнея — заплакал той отчаяно.

После, защото иначе би могъл да плаче до безкрай, той избърсал очи и се облегнал назад в златното си кресло. И когато направил това, се сепнал изненадан, защото един странник, който някак си успял да се промъкне край стражата, сега идвал по пътеката към него.

— Ей, кой си ти? — казал кралят, защото не помнел лица.

— Е, ако ще питаме така, кой пък си ти? — отвърнал странникът.

— Аз съм кралят на замъка — казал кралят, вдигнал извития скиптър и се опитал да изглежда важен.

— А аз пък съм мръсният нехранимайко — бил отговорът.

Очите на краля се разширили от изненада.

— Ти ли си? Наистина? Интересно! Много ми е приятно да се запозная с теб. Знаеш ли колко прави седем по седем?

— Не. Защо трябва да зная?

При този отговор кралят извикал от удоволствие, затичал се надолу по стъпалата и прегърнал странника.

— Най-сетне! Най-сетне! Намерих си другар. Ще живееш при мен. Всичко мое е и твое. Ще прекараме живота си заедно.

— Но, Етълбърт — запротестирала кралицата. — Това е един обикновен човек. Ти не можеш да живееш с него тук!

— Ваше Величество — казал върховният съветник строго, — това не може да стане.

За пръв път кралят му се противопоставил:

— Ще стане, и то много хубаво! — казал той царствено. — Кой е крал тук — ти или аз?

— Е, така да се каже, вие сте, Ваше Величество, но...

— Много добре! Поставете на този човек шапка със звънчета и той ще бъде моят шут.

— Шут ли! — закършила ръце кралицата. — Нима ни трябва още?

Но кралят не отговорил. Той прегърнал странника и двамата тръгнали с танцова стъпка към вратата на замъка.

— Ти пръв! — казал любезно кралят.

— Не, ти! — казал странникът.

— Тогава двамата! — казал кралят великодушно и те влезли едновременно.

От този ден нататък кралят не се опитвал да учи. Той събрал всичките си книги на куп, подпалил ги сред двора, а той и новият му приятел танцували около огъня и пеели:

*Цар съм аз в своя палат,
а ти — негодник познат!*

Един ден шутът го запитал:

— Това ли е единствената песен, която знаеш?

— Да, страхувам се, че е единствената — казал кралят доста натъжен. — Ти знаеш ли други?

— О, боже, да! — отвърнал шутът и запял сладко:

*Поспри крилата,
пчелице златна,
пусни капка мед
за вечеря да хапна!*

*На зигзаг покрай брега
крачат раци
по снега —
знаеше ли до сега?*

и

*Момчета, момичета почват игра
по хълми, рътлини, в бездънна гора,
овце — по ливадите, крави в обора,
а бебето слиза с люлката в двора!*

— Прекрасно! — извикал кралят и плеснал с ръце. — Сега слушай! Току-що се сетих една:

*Всеки булдог — тумба-лумба-тум,
мрази жабок — тумба, лумба, тум!*

— Хм — казал шутът, — не е лоша!

— Чакай малко! — казал кралят. — Сетих се друга. Мисля, че е по-хубава. Слушай внимателно! — и запял:

*Откъсни си цвете
и звезда хвани,
задуши и двете
в масло и катран,
петмез им ливни.
Тра-ла, ла-ла-ла!
Сладко си хапни!*

— Браво! — извикал шутът. — Да ги изпеем заедно.

Той и кралят затанцували из двореца и пеели една след друга двете песни на краля с много особена мелодия.

А когато се уморили от пеене, строполили се един връз друг наред главния коридор и заспали там.

— Той става все по-зле! — каза кралицата на върховния съветник. — Какво ще правим?

— Току-що чух — отвърнал върховният съветник, — че най-мъдрият човек в кралството, професорът на професорите, пристига утре. Може би той ще ни помогне.

На следващия ден главният професор пристигнал. Той пристъпвал елегантно по пътеката към замъка и носел малка черна чанта. Ръмял дъжд, но целият двор се бил събрал на най-горната площадка на стълбите, за да го посрещне.

— Носи мъдростта в чантата си, нали? — пошушнал кралят, но шутът, който играел на ашици зад трона, само се усмихнал и

продължил да хвърля.

— Сега, ако Ваше Величество благоволи — казал главният професор делово, — да се заемем първо с аритметиката. Може ли Ваше Величество да отговори на следното: ако двама мъже и едно момче търкалят ръчна количка по една ливада с детелина през февруари, колко крака общо ще имат те?

Кралят го изгледал внимателно и почесал буза със скиптъра си. Шутът подхвърлил един ашик и го уловил грациозно върху дланта си.

— Има ли значение? — казал кралят и се усмихнал.

Главният професор се сепнал и погледнал краля изненадано.

— Всъщност — казал той спокойно — няма. Но аз ще задам на Ваше Величество друг въпрос. Колко дълбоко е морето?

— Достатъчно дълбоко, за да плава един кораб.

Главният професор отново се стъписал и дългата му брада затреперила. Той се смеел.

— Каква е разликата, Ваше Величество, между звездата, камъка, птицата и човека?

— Никаква, професоре. Камъкът е звезда, която не свети. Човекът е птица без криле.

Главният професор се приближил и загледал учудено краля.

— Кое е най-хубавото нещо на света? — запитал той тихо.

— Да не правиш нищо — отвърнал кралят и размахал извития скиптър.

— О, боже, о, боже! — захленчила кралицата. — Това е ужасно.

— Тц, тц, тц! — казал върховният съветник.

Но главният професор изтичал по стъпалата и застанал до кралския трон.

— Кой ви научи всичко това, Ваше Величество? — запитал той.

Кралят посочил със скиптъра шута, който си подхвърлял ашиците.

— Него — казал той граматически неправилно, защото, разбира се, трябвало да каже „той“.

Главният професор повдигнал рошавите си вежди. Шутът го гледал и се усмихвал. Той подхвърлил един ашик, а професорът се навел напред и го уловил в ръката си.

— Ха! — извикал той. — Познах те! Дори с тази шапка и звънчета познах мръсния нехранимайко!

— Ха, ха! — разсмял се шутът.

— Какво друго ви научи той, Ваше Величество? — Главният професор отново се обърна към краля.

— Да пея — отвърнал кралят. И той станал и запял:

*Черно-бяла крава,
легнала сред храст,
ако аз бях тя,
тогава, не ще бъда вече аз!*

— Много добре! — казал главният професор. — Друго?
Кралят запял отново с приятен треперлив глас:

*Земята бързо се върти,
но без да се накланя,
да не се разплиска
по нея океана.*

— Точно така прави — забелязал професорът. — Още нещо?

— О, божичко, да! — казал кралят, очарован от успеха си. — И тази:

*Мога да се уча,
млад съм и зелен,
но тогаз за мисъл
не ми остава нито ден.*

— Или, професоре, може би ще предпочетете:

*Да не се въртиме
във кръг по света,
че ще спрем отново*

до своята врата!

Главният професор заръкопляскал.

— Има още една — казал кралят, — искате ли да я чуете?

— Моля, изпейте я, сър!

Кралят наклонил глава към шута, усмихнал се лукаво и запял:

*Професорите главни
е трябвало
да бъдат
удавени
в детството им ранно!*

На края на песента главният професор се разсмял високо и коленичил пред краля.

— О, кралю! — казал той. — Бъди жив навеки! Ти не се нуждаеш от мен.

И без дума повече той слязъл тичешком по стълбите, хвърлил палтото, сакото и жилетката си, проснал се на тревата и си поръчал ягоди със сметана и една голяма бира.

— Тц, тц, тц! — казал ужасен върховният съветник, защото всички царедворци затичали надолу по стълбите, свалили палтата си и се затъркаляли по мократа от дъжда трева.

— Ягоди и бира! Ягоди и бира! — крещели те, защото били ожаднели.

— Дайте наградата на него — казал главният професор, и смучейки бирата си през сламка, кимнал към шута.

— Пфуй! — казал шутът. — Аз не я искам. Какво ще правя с нея?

Той се изправил бавно на крака, пуснал ашиците в джоба си и тръгнал надолу по пътеката.

— Хей, къде отиваш? — извикал изплашено кралят.

— О, навсякъде, къде да е! — казал шутът безгрижно и продължил да крачи по пътеката.

— Чакай ме, чакай ме! — извикал кралят и забързал надолу по стъпалата, като се препъвал в шлейфа си.

— Етълбърт! Какво правиш? Самозабравяш се! — извикала ядосано кралицата.

— Не, мила! — отвърнал кралят. — Обратно, опомням се. За първи път!

Той изтичал по пътеката, настигнал шута и го прегърнал.

— Етълбърт! — отново извикала кралицата.

Кралят не ѝ обърнал внимание.

Дъждът бил спрял, но във въздуха все още се чувствала влага. Внезапно от слънцето се изсипала дъга и се извила като огромна арка над пътеката на замъка.

— Мисля, че можем да тръгнем по този път. — Шутът посочил дъгата.

— Кой? По дъгата? Достатъчно ли е здрава? Ще ни издържи ли?

— Опитай!

Кралят изгледал дъгата и нейните искрящи райета от виолетово, синьо, зелено, жълто, оранжево и червено. После погледнал шута.

— Добре, съгласен! — казал той. — Хайде, идвай! — и той стъпил върху пъстроцветния път. — Ще издържи! — извикал кралят очарован и затичал бързо нагоре по дъгата, уловил шлейфа си в ръка.

— Аз съм кралят на замъка! — пеел победоносно той.

— А аз съм мръсният нехранимайко! — викал шутът и тичал след него.

— Но, но това е невъзможно — ахнал върховният съветник.

Главният професор се засмял и лапнал още една ягода.

— Как може нещо, което наистина става, да бъде невъзможно? — запитал той.

— Но е! Трябва да е! Това е против законите! — Лицето на върховния съветник почервенияло от гняв.

Кралицата надала вик:

— Ох, Етълбърт, върни се! — молела тя. — За мен няма да има значение, че си глупав, само се върни.

Кралят погледнал през рамо надолу и поклатил глава. Шутът високо се изсмял. И тръгнали те заедно нагоре, нагоре, все по дъгата.

Нещо лъскаво паднало в краката на кралицата. Било извитият скиптър. След миг го последвала кралската корона.

Кралицата протегнала умолително ръце. Но отговорът на краля била една песен, изпята с неговия тънък треперлив глас:

*Сбогом, мила,
не плачи,
ти си разумна,
като теб съм и аз!*

С жест на презрение шутът ѝ хвърлил един ашик. После сбутал леко краля и го подканил да побърза нататък.

Кралят грабнал шлейфа си в ръка и затичал, а шутът пристъпял след него. Вървели, вървели по блестящата многоцветна пътека. Един облак застанал между тях и земята. Кралицата, която ги наблюдавала, вече не можела да ги вижда.

*Ти си разумна,
като теб съм и аз!*

Долетяло ехото от песента на краля. Кралицата чула последния замиращ звук, след като самият крал бил изчезнал.

— Тц, тц, тц! — казал върховният съветник. — Такива неща просто не се правят!

Кралицата седнала на празния трон и заплакала.

— Ай! — вайкала се тя тихичко, заровила лице в ръцете си. — Моят крал си отиде и аз съм много самотна и никога няма да е пак същото.

Междувременно кралят и шутът стигнали върха на дъгата.

— Какво изкачване! — изпъшкал кралят, седнал и се завил с мантията си. — Смятам да поседя тук малко, а може и повече. Ти продължавай.

— Няма ли да си самотен? — запитал шутът.

— О, боже, не! Защо да бъда? Тук горе е много спокойно и приятно. Мога да си мисля или, по-добре, да спя! — и като казал това, той се изтегнал върху дъгата и поставил мантията под главата си.

Шутът се навел и го целунал.

— Тогава сбогом, кралю! — казал той нежно. — Ти вече нямаш нужда от мен.

Той оставил заспалия крал и заслизал по другата страна на дъгата, като си подсвирквал.

И отново заскитал по света, както правел в дните, преди да срещне краля, пеел и свирел и живеел ден за ден.

От време на време служел при някой друг крал или големец, понякога дружил с обикновени хора, които живеят в малките и тесни улички. Понякога се обличал в разкошни ливреи, понякога в бедняшки дрипи. Но независимо къде отивал, той винаги носел щастие и късмет на дома, който го подслонявал...

Мери Попинз спря разказа си. Ръцете ѝ лежаха неподвижни в скута ѝ, а очите ѝ гледаха, без да виждат, през езерото.

После въздъхна, разтърси рамене и се изправи.

— А сега — каза рязко тя, — ходом марш към къщи!

Когато се извърна, тя откри, че Джейн я гледа втренчено.

— Надявам се, че ще ме запомниш добре! — забеляза тя язвително. — А ти, Майкъл, слизай веднага от пейката! Искаш да си счупиш врата и да ме караш да викам полицаия?

Тя завърза близнаците в количката и я забута пред себе си бързо и нетърпеливо.

Джейн и Майкъл закрачиха в такт отзад.

— Питам се къде ли е отишъл кралят, когато дъгата е изчезнала? — каза Майкъл замислено.

— Отишъл е с нея, там където тя е отишла — отвърна Джейн. — Но аз се чудя какво е станало с нехранимайкото.

Мери Попинз беше свила с количката по брястовата алея и когато децата стигнаха до завоя, Майкъл улови Джейн за ръката.

— Ето го! — извика той развълнувано, сочейки надолу по брястовата алея към входа на парка.

Слаб, висок човек, облечен необикновено в жълто и червено, приближаваше важно към входа. Той спря за миг, огледа улица Черешова и подсвирна. После се промъкна до отсрещния тротоар и лениво се прекачи през една от градинските огради.

— Нашата — каза Джейн, познавайки я по липсващата тухла. — Влезе в нашата градина. Тичай, Майкъл! Да го стигнем!

Те запрепусаха след Мери Попинз и количката.

— Хайде пък сега! Никаква игра на коне, моля ви! — каза Мери Попинз и здраво стисна ръката на Майкъл, когато той изтича край нея.

— Не, ние искаме... — започна той.

— Какво казах? — Тя го погледна тъй гневно, че той не посмя да не я послуша. — Върви до мен, моля те, като човек. Джейн, ти можеш да ми помагаш да бутаме количката.

Джейн тръгна неохотно в крак с нея.

По правило Мери Попинз не позволяваше на никой да бутаме количката. Но днес, според Джейн, тя умишлено им пречеше да избързат напред. Защото Мери Попинз, която обикновено ходеше тъй бързо, че беше трудно да вървиш с нея, сега се движеше по брястовата алея като охлюв, на всяка крачка спираше да разглежда нещо и цяла минута стоя пред едно кошче за смет.

Най-сетне, след — както им се стори — часове, те стигнаха до входа на парка. Тя ги задържа при себе си до самата градинска врата на номер седемнайсет. Тук те се откъснаха от нея и полетяха из градината.

Втурнаха се зад люляка. Нямаше го!

Претърсиха сред рододендроните, в парника, бараката за инструменти, под варела за вода. Дори надникнаха в улука. Мръсният нехранимайко го нямаше. В градината имаше само един човек и това беше Робъртсън Ай. Той спеше дълбоко по средата на моравата, подпрял буза върху косачката за трева.

— Изтървахме го! — каза Майкъл. — Трябва да е пресякъл и излязъл от задната страна. Никога вече няма да го видим.

Той се обърна към косачката.

Джейн стоеше до нея и гледеше нежно Робъртсън Ай. Старата му филцова шапка беше нахлупена върху лицето му, дъното ѝ беше смачкано и образуваше висок връх.

— Дали е прекарал добре свободния си следобед? — прошепна Майкъл, за да не го обезпокои.

Но колкото и тих да беше шепотът, Робъртсън Ай трябва да го беше чул, защото се размърда в съня си и се нагласи по-удобно върху

косачката. При движението му прозвуча слаб звън, сякаш някъде наблизко нежно забиха камбанки.

Джейн се сепна и погледна Майкъл.

— Чу ли? — пошушна тя.

Той кимна учудено.

Робъртсън Ай отново се размърда и замърмори нещо насън. Те се наведоха и заслушаха.

— Черно-бяла крава — мърмореше той неясно. — Седеше на дърво... м-м-м не може да съм аз! Хм!

Над заспалия мъж Джейн и Майкъл се спогледаха, ококорили учудено очи.

— Хм! Това съвсем му подхожда, трябва да ви кажа.

Мери Попинз беше застанала зад тях и също гледаше Робъртсън Ай.

— Мързеливият, ленивият нехранимайко! — каза тя сърдито.

Но едва ли беше толкова ядосана, колкото се правеше, защото извади носната си кърпичка и я пхна между бузата му и косачката.

— Когато се събуди, лицето му ще е чисто. И това ще го изненада! — каза тя язвително.

Обаче Джейн и Майкъл забелязаха колко внимаваше тя да не събуди Робъртсън Ай и колко нежни бяха очите ѝ, когато се извърна.

Те се отдалечиха на пръсти след нея, кимайки си мъдро. Всеки знаеше, че другият е разбрал.

Мери Попинз избута детската количка по стълбата в антрето. Входната врата се затвори с тихо щракане. Вън в градината Робъртсън Ай продължаваше да спи...

Вечерта, когато Джейн и Майкъл отидоха да кажат „лека нощ“ на мистър Банкс, той бушуваше от гняв. Обличаше се, за да отиде на вечеря, и не можеше да намери най-хубавото си копче за яка.

— Ей, най-сетне. Ето го! — извика той внезапно. — В кутията за боя за печка, и то върху тоалетната ми маса. Това е работа на Робъртсън Ай. В най-скоро време ще го освободя. Той не е нищо друго, освен един мръсен нехранимайко!

И мистър Банкс не разбра защо при тези негови думи Джейн и Майкъл избухнаха във весел смях...

СЕДМА ГЛАВА

СВОБОДНАТА ВЕЧЕР

— Как, няма пудинг? — каза Майкъл, когато Мери Попинз, с ръце, отрупани с чинии, канчета и ножове, започна да слага масата за вечеря в детската стая.

Тя се обърна и го изгледа свирепо.

— Днес е моята свободна вечер — озъби се тя, — тъй че ще ядеш хляб с масло и конфитюр от ягоди и ще бъдеш благодарен. Много момчета биха се радвали на такава вечеря.

— Но аз не се радвам — измърмори Майкъл. — Искам мляко с ориз и мед.

— Искаш! Искаш! Винаги искаш. Ако не това, онова, а ако не онова, друго. Следващия път ще поискаш и луната.

Майкъл пхна ръце в джобовете си и намусен се оттегли към прозореца, където Джейн беше коленичила на пейката и гледаше светлото мразовито небе. Той се покатери до нея, все още сърдит.

— Добре тогава! Аз искам луната. Хайде де! Но знам, че няма да я получа. Никой нищо не ми дава! — Той подхвърли думите назад към Мери Попинз и побърза да се извърне, за да не срещне гневния ѝ поглед.

— Джейн — каза той, — няма мляко с ориз.

— Не ме прекъсвай, броя — каза Джейн и притисна нос в стъклото така, че той стана съвсем чип и сплескан на върха.

— Какво броиш? — запита не много заинтересуван той. Умът му беше в млякото с ориз и мед.

— Падащите звезди. Виж, ето още една. Седмата. И още една. Осем. И една над парка — девет!

— О-о-о! Една падна в комина на адмирал Бум! — Майкъл се изправи, забравил напълно вечерята.

— И една мъничка, виждаш ли я — лети право към улицата. Какви студени светлини! — извика Джейн. — О, как бих желала да сме навън. Защо падат звездите, Мери Попинз?

— Може би ги изстрелват с топ? — запита Майкъл.

Мери Попинз изсумтя презрително:

— Вие какво си мислите, че аз съм енциклопедия от А до Я? — ядоса се тя. — Елате да си изпиете чая! — и като ги побутна към столовете, тя спусна транспаранта. — Без глупости. Бързам!

Накара ги да ядат толкова бързо, че те се уплашиха да не се задавят.

— Мога ли да си взема още едно парче? — помоли Майкъл и протегна ръка към филийките хляб с масло.

— Не! Яде повече отколкото е полезно. Вземи си един бисквит и — в леглото.

— Но...

— Никакво „но“, иначе ще съжаляваш. — Мери Попинз го изгледа строго.

— Ще ми се разстрои стомахът, знам си! — каза Майкъл на Джейн, но шепнешком, защото когато Мери Попинз гледаше така, беше по-добре изобщо да не се говори.

Джейн не му обърна внимание. Тя дъвчеше бавно бисквитата си и през една пролука на транспаранта се взираше внимателно в зимното небе.

— Тринайсет, четиринайсет, петнайсет, шестнайсет...

— Не казах ли вече „в леглото“? — запита познатият глас зад тях.

— Добре! Ей сега, Мери Попинз.

Те хукнаха с викове към спалнята, а Мери Попинз, която бързаше зад тях, изглеждаше просто страшна.

След по-малко от половин час тя вече ги завиваше и подпъхваше одеялата и чаршафите под дюшеците им с резки, гневни движения.

— Ето! — каза тя, процеждайки думите през зъби. — Това е всичко за тази вечер. И ако чуя само една дума... — Тя не довърши изречението, но погледът ѝ допълни необходимото.

— Ще си имаме неприятности! — завърши Майкъл вместо нея.

Но той го прошепна безгласно в одеялото си, защото знаеше какво ще се случи, ако го каже високо.

Мери Попинз изхвърча от стаята, като шумеше и скърцаше с колосаната си престилка, и затвори вратата със силно хлопване. Те

чуха леките ѝ забързани стъпки надолу по стълбата — троп, троп, троп — от площадка на площадка.

— Тя забрави да запали нощната лампа — каза Майкъл, надзъртайки зад ъгъла на възглавницата си. — Трябва много да бърза. Къде ли отива?

— А, не е спуснала и транспаранта! — каза Джейн и седна в леглото. — Ура! Ще можем да наблюдаваме падащите звезди.

Заострените покриви на улица Черешова лъщяха заскрежени, а лунната светлина се плъзгаше по блесналите им стрехи и падаше безшумно в тъмните бездни между къщите. Всичко светеше и сияеше — и земята, и небето.

— Седемнайсет, осемнайсет, деветнайсет, дваисет. — Джейн продължаваше да брой звездите, които падаха. Щом една изчезнеше, друга идваше на нейното място и цялото небе сякаш беше оживяло и танкуваше с ярката светлина на падащите звезди.

— Като фойерверк — каза Майкъл. — О, виж тази! Или като в цирк? Как мислиш, дали на небето има цирк, Джейн?

— Не съм сигурна — каза Джейн колебливо. — Има Голяма мечка, Малка мечка, разбира се, и Бик, Лъв, но за цирк не знам.

— Мери Попинз сигурно знае! — Майкъл поклати мъдро глава.

— Да, но няма да ни каже — заключи Джейн и се обърна пак към прозореца. — Докъде бях стигнала? Дваисет и една ли бяха? О, Майкъл, каква красота, виж! — Тя подскочи в леглото, сочейки прозореца.

Една много светла звезда, по-голяма от всички, които бяха наблюдавали досега, летеше от небето право към улица Черешова номер седемнайсет. Тя се различаваше от другите и защото, вместо да скача направо в тъмнината, се въртеше непрекъснато и правеше странни завои във въздуха.

— Завий се през глава, Майкъл! — внезапно извика Джейн. — Идва насам!

Те се мушнаха под одеялата и заровиха глави под възглавниците.

— Дали си е отишла вече? — по едно време приглушено прозвуча гласът на Майкъл. — Почти се задуших.

— Разбира се, че не съм! — му отговори тъничък, ясен глас. — За каква ме мислиш?

Много озадачени, Джейн и Майкъл отметнаха завивките и седнаха в леглата. На перваза на прозореца, на самия ръб, кацнала върху блестящата си опашка и засияла ярко към тях, стоеше звездата.

— Хайде, вие двамата! Побързайте! — каза тя, осветявайки стаята със студената си светлина.

Майкъл я зяпна.

— Искаш да кажеш, че трябва да дойдем с теб? — запита Джейн.

— Разбира се. Не забравяйте да се облечете добре. Студено е!

Те скочиха от леглата и изтичаха за палтата си.

— Имате ли пари? — без заобикалки запита звездата.

— В джоба ми трябва да има два пенса... — започна Джейн несигурно.

— Метални? Няма да свършат работа. Ето, дръжте! — и като пращя подобно на запален фишек на фойерверк, звездата изпусна сноп искри. Две от тях прелетяха през стаята и кацнаха — едната на дланта на Майкъл, другата на дланта на Джейн.

— Бързайте, че ще закъснеем!

Звездата прекоси стаята, мина през затворената врата, спусна се надолу по стълбите, а Джейн и Майкъл, стиснали здраво звездните си пари, я последваха.

— Дали не сънувам? — чудеше се Джейн, докато бързаха през градината.

Звездата стигна края на улицата, където зимното небе бе слязло да се съедини с паважа.

— След мен! — извика тя, подскочи във въздуха и изчезна.

— След мен! След мен! — чуха те пак гласа ѝ. — Просто стъпете върху някоя звезда.

Джейн стисна ръката на Майкъл и несигурно повдигна крак от тротоара. За нейна изненада откри, че лесно достигна най-ниската звезда на небето. Тя се покачи предпазливо и внимателно. Звездата беше устойчива, не помръдна.

— Хайде, Майкъл!

Те забързаха нагоре по студеното небе, като прескачаха над тъмните бездни между звездите.

— След мен! — подвикваше гласът далеч пред тях.

Джейн спря и със затаен дъх погледна надолу, за да види колко високо са. Улица Черешова, всъщност целият свят изглеждаше съвсем

малък и блестеше под тях като играчка на новогодишна елха.

— Вие ли ти се свят, Майкъл? — запита тя и скочи върху една голяма плоска звезда.

— Н-н-е. Не, ако ме държиш за ръка.

Те спряха. Зад тях огромната звездна стълба слизаше до земята, но пред тях не се виждаше нищо, освен плътно късче небе.

Ръката на Майкъл затрепери в ръката на Джейн.

— И-и-какво ще правим сега? — Той положи усилие да прикрие треперенето на гласа си.

— Елате! Елате! Елате и вижте! Платете и изберете! Двуопашатият змей или крилатият кон! Вълшебните чудеса! Чудесата на вселената! Елате! Елате!

Силният глас викаше до самите тях. Огледаха се. Нямахше никой.

— Идвайте всички! Не изпускайте златния бик и смешния клоун. Световноизвестната трупа на съзвездията изпълнители. Веднъж видени, те са незабравими. Дръпнете завесата и влезте!

Гласът се чуваше съвсем наблизо. Джейн протегна ръка. За нейна изненада се оказа, че гладкото късче звездно небе е наистина плътна завеса. Натисна я и почувства, че се поддава. Тогава улови една гънка и теглейки Майкъл след себе си, дръпна завесата.

Яркийт блясък на светлината за миг ги заслепи. Когато отново можеха да виждат, разбраха, че се намират край една арена, покрита с лъскав пясък. Голямата тъмна завеса обгръщаше арената от всички страни, а горе на върха беше събрана като шатра.

— Най-последно! Знаете ли, че почти закъсняхте? Взехте ли си билети?

Те се обърнаха. До тях стоеше необикновен гигант, чиито искрящи крака хвърляха отблясъци върху пясъка. Той приличаше на ловец, защото на рамото му беше наметната леопардова кожа, обсипана със звезди, а на колана, украсен с три големи звезди, висеше бляскав меч.

— Билети, моля! — Той протегна ръка.

— Страхувам се, че нямаме. Виждате ли, не знаехме... — започна Джейн.

— Боже, боже, колко небрежни! Не можем да ви пуснем без билети. Но какво държите в ръцете си?

Джейн подаде златната искра.

— Е, че ако това не е билет, какво е? — Той постави искрата между своите три звезди. — Още една златна монета за пояса на Орион! — забеляза той доволен.

— Това вие ли сте? — запита Джейн.

— Разбира се, не знаеш ли? Но, извини ме, трябва да обслужвам входа. Минавайте, моля!

Децата срамежливо тръгнаха, уловени за ръка. От едната им страна се издигаха, един над друг, редове със седалки, а от другата, златен кордон ги отделяше от арената. Самата арена гъмжеше от необикновена колекция животни, всички блестящи, сякаш направени от злато. Кон с големи златни криле препускаше върху искрящи копита. Златна риба вдигаше прах по арената с опашката си. Три козленца лудуваха наоколо, стъпили на два крака, вместо на четири. И когато ги разгледаха по-отблизо, на Джейн и Майкъл им се стори, че всички животни са направени от звезди. Крилете на коня не бяха от пера, а от звезди. Трите козлета имаха звезди на нослетата и опашките си, а рибата беше покрита с блестящи звездни люспи.

— Добър вечер — каза тя и се поклони любезно на Джейн, когато мина покрай нея. — Хубава нощ за представлението.

Но преди Джейн да успее да отговори, рибата избърза нататък.

— Колко необикновено! — каза Джейн. — Никога не съм виждала подобни животни.

— Защо да е необикновено? — каза някакъв глас зад тях.

Две деца, момчета, малко по-големи от Джейн, им се усмихваха. Бяха облечени в лъскави туники, а островърхите им шапки завършваха с по една звезда вместо помпон.

— Извинявам се — каза Джейн учтиво, — но разбирате ли, ние сме свикнали на кожа и пера, а тези животни са направени от звезди.

— Но, естествено! — каза първото момче и разтвори учудено очи. — От какво друго? Та нали са съзвездия?

— Но дори прахът на арената е златен... — започна Майкъл.

Второто момче се засмя.

— Имаш предвид звездния прах? Не си ли бил на цирк друг път?

— Не на такъв.

— Всички циркове си приличат — каза първото момче. — Нашите животни са по-лъскави, това е всичко.

— Но кои сте вие? — запита Майкъл.

— Близнаците. Той е Полукс, а аз съм Кастор. Винаги сме заедно.

— Като сиамски близнаци?

— Да. Но повече. На сиамските близнаци телата са съединени, а ние имаме общо сърце и ум. Всеки знае мислите на другия и сънува сънищата му. Но ние не бива да стоим повече на приказки тук. Трябва да се приготвим — довиждане!

Близнаците тичешком изчезнаха в някакъв вход на завесата.

— Ало! — мрачен глас се чу откъм арената. — Предполагам, че ви се намира някоя кифла със стафиди из джоба?

Един дракон с две големи, подобни на перки опашки пристъпи тежко към тях, издишвайки пара през ноздрите си.

— Съжالياвам, нямаме — каза Джейн.

— Нито бисквити? — запита драконът с надежда.

Те поклатиха глави.

— Така си и мислех — изстена той и отрони една златна сълза. — Винаги е така, когато играем в цирка. Не ме хранят, преди да свърши представлението. При нормални обстоятелства вечерям по едно хубаво момиче.

Джейн бързо се дръпна, теглейки и Майкъл.

— О, не се плаши! — успокой я драконът. — Ти си твърде малка. Освен това си човек, значи не си вкусна. Държат ме гладен — обясни той, — за да си изпълня номерата по-добре. Но след представлението, хм! — Очите му блеснаха лакомо и той се потътри нататък с изплезен език, като повтаряше „хм, хм“ лакомо, с тих, съскащ глас.

— Доволна съм, че сме хора. Ужасно би било да те изяде дракон! — Джейн се обърна, но Майкъл беше избързал напред и разговаряше оживено с трите козлета.

— Как започва? — питаше той, когато Джейн го настигна.

И най-голямото козле, което очевидно беше предложило да рецитира нещо, прочисти гърлото си и започна:

*Рог и копито,
копито и рог...*

— Ей, козлета! — силният глас на Орион го прекъсна. — Ще си кажете номера, когато му дойде времето. Сега се пригответе, защото започваме. След мен, моля! — каза той на децата.

Те заприпкаха послушно след излъчващата сияние фигура, а животните се обръщаха да ги гледат. На минаване чуха откъслечни думи от прошепнати разговори:

— Кои са? — запита звездният Бик и спря да бие с копита в звездния прах, за да ги погледне. Лъвът се извърна и прошепна нещо в ухото му. Те доловиха само думите „Банкс“ и „свободна вечер“, и нищо повече.

Сега всяко място на всеки ред беше заето с блестящи звездни фигури. Бяха останали само три свободни места и Орион ги поведе към тях.

— Ето тук! Запазихме ги за вас. Точно под царската ложа. Ще виждате отлично. Започва!

Джейн и Майкъл се обърнаха и видяха, че арената е празна. Докато те бяха заемали местата си, животните бяха излезли. Децата разкопчаха палта и се наведоха напред възбудени.

Отнякъде зазвучаха тропети, после гръмна силна музика, която закънтя в шатрата, а над всичко се издигна високо, мелодично цвилене.

— Кометите! — каза Орион, който бе седнал до Майкъл.

На входа се показва буйно мятеща се глава и една по една на арената излязоха в галоп девет комети. Гривите им бяха сплетени със златни нишки, а на главите си имаха сребърни пера.

Внезапно музиката гръмна още по-високо и като една кометите коленичиха и наведоха глави. Топъл полъх повя откъм арената.

— Колко горещо стана! — каза Джейн.

— Шт! Той идва! — извика Орион.

— Кой?

— Царят на арената.

Орион кимна към входа. Оттам блесна светлина, която затъмни сиянията на съзвездията. Светлината се усили.

— Ето го! — В гласа на Орион се чувстваше необикновена нежност.

Между завесите се показва висока златна фигура с пламтящи къдрици около главата и широко лъчисто лице. Заедно с него нахлу и огромна гореща вълна, която се изсипа върху арената и бързо се разля на концентрични кръгове чак до Джейн и Майкъл, и Орион. Несъзнателно, сънливи от топлината, децата смъкнаха палтата си.

Орион скочи на крака и вдигна ръка над главата си.

— Здравей, Слънце, здравей! — извика той.

И звездите, заели местата в редиците, повториха като ехо:

— Здравей!

Слънцето огледа широката арена и в отговор на поздрава размаха три пъти златен камшик над главата си. Камшикът се изви във въздуха и кратко, остро изплющя. Веднага кометите скочиха и запрепускаха. Сплетените им опашки се люлееха буйно, а украсените им с пера глави бяха високо вдигнати върху изпънатите им шии.

— Ето ни пак, ето ни пак! — чу се висок дрезгав глас и премятайки се във въздуха, на арената излезе комична фигура с нарисувано сребърно лице, широка червена уста и огромни сребърни рюшчета около врата.

— Сатурн — клоунът! — пошушна Орион на децата, закрил уста с ръка.

— Кога една врата не е врата? — запита клоунът публиката, докато се премияташе и заставаше на една ръка.

— Когато е открехната! — отговориха високо Джейн и Майкъл.

Върху лицето на клоуна се изписа разочарование.

— О, знаете го! — укорително каза той. — Не е честно!

Слънцето изплющя с камшика.

— Добре, добре! — каза клоунът. — Имам друга. Защо кокошката прекосява пътя? — запита той и се тръшна върху звездния прах.

— За да мине на другата страна! — извикаха едновременно Джейн и Майкъл.

Камшикът се изви и докосна коленете на клоуна.

— О-о-х! Недей! Ще нараниш бедния Джо. Виж как ми се смеят онези горе! Но аз ще ги наредя! Слушайте.

Той направи двойно салто във въздуха.

— Какъв конфитюр поискало пиленето, когато излязло от яйцето? Кажете де!

— От портокали!

— Махай се! — извика Слънцето и го перна по раменете с камшика си.

Клоунът обиколи арената, като подскачаше и викаше:

— Бедният стар Джо! Отново се провали! Знаят най-хубавите му шегички, бедният стар човек, бедният стар... О-о, извинете, мис, извинете.

Той прекъсна, защото като направи салто, едва не се блъсна в Пегас, крилатият кон, който току-що влизаше и носеше на гърба си сияеща фигура.

— Венера, вечерницата — обясни Орион.

Затаили дъх, Джейн и Майкъл наблюдаваха звездната фигура, която яздеше грациозно. Тя обиколи арената няколко пъти и всякога, когато минеше покрай Слънцето, му се покланяше. После Слънцето застана пред нея и в протегнатата си ръка държеше голям обръч, покрит с тънка златна хартия. Тя се изправи на пръсти за няколко мига. „Хоп“ — извика Слънцето и Венера крайно грациозно скочи през кръга и отново стъпи върху гърба на Пегас.

— Ура! — извикаха Джейн и Майкъл и звездната публика отекна „ура“.

— Нека да опитам! Нека бедният Джо пробва само веднъж, мъничко, че да разсмее и котката! — извика клоунът.

Но Венера само тръсна глава, засмя се и излезе яздешком от арената.

Едва тя изчезна и трите козлета се втурнаха. Доста смутени на вид, те несръчно се поклониха на Слънцето. После застанаха едно до друго пред него, изправиха се на задните си крака и с високи, тънки гласчета издекламираха:

*Рог и копито,
копито и рог,
всяка нощ
три козлета са добити
трите с лъскави нослета
и със светли опашлета.
Синьо, тъмно,
тъмно, синьо
е небето, на което
се явяват три козлета
трите с лъскави нослета
и със светли опашлета.
Като май сияйни,
цяла нощ не спят,
три козлета сучат
от млечния път;
трите с лъскави нослета
и със светли опашлета.
Нощем по небето
от здрач до зора
пасат три козлета
звездните поля;
трите с лъскави нослета
и със светли опашлета!*

Последният стих те завършиха с едно проточено дълго „а-а-а“ и танцувайки, излязоха.

— Какво следва? — запита Майкъл.

Нямаше нужда от отговора на Орион, защото драконът вече беше на арената, от ноздрите му излизаше пара, а двете му опашки вдигаха звезден прах.

След него вървяха Кастор и Полукс, които носеха голям бял светещ глобус с неясни очертания на планини и реки.

— Прилича на луната! — каза Джейн.

— Разбира се, че е луната! — каза Орион.

Драконът се изправи на задните си крака и започна да балансира с Луната, която Близнаците поставиха върху носа му. За момент тя подскочи несигурно нагоре-надолу, после застана спокойно и драконът започна да танцува валс. Той се завъртя много внимателно и сигурно един, два, три пъти.

— Достатъчно! — каза Слънцето и изплющя с камшика. С въздишка на облекчение драконът замахна с глава и запрати луната извън арената. Тя тупна в скута на Майкъл и леко подскочи.

— Божичко! — сепна се той. — Какво ще правя с нея?

— Каквото искаш! — каза Орион. — Смятам, че си я пожелал.

Майкъл си спомни за своя разговор с Мери Попинз тази вечер. Той беше поискал луната и сега я получи. А не знаеше какво да прави с нея. Колко неудобно!

Но нямаше време да се тревожи за това, защото Слънцето отново изплющя с камшика.

Майкъл нагласи луната върху коленете си, обгърна я с ръце и се обърна отново към арената.

— Колко са две и три? — запита Слънцето дракона.

Двете опашки изплющяха пет пъти върху звездния прах.

— А шест и четири?

Драконът се замисли малко. Едно, две, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет... опашките спряха.

— Грешно! — каза Слънцето. — Съвсем грешно! Никаква вечеря тази нощ.

Драконът избухна в плач и побърза да излезе от арената, като ридаеше:

*Горко ми, уви,
бу-ху, бу-ху!*

Той плачеше горчиво:

*Девойче желаех,
поднесено в сос,
крехко и сладко, и сочно,
с две звезди в очите точно,
наместо коса — комета,
две да са — дайте и двете,
че си умирам от глад.
Бу-ху! Бу-ху!*

— Няма ли да му дадат поне едно малко момиченце? — запита Майкъл, на когото домъчня за дракона.

— Шт — каза Орион, защото нещо ослепително скочи на арената.

Когато облакът звезден прах се разнесе, децата се дръпнаха назад сепнати. Беше лъвът. Той ревеше тъй свирепо, че Майкъл се притисна към Джейн.

Лъвът се движеше бавно, дебнешком, докато стигна Слънцето. Дългият му червен език се показва от устата и се разлюля застрашително. Но слънцето само се засмя, вдигна крак и нежно потърка златния нос на Лъва. Звездното животно подскочи и изрева като опарено. Слънцето му подхвърли въже за скачане и като го улови с предните си лапи, Лъвът запя:

*Аз съм лъвът, Лео — лъвът,
красив и наперен, наконтен лъв.
Ще ме откриете по небесата,
в студентите ноци на Орион в краката,
блестящ и светъл, не ще намерите
по-хубава гледка из атмосферата.*

Накрая на песента той размаха въжето и заскача в кръг около арената, като въртеше очи и ревеше страшно.

— Побързай, Лео, наш ред е! — избоботи глас зад завесата.

— Хайде, голяма котко! — добави писклив гласец.

Лъвът пусна въжето и с рев се хвърли към завесата, но двете фигури, които излязоха на арената, внимателно се отдръпнаха, тъй че той ги пропусна.

— Голямата мечка и Малката мечка! — каза Орион.

Двете мечки влязоха бавно и тромаво, уловени за лапи и танцуващи под звуците на бавен валс. Те обиколиха арената сериозни и тържествени, а след свършването на танца, направиха несръчен поклон към публиката и издекламираха:

Мечка пресипнала и мечка прегракнала,

*да чуят, съзвездия, очакват,
не сте ли открили някъде скрита
една четвъртита медена пита,
за мечка пресипнала и мечка презгракнала,
за събрания в пещерата им синя запас
или за
или за
или за...*

Голямата мечка и Малката мечка се запънаха, запелтечиха и се спогледаха.

— Не помниш ли как беше нататък? — изръмжа Голямата мечка.

— Не! — Малката мечка поклати глава и загледа усърдно надолу в звездния прах, като че ли търсеше липсващите думи там.

Но в този критичен момент публиката спаси положението. Дъжд от медени питки полетя надолу покрай ушите на двете мечки. Те се спогледаха с облекчение, наведоха се и започнаха да ги събират.

— Хубава е... — изръмжа Голямата мечка, забила нос в една пита.

— Превъзходна! — изписка Малката мечка, която опитваше друга.

После с омазани с мед носове те се поклониха на Слънцето и излязоха тронаво.

Слънцето махна с ръка и в шатрата прокълтя тържествена музика.

— Това е сигналът за Големия парад — каза Орион.

Кастор и Полукс влязоха с танцова стъпка, следвани от останалите съзвездия. Върнаха се и мечките, танкувайки като двойка, и Лео лъвът, все още сърдито ръмжащ и пухтящ по петите им. Влезе и един звезден Лебед, който пееше с висок ясен глас.

— Лебедовата песен — каза Орион.

След Лебеда дойде Златната рибка, която водеше трите козлета със сребърна верижка, после — драконът, все още горчиво хлипащ. Силен и страшен звук почти заглуши музиката. Това беше ревът на Таурис бикът, който скочи на арената, като се опитваше да хвърли от гърба си Сатурн клоуна. Едно след друго съзвездията излязоха и заеха

местата си. Арената се превърна в разлюляна златна маса от копита, рога, гриви и опашки.

— Това ли е краят? — прошепна Джейн.

— Почти — отвърна Орион. — Днес ще свършат рано. Тя трябва да се прибере в десет и половина.

— Кой трябва? — запитаха децата едновременно.

Но Орион не ги чу. Той се беше изправил и махаше с ръка.

— Хайде, побързайте вие там, влизайте! — викаше той.

Влезе Венера върху крилатия си кон, следвана от звездната змия, която захапа опашката си и се затъркала по арената като колело.

Последни влязоха кометите, гордо препускащи покрай завесите с размахани сплетени опашки. Сега музиката стана по-силна и жива, от звездния прах се вдигна облак златен дим, докато съзвездията с викове и песни, резове и ръмжене, се наловиха в кръг. В средата те оставиха празно място около Слънцето, сякаш не се осмеляваха да пристъпят твърде близо до него.

А то, извисило се над всички и със сгънат камшик в скръстените си ръце, кимаше леко на всяко съзвездие, а те минаваха край него с наведени глави. После Джейн и Майкъл видяха как искрящият му поглед се вдигна от арената, обиколи публиката и се спря на царската лежа. Когато лъчите му паднаха върху тях, те почувстваха, че им става още по-горещо. Сепнати от изненада, видяха, че Слънцето вдига камшика и кимва с глава към тях.

При вдигането на камшика всяка звезда и съзвездие застана на мястото си, извърна се към тях и после всички едновременно се поклониха.

— Възможно ли е да се кланят на нас? — прошепна Майкъл, стиснал здраво луната.

Познат смях прокълтя зад тях. Те се обърнаха бързо. В царската лежа седеше добре известната им фигура със сламена шапка, синьо палто и златен медальон на врата.

— Здравей, Мери Попинз, здравей! — извикаха в хор гласовете от арената.

Джейн и Майкъл се спогледаха. Значи това правеше Мери Попинз през свободните си вечери! Не можеха да повярват на очите си, но да — това беше Мери Попинз, цяла-целеничка със своя израз на превъзходство.

— Здравей! — долетя викът отново.

Мери Попинз вдигна ръка за поздрав. После, пристъпвайки предвзето и важно, тя излезе от ложата. Никак не се изненада, че ги вижда, но на минаване край тях изсумтя:

— Колко пъти — каза тя над главата на Орион — ви е казвано, че е невъзпитано да се зяпа?

Тя ги отмина и слезе на арената. Голямата мечка вдигна златното въже. Съзвездията отвориха път и Слънцето направи крачка напред. А когато заговори, гласът му беше топъл и мил:

— Мери Попинз, скъпа, добре дошла!

Мери Попинз направи дълбок реверанс.

— Планетите те приветстват, съзвездията те поздравяват. Стани, дете мое!

Тя се изправи пред него, почтително навела глава.

— За теб, Мери Попинз — продължи Слънцето, — звездите се събраха в тъмносинята шатра, за тебе тази нощ те се оттеглиха и не светят на света. Вярвам, че си доволна от свободната си вечер!

— Никога не съм прекарвала по-добре. Никога! — каза Мери Попинз, повдигна глава и се усмихна.

— Мило дете! — Слънцето се поклони. — Минутите на нощта изтичат, а ти трябва да се прибереш до десет и половина! Така че, преди да си тръгнеш, нека ние всички, в името на доброто старо време, изиграем танца на въртящото се небе.

— Слизайте! — каза Орион на изненаданите деца и леко ги побутна.

Те се запрепъваха надолу по стъпалата и почти паднаха на арената от звезден прах.

— Къде останаха обноските ти, ако мога да запитам? — изсъска добре познатият глас в ухото на Джейн.

— Какво трябва да направя? — избъбри Джейн.

Мери Попинз я стрелна с поглед и леко кимна към Слънцето. Изведнъж Джейн разбра. Тя улови ръката на Майкъл и коленичейки, го дръпна долу до себе си. Топлината на Слънцето ги плисна като огнена ласка.

— Станете, деца — каза Слънцето любезно. — Вие сте добре дошли. Познавам ви добре. Гледал съм ви отгоре през много летни дни.

Джейн се изправи на крака и направи движение към него, но Слънцето я спря с камшика си:

— Не ме докосвай, земно дете! — извика Слънцето предупредително и ѝ направи знак да се отдалечи. — Животът е мил и никой човек не трябва да приближава Слънцето. Не ме докосвай!

— Вие наистина ли сте Слънцето? — запита Майкъл, зяпнал в него.

Слънцето разпери ръка.

— О, звезди и съзвездия — каза Слънцето. — Кажете! Кой съм аз? Тези деца искат да знаят.

— Господарят на звездите, Слънцето! — отговориха хиляди звездни гласове.

— Той е цар на Юга и Севера — извика Орион, — и владетел на Изтока и Запада. Той стига до най-крайната точка на света и полюсите се стопяват от славата му. Той издърпва листото от семето и покрива земята с благодат. Той наистина е Слънцето!

Слънцето се усмихна на Майкъл.

— Сега повярва ли?

Майкъл кимна.

— Тогава засвирете! А вие, съзвездия, изберете си партньори.

Слънцето махна с камшика. Музиката отново засвири бърза, весела танцова мелодия. Майкъл започна да танцува, прегърнал Луната. Но изглежда я стисна малко повече, защото внезапно нещо пукна и Луната започна да намалява.

— Ох, ох! Вижте какво стана! — извика Майкъл почти плачешком.

Все по-малка, все по-малка, по-малка — Луната се свиваше, докато заприлича на сапунен мехур, после на петънце светлина и после в ръцете му остана само въздух.

— Не може да е била истинската луна, нали? — запита той.

Джейн погледна въпросително Слънцето през облака от звезден прах.

То отметна глава назад и нежно ѝ се усмихна.

— Какво е истинско и какво не е? Можете ли да ми кажете, или пък аз на вас? Навярно никога няма да научим повече от това, че като мислиш за едно нещо, ти го правиш истинско. И тъй, ако Майкъл е мислил, че държи в ръце истинската Луна, той наистина я е имал.

— Тогава — каза Джейн озадачена — вярно ли е, че ние тази нощ сме тук или не е?

Слънцето отново се усмихна малко тъжно.

— Дете, не търси по-нататък. От началото на света всички хора си задават този въпрос. И аз, който съм господар на небето, дори аз не зная отговора. Сигурен съм само, че днес е свободната вечер и че съзвездията греят в твоите очи, и това е вярно, ако ти мислиш, че е...

— Елате да танцувате с нас, Джейн и Майкъл! — извикаха Близнаците.

Джейн забрави въпроса си, когато четиримата се включиха в танца в такт с небесната мелодия. Но едва бяха направили половин кръг и Джейн политна и замръзна на място.

— Виж, виж, тя танцува със Слънцето!

Майкъл проследи погледа ѝ и също застана неподвижен на късичките си дебелички крака, с отворена от изненада уста.

Мери Попинз и Слънцето танцуваха заедно. Не както Джейн и той танцуваха с Близнаците — гърди срещу гърди и крак до крак. Мери Попинз и Слънцето не се докосваха, но валсуваха с протегнати един срещу друг ръце, спазвайки съвършено такта, въпреки разстоянието помежду им.

Около тях се въртяха танцуващите съзвездия: Венера с ръце около шията на Пегас, Бикът и Лъвът ръка за ръка, а трите козлета подскачаха едно зад друго. Блясъкът от движението просто заслепяваше децата, застанали върху звездния прах и загледани в танцуващите.

Внезапно танцът прекъсна и музиката замря. Слънцето и Мери Попинз, заедно и все пак разделени, застанаха неподвижни. Всички животни спряха да танцуват и чакаха търпеливо на място. Цялата арена притихна.

Слънцето заговори:

— А сега — каза Слънцето спокойно, — вече е време. Обратно по местата си в небето, мои звезди и съзвездия. Вкъщи в леглата, мои трима земни гости. Мери Попинз, лека ноц! Не казвам „сбогом“, защото пак ще се срещнем. Но за известно време — довиждане, довиждане!

С широко и грациозно движение на главата Слънцето се наведе през разстоянието, което го отделяше от Мери Попинз, и много тържествено, внимателно, леко и бързо докосна с устни бузата ѝ.

— Ах! — извикаха съзвездията завистливо. — Целувката! Целувката!

При докосването обаче, ръката на Мери Попинз полетя към бузата ѝ, като че ли целувката я парна. За миг на лицето ѝ се изписа болка, после тя се усмихна и вдигна глава към Слънцето.

— Довиждане! — каза тя нежно с глас, който Джейн и Майкъл не бяха чували.

— Тръгвайте! — извика Слънцето и протегна камшика.

Съзвездията послушно се втурнаха да излизат от арената. Кастор и Полукс се уловиха за ръце и заградиха децата, да не би да ги докосне Голямата мечка, която тромаво минаваше, или Бикът с рогата си, или пък Лъвът да ги нарани.

Джейн и Майкъл чуваха звуците от арената все по-слабо. Главите им натежаха и клюмнаха на раменете. Някакви ръце ги обгърнаха и като насън те доловиха гласа на Венера, която казваше: „Дайте ги на мен. Аз съм звездата покровителка на домашното огнище. Аз връщам агнето на стадото и детето на майката“.

Те се отпуснаха в нейните обятия и леко се залюляха заедно с нея, както лодката се люлее от прилива. Напред-назад, напред-назад.

Над очите им проблесна светлина. Дали това беше драконът, искрящ при всяко движение, или лампата в детската стая, която светеше над леглата им?

Напред-назад, напред-назад.

Сгушиха се в меката, сладка топлина. Ласкавата топлина на Слънцето ли беше това или пухената завивка на леглата им?

— Трябва да е Слънцето — помисли Джейн сънливо.

— Трябва да е леглото ми — помисли Майкъл.

Някакъв далечен глас, като в сън, като дихание, извика тихо, тихо: „Това е, което мислиш, че е. Довиждане... Довиждане...“.

Майкъл се събуди с вик. Беше си спомнил нещо.

— Палтото ми! Палтото ми! Оставих го под царската ложа!

Той отвори очи. Видя нарисуваното патенце на леглото си. Видя полицата над камината с часовника и рисуваната чиния, и буркана от конфитюр, пълен със зелени листа. И видя, окачено на обичайната кука, палтото си и над него шапката.

— Но къде са звездите? — извика той, седна в леглото си и учудено ококори очи. — Искам звездите и съзвездията!

— О, няма? — каза Мери Попинз, която тъкмо влизаше в стаята и цялата изглеждаше много бяла и колосана с чистата си престилка. — Това ли е всичко? Питам се, няма ли да поискаш и луната?

— Но аз вече я поисках! — напомни ѝ той с укор. — И я получих! Но я стиснах много силно и тя се пукна!

— Пукна се!

— Да, пукна се!

— Сутрин ли е вече? — Джейн огледа стаята много изненадана, че е в собственото си легло. — Но как се върнахме? Аз танцувах със звездните Близнаци — Кастор и Полукс.

— Вие двамата с вашите звезди! — ядоса се Мери Попинз и отметна завивките. — Ще ви озвездя! Веднага ставайте. Вече закъснях.

— Смятам, че и вие танцувахте снощи! — каза Майкъл, смъквайки се неохотно на пода.

— Танцувала ли съм? Хм, големи възможности имам за танци, след като трябва да се грижа за петте най-лоши деца на света!

Мери Попинз изсумтя самосъжалително. Тя наистина изглеждаше недоспала.

— Но нали вие танцувахте валс през свободната си вечер? — каза Джейн. Тя добре си спомняше как Мери Попинз валсуваше със Слънцето в средата на арената от звезден прах.

Мери Попинз отвори широко очи.

— Надявам се — изпъна се тя високомерно, — че имам по-добри неща да правя през моите свободни вечери, отколкото да се въртя като пумпал.

— Но аз ви видях! — каза Джейн. — Горещо на небето. Вие скочихте от царската ложка и отидохте да танцувате на арената.

Притаили дъх, тя и Майкъл наблюдаваха как лицето на Мери Попинз се изчерви от гняв.

— Според мен ти си имала кошмари. Кой някога е чувал аз, дама с такова достойнство, да скачам от...

— Но аз имах същия кошмар — прекъсна я Майкъл. — И беше много хубаво. Джейн и аз ви видяхме!

— Как, да скачам?

— Тъ, да, и да танцувате.

— На небето? — Тя се приближи към него и той потрепери. Лицето ѝ беше мрачно и страшно. — Още една обида — каза тя заплашително, — само още една и ще затанцуваш в ъгъла. Предупреждавам те!

Той побърза да извърне очи, а Мери Попинз, чиято престилка чак скърцаше от яд, изфуча към другия край на стаята, за да събуди близнаците.

Джейн седна в леглото и загледа как Мери Попинз се навежда над креватчетата. Майкъл бавно нахлузи чехлите си и въздъхна.

— В края на краищата, изглежда, че сме сънували — каза тъжно той. — Искате ми се да е било истина.

— Истина беше — предпазливо прошепна Джейн, вперила очи в Мери Попинз.

— Откъде знаеш? Сигурна ли си?

— Виж! — Главата на Мери Попинз беше наведена над креватчето на Барбара. Джейн кимна натам. — Погледни лицето ѝ! — пошушна тя в ухото на Майкъл.

Майкъл се загледа в лицето на Мери Попинз. Ето я черната коса, прибрана зад ушите, познатите сини очи като на холандска кукла и вирнатият нос, и розовите бузи.

— Не виждам нищо особено — започна той, но внезапно спря, защото в този миг Мери Попинз извърна глава и той сега може да види това, което беше видяла Джейн.

В средата на бузата ѝ пламтеше малко ярко петно, сякаш от изгорено. То имаше интересна форма — кръгло, с къдрави краища като пламъчета — същинско малко слънце.

— Виждаш ли? — каза Джейн тихо. — Слънцето я целуна точно там.

Майкъл кимна веднъж, два пъти, три пъти.

— Да — каза той много тихо, загледан в Мери Попинз. — Виждам, виждам...

ОСМА ГЛАВА

БАЛОНИ, БАЛОНИ

— Чудя се, Мери Попинз — каза една сутрин мисис Банкс, втурвайки се в детската стая, — дали ще имате време да ми купите някои неща.

Тя се усмихна мило, но усмивката ѝ беше някак плаха и издаваше, че съвсем не е сигурна в отговора.

Мери Попинз се извърна от камината, където сушеше дрешките на Анабел.

— Може би ще имам — отвърна тя не много окуражително.

— О, разбирам — каза мисис Банкс и очевидно много се притесни.

— Но може би няма да имам — довърши Мери Попинз, тръсна делово някакво вълнено жакетче и го окачи на решетката.

— Е, в случай че имате време, ето списъка и банкнота от една лира. Ако остане ресто, изхарчете го.

Мисис Банкс остави парите върху скрина.

Мери Попинз нищо не отвърна. Просто изсумтя.

— О! — каза мисис Банкс, която очевидно току-що си спомни нещо. — А близнаците ще трябва да вървят пеш, Мери Попинз. Робъртсън Ай тази сутрин седнал в количката. Взел я за кресло, та ще трябва да се поправи. Ще можете ли да се справите без нея и с Анабел на ръце?

Мери Попинз отвори уста, но я затвори с щракане.

— Аз — забеляза тя хапливо — мога да се справя с всичко, дори и с повече, ако реша!

— Зная, зная! — Мисис Банкс побърза да се измъкне през вратата. — Вие сте съкровище — съвършено съкровище, абсолютно съкровище и напълно удобно съкро... — Гласът ѝ заглъхна надолу по стълбите.

— И все пак, все пак понякога ми се иска да не беше чак такова съкровище! — довери се мисис Банкс на портрета на прабаба си,

докато бършеше прах в гостната. — Кара ме да се чувствам малка и глупава, сякаш съм момиченце. А аз не съм! — Мисис Банкс отметна глава и избърса някаква прашинка от петнистата крава на полицата над камината. — Аз съм много важна личност и майка на пет деца. Тя забравя това!

Тя продължи работата си и обмисли всичко, което един ден ще каже на Мери Попинз, макар през цялото време да знаеше, че никога няма да се осмели да го направи.

Горе в детската стая Мери Попинз прибра списъка и банкнотата в чантата си, за нула време си сложи шапката и изфуча навън с Анабел на ръце, а Джейн и Майкъл подтичваха подире ѝ, всеки уловил за ръка по едно от близначетата.

— Бързо, моля ви! — От време на време тя се обръщаше и ги изглеждаше строго.

Те ускоряваха крачка и дърпаха близначетата с все сила. Бедничките, краката им стържеха по тротоара и ръцете им само дето не се измъкнаха от ставите! Но в бързането си Джейн и Майкъл изобщо не мислеха за тях. Единствената им грижа беше да не изостават от Мери Попинз, за да видят какво ще направи тя с рестото.

— Два пакета свещи, четири фунта ориз, три — полурафинирана захар, и шест — пудра, две кутии доматиена супа, една четка за печка, чифт ръкавици за домакинска работа, половин пръчка червен восък, пакет брашно, подпалки, две кутии кибрит, два карфиола и връзка ревен.

Мери Попинз се втурна в първия магазин след парка и изчете на един дъх целия този списък.

Бакалинът, която беше пълен, плешив човек и лесно се задъхваше, се постара да запише поръчката със съответна бързина.

— Пакет ръкавици — пишеше той и нервно плюнчеше обратния край на късия си тъп молив.

— Брашно казах! — саркастично го поправи Мери Попинз.

Бакалинът се изчерви като вишна.

— Ох, извинявам се! Не исках да ви засегна, наистина. Хубав ден, нали? Да. Моя грешка! Пакет — уф — брашно.

Той побърза да запише думата, преди да е сбъркал, а после продължи:

— Две кутии четки...

— Кибрит! — срязва го Мери Попинз.

Ръцете на бакалина се разтрепериха върху тефтера.

— О, разбира се, това сигурно е от молива — изглежда, че пише грешно. Трябва да си взема нов. Кибрит, естествено! А после казахте...? — Той я погледна нервно и побърза да забие очи в парченцето тъп молив.

Мери Попинз разгъна листа и отново го прочете със сърдит, нетърпелив глас.

— Съжалявам — каза бакалинът, когато тя приключи, — но ревен нямам. Не може ли да го заменим с червени джанки?

— Положително не! Пакет тапиока.

— О, не, Мери Попинз, не тапиока! Миналата седмица имахме! — напомни ѝ Майкъл.

Тя погледна Майкъл, после бакалина и от погледа ѝ двамата разбраха, че няма надежда. Тапиока щеше да бъде и туй то! По-червен от всякога, бакалинът отиде да донесе поръчката.

— Ако продължава така, няма да остане ресто — каза Джейн, загледала купчината пакети, която се трупаше върху тезгяха.

— Най-много да останат за малко кисели бонбони, това ще е всичко — тъжно отвърна Майкъл.

Мери Попинз извади банкнотата от чантата си.

— Благодаря — каза тя на бакалина, който ѝ подаде рестото.

— Благодаря ви! — отвърна той любезно, подпрял ръка на тезгяха. Усмихна ѝ се с желание да бъде мил и продължи: — Задържа се хубаво, нали? — Той говореше, изпълнен с гордост, сякаш лично отговаряше за времето и го беше направил тъй хубаво специално за нея.

— Нуждаем се от дъжд! — каза Мери Попинз и затвори с щракане едновременно чантата и устата си.

— Вярно е — побърза да се съгласи бакалинът в старанието си да не я засегне. — Дъждът е винаги приятен.

— Никога! — тросна се Мери Попинз и нагласи Анабел по-удобно в ръцете си.

Лицето на бакалина помръкна. В нищо не сполучваше.

— Надявам се — рече той най-сетне и отвори почтително вратата пред Мери Попинз, — че отново ще бъдем удостоени с вашите покупки, мадам.

— Сбогом! — отсече Мери Попинз и излетя навън.

Бакалинът въздъхна.

— Ето, вземете! — Той зарови бързо в една кутия до вратата. — Наистина не исках да я засегна. Само исках да услужа.

Джейн и Майкъл протегнаха ръце. Бакалинът пусна три шоколадови бонбона в ръката на Майкъл и два в ръката на Джейн.

— По един за вас, по един за малките и един за... — той кимна към отдалечаващата се фигура на Мери Попинз — за нея.

Те поблагодариха на бакалина и забързаха след Мери Попинз, напъхали бонбоните в уста.

— Какво ядете? — запита ги тя, съгледала тъмния кръг около устата на Майкъл.

— Шоколадови бонбони. Бакалинът даде за всички деца по един. И един за вас. — Майкъл ѝ подаде последния бонбон. Той се беше доста поразмазал.

— Като неговата безочливост! — забеляза Мери Попинз, обаче взе бонбона и го изяде на две хапки с видимо удоволствие.

— Остана ли някакво ресто? — запита плахо Майкъл.

— Колкото е останало, толкова! — И тя се пъкна в дрогерията, а след миг излезе с калъп сапун, лист хардал и паста за зъби.

Джейн и Майкъл, които чакаха край вратата заедно с близнаците, въздъхнаха тъжно. Банкнотата бързо се топеше пред очите им.

— Едва ли ще останат за една пощенска марка — каза Джейн.

— А сега към магазина за тестени изделия! — изкомандва Мери Попинз, след като прегледа списъка.

Тя се втурна в една тъмна врата и през прозореца те гледаха как посочва към куп макарони. Продавачът ѝ подаде огромна кесия.

— Изглежда, че купи половин дузина пакети — тъжно заключи Джейн.

Обикновено те се радваха на макароните, но днес от все сърце желаеха да не съществуват макарони на света.

— Сега накъде? — запита Майкъл и от нетърпение да узнае дали все пак нещо не е останало от банкнотата, заподскача от крак на крак. Беше сигурен, че няма нищо, но все пак...

— Вкъщи! — каза Мери Попинз.

Лицата им помръкнаха. Нима наистина не бяха останали пари? Сигурно нито пени, иначе тя щеше да ги заведе да го похарчат. Но

Мери Попинз стисна плика с макароните до Анабел и закрачи напред с такова лице, че те не посмяха да продумат. Само си мислеха, че за първи път тя ги разочарова и не можеха да ѝ го простят.

— Ние не вървим към къщи! — по едно време недоволно каза Майкъл и засука крака така, че носовете на обувките му застъргаха по паважа.

— Не е ли паркът по пътя ни за вкъщи, искам да знам? — запита Мери Попинз и се обърна да го изгледа гневно.

— Да, но...

— До парка не се отива само по един път!

Скоро завиха и приближиха към нов, непознат край на парка.

Слънцето грееше топло. Високите дървета се накланяха над оградата и шумоляха с листата си. Горе в клоните две врабчета се боричкаха за някаква сламка. Пухкава катеричка подскокна върху каменния парапет, седна на задните си крака и зачака да ѝ подадат орех.

Но днес тези неща не ги развълнуваха. Джейн и Майкъл просто не се интересуваха от нищо. Мислеха само как Мери Попинз беше похарчила цялата банкнота за ненужни работи и не беше запазила нито пени. Уморени и разочаровани, те се влачеха подире ѝ.

Над входа, някакъв нов вход, който те не бяха виждали, се издигаше висока каменна арка, разкошно украсена с издялан лъв и еднорог кон. А под арката седеше стара, стара жена, със сиво като самия камък лице, така обрулено от вятъра и така набръчкано, че приличаше на орехова черупка. На слабите си старчески колена тя крепеше поднос с малки, разноцветни гумени пликчета. А над главата ѝ, здраво завързани за железните перила на парка, се полюшваха и подскачаха сноп пъстроцветни балони.

— Балони! Балони! — извика Джейн и като освободи ръката си от омазнените пръстчета на Джон, тя се втурна към старицата.

Майкъл затърча след нея и остави Барбара сам-сама, безпомощна, наред улицата.

— Е, мои мили патенца! — каза продавачката на балоните с пресипнал старчески глас. — Кои искате? Изберете си. И не бързайте! — Тя се наклони напред и заклати подноса пред тях.

— Дойдохме само да погледаме — обясни Джейн. — Нямаме пари.

— Тц, тц, тц! Каква полза да се гледа един балон? Балонът трябва да се пипа, трябва да се държи, трябва да се познава. Дошли да гледат! Каква ви е ползата от това?

Гласът на старицата пращеше като слаб пламък. Тя се залюля на стола си.

Джейн и Майкъл я загледаха объркани. Знаеха, че говори истината. Но какво можеха да сторят?

— Когато бях момиче — продължи старицата, — хората наистина разбираха от балони. Те не идваха само да гледат! Те взимаха, да, взимаха. Дете не минаваше през този вход без балон. Те не обиждаха продавачката на балони само с едно поглеждане и отминаване.

Жената наклони глава назад и загледа подскачащите над нея балони.

— Ах, мили мои, мили мои! — извика тя. — Те вече не ви разбират — никой не ви разбира, освен старицата. Сега не сте модерни. Никой не ви иска!

— Ние искаме! — каза Майкъл. — Но нямаме пари. Тя изхарчи цялата лира за...

— А коя е „тя“? — запита един глас съвсем наблизо зад него.

Майкъл се извърна и лицето му поруменя.

— Исках да кажа, ъ-ъ, че вие, ъ-ъ... — започна той уплашено.

— Говори по-учтиво за възрастите! — каза Мери Попинз и като протегна ръка, постави половин کرونا върху подноса на продавачката на балони.

Майкъл зяпна в монетата, блеснала сред сгънатите балони.

— Значи все пак е останало ресто! — каза Джейн и съжали, загдето толкова я беше яд на Мери Попинз.

Старите очи на продавачката на балони светнаха. Тя вдигна монетата и дълго я разглежда.

— Лъскава, лъскава половин کرونا! — извика тя. — Не съм виждала такава, откакто бях момиче! — Тя наклони глава към Мери Попинз. — Искаш ли балон, девойко?

— Ако обичате, моля! — каза Мери Попинз с предвзета любезност.

— Колко, миличка, колко?

— Четири!

Джейн и Майкъл, които не можеха да се поберат в кожата си от радост, се хвърлиха и прегърнаха Мери Попинз.

— О, Мери Попинз, сериозно ли говорите? На всеки по един? Наистина ли? Наистина?

— Надявам се, че винаги говоря сериозно — отвърна тя гордо и докачено.

Те се втурнаха към подноса и започнаха да ровят из пъстроцветните гумени пликчета.

Продавачката на балони пусна сребърната монета в джоба на полата си. „Тук, лъскавичката ми!“ — каза тя и потупа нежно джоба си. После с развълнувани, трепереци ръце започна да помага на децата.

— Внимателно, мили мои патенца! — предупреди ги тя. — Помнете, има балони и балони. Избирайте, без да бързате. Много деца сгрешиха в избора и животът им после се промени.

— Ще взема този! — каза Майкъл, избрал един жълт с червени шарки.

— Добре, почакай да го надуя, за да видиш дали не си сбъркал! — каза жената.

Тя взе балона и с едно силно духане го наду. Пуф! Готово! Едва ли бихте помислили, че това дребно същество има толкова много въздух в себе си. Жълтият балон с хубавите червени шарки се залюля на края на връвчицата си.

— Но, за бога! — зяпна Майкъл. — На него пише името ми!

И действително, червените знаци върху балона бяха букви, които изписаха две думи: „Майкъл Банк“.

— Аха! — изхриптя продавачката на балони. — Какво ти казах? Ти не прибърза и избра правилно!

— Вижте дали този е моят! — каза Джейн и подаде на старата жена синьо пликче.

Тя духна и го наду, и върху гладкото синьо кълбо се появиха думите „Джейн Каролин Банк“, написани с големи бели букви.

— Това ли ти е името, мое мило патенце? — запита продавачката на балони.

Джейн кимна, взе балона от нея и го развя във въздуха, а жената се разсмя с тънък старчески смях.

— На мен! На мен! — развикаха се Джон и Барбара, пъхайки пълнички ръчички в купчината балони.

Джон измъкна един розов и когато го наду, жената му се усмихна. Там, околоръст балона, ясно се виждаха думите: „Джон и Барбара Банк“ — един общ за двамата, защото са близнаци.

— Но аз не разбирам! — каза Джейн. — Как узнахте? Вие никога не сте ни виждали.

— Ах, милото ми патенце, не ви ли казах, че има балони и балони, и че тези са много специални?

— Вие ли поставяте имената върху тях? — запита Майкъл.

— Аз? — закикоти се старицата. — Никога!

— Тогава кой?

— Питай ме за друго, мило мое патенце! Аз зная само, че имената са там! И че за всеки човек на този свят има по един балон, стига да умее да го избере.

— И за Мери Попинз ли има?

Продавачката на балони наклони глава и загледа Мери Попинз със странна усмивка.

— Нека опита! — Тя се залюля на малкия си стол. — Избирай и не бързай! Избери и погледни!

Мери Попинз изсумтя важно. Ръката ѝ опипа за миг свитите балони и после грабна един червен. Стискайки го здраво, тя изпъна ръка и за своя изненада децата видяха как балонът бавно се пълни с въздух от само себе си. Все по-голям и по-голям ставаше той и бързо се изравни с този на Майкъл, но продължи да се надува, докато стана три пъти по-голям от всички балони. А точно по средата му със златни букви се изписаха две думи: „Мери Попинз“.

Червеният балон се полюшваше във въздуха. Старата жена го завърза с една връвчица и с дрезгав глас го връчи на Мери Попинз.

Горе в трептящия въздух затанцуваха четирите балона. Те опъваха връвчиците си, сякаш искаха да се освободят. После вятърът ги грабна и ги замята напред-назад, на север, на юг, на изток, на запад.

— Балони, балони, милите ми патенца. За всеки по един, стига човек да знае! — извика щастливо продавачката на балони.

В този момент възрастен мъж с цилиндър влизаше във входа на парка. Той погледна към балоните. Децата видяха как леко се стъписа, а после забърза към продавачката.

— Колко? — запита той, подрънквайки с парите в джоба си.

— Седем пенса и половина. Избирайте, без да бързате.

Мъжът избра един кафяв и продавачката на балони му го наду. Думите „Уважаваният Уилиам Уедърил Уилкинс“ се появиха със зелени букви.

— Мили божичко! — каза възрастният мъж. — Мили божичко, та това е името ми!

— Добре избрахте, гълъбче. Има балони и балони! — каза старицата.

Възрастният мъж се загледа в своя балон, който се теглеше от връвта си.

— Необикновено! — каза той и се изсекна гръмко. — Преди четиридесет години, когато бях момче, аз се опитах да си купя тук балон. Но не ми разрешиха. Казаха, че не могат да си позволят разходи. Четиридесет години! А той ме е чакал тук през цялото това време. Много необикновено!

Мъжът бързо се отдалечи, но се блъсна в арката, защото очите му не се откъсваха от балона, и отскочи назад. После децата видяха, че той започна да подскача във въздуха.

— Гледай го! — извика Майкъл, защото възрастният мъж правеше все по-високи и по-високи скокове. В този миг обаче балонът на Майкъл започна да тегли връвта и той самият почувства, че се вдига от земята.

— Хей! Хей! Колко смешно! И аз също!

— Има балони и балони, мое патенце! — каза продавачката на балони и избухна в дрезгав смях, защото близнаците, уловили канапа на своя общ балон, също се вдигнаха от земята.

— Летя! Летя! — изписка Джейн, когато и тя се понесе нагоре.

— Към къщи, моля! — каза Мери Попинз.

Начаса червеният балон се вдигна, теглейки Мери Попинз след себе си. Тя заподскача леко нагоре-надолу с Анабел и пакетите в ръце. Червеният балон я понесе през входа, над алеята и през всичкото време шапката ѝ беше на мястото си, косата ѝ — в пълен ред, а краката ѝ крачеха във въздуха така както си ходеха по земята. Джейн, Майкъл и близнаците, подръпвани от балоните си нагоре-надолу, я следваха.

— Ох, ох, ох! — извика Джейн, която мина с леко завъртане край клона на един бряст. — Какво прекрасно усещане!

— Чувствам се като че съм от въздух! — каза Майкъл, който се блъсна в една пейка и отскочи леко настрани. — Какъв чудесен начин да се прибираме вкъщи!

— Ох! Ех! — пискаха близнаците, като се бутеха и блъскаха един о друг.

— След мен, моля, и не се майте — каза Мери Попинз, поглеждайки строго през рамо, сякаш те, представете си, стъпваха здраво по земята, а не се носеха из въздуха.

Майкъл се извърна и погледна назад.

— Виж, Джейн, виж! Всеки си има!

Тя се обърна. В далечината група хора подскачаха нагоре-надолу из въздуха, всеки стиснал по един балон.

— И сладоледаджията си е купил! — извика Джейн и понеже се беше зазяпала, едва не се удари в една статуя.

— Да, и коминочистачът! А ей там — виждаш ли я — идва мис Ларк.

През моравата се приближи позната фигура, с шапка, ръкавици и балон с надпис „Лусинда Емили Ларк“. Тя подскочи над брястовата алея, изпълнена със задоволство и достойнство и изчезна зад някакъв фонтан.

Паркът се изпълни с хора, всеки с балон, върху който беше изписано името му, и всеки подскачащ из въздуха.

— Пускайте котва, ей! Място за адмирала! Къде е пристанът? — изкрещя мощен моряшки глас и ето, адмирал Бум и съпругата му се приближиха, уловили канапа на голям бял балон, върху който със сини букви бяха написани имената им.

— Мачти и въжета! Миди и стриди! Пази се, миличката ми! — изгърмя адмирал Бум и грижливо заобиколи един дъб.

Тълпата от балони и хора се увеличи. Нямаше кътче във въздуха над парка, което да не бе пълно с балони във всички цветове на дъгата. Сред тях Мери Попинз важно си проправяше път. Джейн и Майкъл забързаха, колкото можеха, за да не изостанат, а по петите им подскачаха Джон и Барбара.

— Какво да правя? — вайкаше се тя. — Жената при входа каза: „Избирай, без да бързаш, мила!“. Така и сторих. Но съм взела чужд балон. Аз не съм министър-председател.

— Извинете, аз съм! — Висок мъж, много елегантен, с чадър, се приближи до нея.

Дамата се обърна.

— О, тогава това е вашият балон. Да видим дали пък вие не сте взели моя.

Министър-председателят, чийто балон също не го вдигаше във въздуха, обърна надписа към дамата. Името беше „Лейди Мюриъл Брайтън-Джонс“.

— Да, това е. Разменили сме ги! — извика тя, подаде на министър-председателя неговия балон и грабна своя. Веднага те се вдигнаха над земята и, подскачайки върху дърветата, се разговориха.

— Женен ли сте? — Джейн и Майкъл чуха лейди Мюриъл да пита министър-председателя.

— Не — отвърна той, — не. Не мога да намеря подходяща дама. Трябва да е нито много възрастна, нито много млада и весела, защото аз самият съм много сериозен.

— Аз подходяща ли съм? Умея добре да се забавлявам и сама! — каза лейди Мюриъл Брайтън-Джонс.

— Да, мисля, че ставате — отвърна министър-председателят и, ръка за ръка, те се присъединиха към подскачащата тълпа.

Паркът вече наистина беше претъпкан. Джейн и Майкъл, забързали над моравите след Мери Попинз, непрекъснато се блъскаха в други летящи хора, които бяха купили своите балони от продавачката до входа. Висок мъж с дълги мустаци, син костюм и каска, беше теглен от балон с надпис „Полицейски инспектор“, а друг стискаше балон с думата „кмет“.

— Движете се, моля! Не задръствайте парка. Спазвайте правилника. Хвърляйте отпадъците в кошчетата за смет!

Пазачът на парка викаше и уловил малък вишнев балон с надпис „Ф. Смит“, си проправяше път сред тълпата. Той махна с ръка да пропъди две кучета — един булдог с думата „Ку“ на балона и един фокстериер, чието име се оказа „Албъртайн“.

— Оставете кучетата ми на мира! Ще запиша номера ви и ще се оплача! — извика дама, чийто балон посочваше, че тя е „Графиня

Мейфилд“.

Пазачът обаче не ѝ обърна внимание и продължи да подскача и да вика до прегракване:

— Всички кучета на верижките си! Не задръствайте парка! Пушенето забранено! Спазвайте правилника!

— Къде е Мери Попинз? — запита Майкъл, приближавайки се до Джейн.

— Ето я! Точно пред нас! — отвърна тя и му посочи стегнатата, спретната фигура, която подскачаше, уловила връвта на най-големия балон в парка.

Те я последваха към къщи.

— Балони и балони, милите ми патенца! — подвижна дрезгав глас зад тях.

Обърнаха се и видяха продавачката на балони. Подносът ѝ беше празен и никакъв балон не се виждаше около нея и въпреки това тя летеше във въздуха сякаш теглена от сто невидими балона.

— Продадени до един! — изписка тя, забързана покрай тях. — Имаше за всеки, който поиска. Избираха, без да бързат, и продадох всички. Балони и балони.

Джобовете ѝ подрънкваха тежко. Тя отмина, а Джейн и Майкъл спряха да погледат как малката бледа фигурка се стрелна сред подскачащите балони, мина покрай министър-председателя и кмета, и Мери Попинз с Анабел, докато накрая съвсем се смали и продавачката на балони изчезна.

— Балони и балони, милите ми патенца! — долетя до тях слабо ехо.

— Крачете по-живо, моля! — каза Мери Попинз.

Четирите деца се скупчиха около нея. Анабел, полюшвана от балона на Мери Попинз, се сгуши и заспа.

Градинската врата на номер седемнайсет беше отворена, входната врата — откρηнатата. Мери Попинз, подскачайки стегнато и важно, мина през тях и се отправи нагоре по стълбите. Децата подскачаха след нея. А когато стигнаха пред вратата на детската стая, четирите чифта крака изтрополиха шумно върху пода. Мери Попинз стъпи без никакъв шум.

— О, какъв прекрасен следобед! — каза Джейн и се спусна да прегърне Мери Попинз.

— Е, но ти сега съвсем не си прекрасна. Среши си косата, моля те! Не обичам плашила! — каза кисело Мери Попинз.

— Чувствам се като балон! — каза весело Майкъл. — Целият въздушен като от някаква приказка...

— Жалко за приказката, ако прилича на теб! — срязва го Мери Попинз. — Върви да си измиеш ръцете. По-черен си от коминочистача!

Когато те се върнаха при нея чисти и спретнати, четирите балона почиваха, опрели глави на тавана, здраво привързани за пирона на картината над камината.

Майкъл се загледа в балоните — жълтият беше неговият, синият на Джейн, розовият на близнаците, а червеният на Мери Попинз. Те стояха много спокойно. Никакъв полъх, дори дихание не ги помръдваше. Леки и пъстри, неподвижни и спокойни, те се подпираха на тавана.

— Питам се... — каза Майкъл тихо, почти на себе си.

— Какво се питаш? — запита Мери Попинз, която подреждаше покупките.

— Питам се дали всичко това би се случило, ако не бяхте с нас. Мери Попинз изсумтя.

— Не се чудя, че ти се чудиш прекалено много! — отвърна тя.

И Майкъл трябваше да се задоволи с това...

ДЕВЕТА ГЛАВА НЕЛИ-РУБИНА

— Никога няма да спре, никога!

Джейн остави „Робинзон Крузо“ и загледа мрачно през прозореца.

Снегът валеше неспирно. Падаше на големи пухкави снежинки и покриваше парка, тротоарите и къщите на улица Черешова с дебела бяла мантия. Валеше непрекъснато вече цяла седмица и през това време децата не можаха да излязат нито веднъж.

— Аз нямам нищо против — каза Майкъл от пода, където подреждаше животните от своята играчка „Ноев ковчег“. — Можем да станем ескимоси и да ядем китове.

— Глупчо! Как ще се снабдим с китове, когато толкова вали, че не можем да излезем да си купим бонбони за кашлица.

— Може би те сами ще дойдат при нас. Китовете понякога правят така — отвърна ѝ със същия тон Майкъл.

— Откъде знаеш?

— Е, не зная точно, но може би ще дойдат. Джейн, къде е вторият жираф? О, ето го — под тигъра!

Той постави двата жирафа заедно в лодката и запя:

*Животни две по две вървяха,
слонът с кенгуруто плахо.*

и тъй като нямаше кенгуру, той вкара една антилопа със слона и мистър и мисис Ной зад тях, да пазят ред.

— Питам се защо нямат роднини — забеляза той.

— Кои? — Джейн се ядоса, защото искаше да си чете.

— Семейство Ной. Никога не съм ги видял със син или дъщеря, или чичо, или леля. Защо?

— Защото нямат — каза Джейн. — Мълчи!

— Е, само попитах. Не мога ли да питам, когато искам?

Беше започнал да се ядосва, защото така затворен в детската стая и той се чувстваше отегчен. Майкъл се изправи и тръгна важно към Джейн.

— Казах... — започна той натрапчиво и задърпа ръката ѝ, с която държеше книгата.

Джейн наистина загуби търпение и захвърли „Робинзон Крузо“ на пода.

— Как смееш да ме безпокоиш? — изкрещя тя.

— Как смееш да ми забраняваш да говоря?

— Не съм!

— Забрани ми.

В следващия миг Джейн държеше Майкъл за раменете и яростно го друсаше, а той стискаше в ръце голям кичур от косата ѝ.

— Какво означава това?

Застанала на вратата, Мери Попинз ги гледаше кръвнишки.

Те се пуснаха.

— Тя ме б-б-блъска! — изхлипа Майкъл, но погледна Мери Попинз виновно.

— Той ме о-о-скуба! — захълца Джейн, скрила глава в ръцете си, защото не смееше да срещне строгия поглед.

Мери Попинз пристъпи важно в стаята. В ръцете си носеше цял куп палта, шапки и шалове. По петите ѝ вървяха близнаците, ококорили любопитни очи.

— Бих предпочела да се грижа за децата на някое канибалско семейство — изсумтя тя. — Сигурна съм, че се държат по-човешки.

— Но тя ме б-б-блъскаше... — пак започна Майкъл.

— Каквото повикало, такова се отзовало — присмя му се Мери Попинз. После, като видя, че той ще ѝ възрази, побърза да го предупреди: — Не смей да ми отговаряш! Обличай се, моля! Излизаме!

— Навън?

Те не можеха да повярват на ушите си! При тази дума лошото им настроение се стопи. Докато закопчаваше гамашите си, Майкъл изпита угризение, загдето бе досадил на Джейн. Той погледна към нея и видя, че тя слага вълнената си шапка и му се усмихва.

— Ура! Ура! Ура! — завикаха те, затропаха с крака и запляскаха облечените си във вълнени ръкавици ръце.

— Канибали! — каза Мери Попинз сърдито и ги забута пред себе си надолу по стълбата.

Снегът беше спрял, но лежеше натрупан на тежки пластове по цялата градина и извън нея. В парка той беше покрил всичко като дебел юрган. Оголените клони на черешовите дървета бяха обвити с блестяща снежна кора, а перилата в парка, обикновено зелени и тънки, сега бяха бели и пухкави.

По алеята в градината Робъртсън Ай влачеше апатично лопата и се спираше на всяка крачка за дълга почивка. Той носеше старото палто на мистър Банкс, което му беше много голямо. Щом изринеше малко пространство от пътеката, палтото, което се влачеше след него, свличаше отново сняг върху почистеното място.

Децата се втурнаха покрай него към градинската врата, като викаха, крещяха и махаха ръце.

Навън, на улицата, сякаш бяха излезли да подишат въздух всичките ѝ обитатели.

— Ей, колеги моряци! — чу се гръмлив висок глас и адмирал Бум се приближи, за да се ръкува с всички по ред. Беше се загърнал от глава до пети в огромно палто с пелерина, а носът му беше по-червен от всеки друг път.

— Добър ден! — поздравиха Джейн и Майкъл учтиво.

— Бакборд и щирборд! — извика адмиралът. — Не бих нарекъл това добър ден. Уф! За мен това е идиотски, побелял ден, неприятен като неразбиращ от морски дела човек. Защо не идва пролетта? Кажете ми!

— Хайде, Андрю! Хайде, Желания! Не се отделяйте от мама.

Мис Ларк, цяла омотана в дълго кожено палто и на главата с шапка, прилична на похлупак за чайник, отиваше на разходка с двете си кучета.

— Добро утро на всички! — поздрави тя предвзето. — Какво време! Къде се дяна слънцето? И защо не идва пролетта?

— Не ме питайте, мадам! — прогърмя адмирал Бум. — Не е моя работа. Би трябвало да отидете на море. Там времето е винаги хубаво. Вървете на море!

— О, адмирал Бум, не бих могла! Нямам време. Излизам да купя на Андрю и Желания кожени палта.

Кучетата си размениха поглед, пълен със срам и ужас.

— Кожени палта! — избоботи адмиралът. — Да ми гръмне бинокълът! Кожени палта за чифт мелези? Корабът да тръгва! Бакборд, казвам! Вдигайте котви! Кожени палта!

— Адмирале! Адмирале! — извика мис Ларк и запуши уши с ръце. — Какъв език! Моля, моля, помнете, че не съм свикнала. И моите кучета не са мелези. Съвсем не са! Едното има дълго родословно дърво, а другото поне добро сърце. Мелези, ами!

Тя забърза, като си говореше с висок, гневен глас, а Андрю и Желания пристъпяха след нея боязливо, сконфузени и засрамени.

Продавачът на сладолед мина с количката си. Той въртеше педалите с ужасна скорост и дрънкаше звънеца като луд. Отпред на количката имаше надпис „Не ме спирайте, защото ще настина!“.

— Кога идваше тук пролетта? — подвикна той на коминочистача, който в този момент се показва иззад ъгъла, пристъпвайки тежко, защото, за да се предпази от студ, цял се беше покрил с четки, та приличаше повече на таралеж, отколкото на човек.

— Брбр-бр-рр, бррр! — се чу гласът на коминочистача през четките.

— Какво? — запита продавачът на сладолед.

— Бррр! — отвърна коминочистачът и изчезна в черния вход на къщата на мис Ларк.

До входа на парка стоеше пазачът. Той махаше ръце, тупаше с крака и си духаше в дланите.

— Трябва ни малко пролет, нали? — каза той весело на Мери Попинз, когато тя и децата влязоха.

— Аз и така съм доволна! — отвърна Мери Попинз предвзето и тръсна глава.

— Доволна от себе си, бих казал — промърмори пазачът. Но го каза зад ръката си така, че само Джейн и Майкъл да го чуят.

Майкъл вървеше най-отзад. Той се наведе, взе шепа сняг и я затъркаля между дланите си.

— Джейн, мила — извика той с примамващ глас, — имам нещо за тебе.

Тя се обърна, снежната топка изфуча във въздуха и я улучи по рамото. С писък Джейн започна да рови в снега и скоро снежни топки полетяха във всички посоки. А сред фучащите лъскави топки вървеше важно и чевръсто Мери Попинз и си мислеше колко е хубава с вълнените си ръкавици и палто от заешка кожа. И както си мислеше това, една голяма снежна топка обърса периферията на шапката ѝ и кацна върху носа ѝ.

— О, о! — изписка Майкъл и постави ръце върху устата си. — Не исках, Мери Попинз! Наистина не исках. Беше за Джейн.

Мери Попинз се обърна, а лицето ѝ сред рамката на разтрошената снежна топка беше страшно.

— Мери Попинз — каза Майкъл сериозно, — съжалявам. Беше нинцидент.

— Нинцидент или не — тросна тя. — Това е крайт на твоите снежни топки. Нинцидент! Научи се поне да говориш правилно! Един дивак би имал по-добро държание!

Тя събра остатъците от снежната топка от врата си и направи малка топка между вълнените си длани. После хвърли топката напред в снежната морава и закрачи важно след нея.

— Ти го направи! — прошепна Джейн.

— Не исках! — отвърна Майкъл шепнешком.

— Вярвам. Но знаеш каква е.

Като стигна до мястото, където беше паднала снежната топка, Мери Попинз я вдигна и отново я подхвърли със силен замах.

— Къде ли отива? — изведнъж запита Майкъл, защото снежната топка се търкаляше под дърветата и вместо да върви по алеята, Мери Попинз бързаше след нея. От време на време тя се отдръпваше ловко, за да избегне снега, който тихо се изсипваше от някой клон.

— Не мога да я догонвам! — каза Майкъл, препъвайки се в собствените си крака.

А Мери Попинз ускори стъпките си. Децата се задъхваха след нея. А когато най-сетне настигнаха снежната топка, те откриха, че тя лежи до най-необикновената постройка, която бяха виждали.

— Не си спомням тази къща отпреди! — възкликна Джейн с широко отворени от изненада очи.

— Повече прилича на играчката ми „Ноевия ковчег“ — каза Майкъл, също ококорил очи.

Къщата стоеше стабилно сред снега, завързана с дебело въже към дънера на едно дърво. Околовръст като веранда я заобикаляше дълга тясна палуба, а островърхият покрив беше боядисан яркочервено. Най-необикновеното от всичко обаче, беше това, че макар да имаше няколко прозореца, къщата нямаше никаква врата.

— Къде сме? — каза Джейн, изпълнена с любопитство и вълнение.

Мери Попинз не отговори. Тя ги поведе по палубата и спря пред надпис, който гласеше: „Почукайте три и половина пъти“.

— Как половин почукване? — прошепна Майкъл на Джейн.

— Шт! — Джейн кимна към Мери Попинз и кимането ѝ беше толкова красноречиво, сякаш беше казала: „Очаква ни приключение. Не го проваляй с въпроси!“.

Мери Попинз улови чукалото, което висеше над надписа, вдигна го и почука три пъти върху стената. После, като го взе внимателно между палеца и показалеца на вълнената си ръкавица, тя направи най-лекото, най-тихото, най-нежното възможно почукване. Ето така: ЧУК! ЧУК! ЧУК! чук!

Незабавно, като че ли се беше ослушвал и очаквал почукването, покривът на постройката отскочи назад.

— Божичко! — Майкъл не можа да се въздържи; вятърът, който се образува при рязкото отваряне на покрива, почти отнесе шапката му.

Мери Попинз отиде до края на тясната палуба и започна да се изкачва по тясна, стръмна стълба. На върха се обърна и много тържествено и важно даде знак с вълнения си пръст.

— Качвайте се, моля!

Четири деца забързаха след нея.

— Скачайте! — извика Мери Попинз.

Тя скочи от върха на стълбата вътре в къщата, после се обърна и свали близнаците, когато те се показаха на ръба на отвора, и Джейн, и Майкъл, които бяха след тях. След като всички благополучно влязоха, покривът отново се затвори с кратко щракане.

Огледаха се. Четирите чифта очи се разшириха от изненада.

— Каква чудна стая! — възкликна Джейн.

Но всъщност беше повече от чудна. Беше необикновена. Единствената мебел в нея беше големият тезгях в единия край на стаята. Стените бяха варосани и на тях бяха облежани купища

шперплат, изрязани във форма на дървета и клони, боядисани зелено. Върху пода лежаха разхвърляни прясно боядисани и лакирани листове. Бележки по стените предупреждаваха:

ПАЗИ СЕ ОТ БОЯТА!

или

Не пипай!

или

Не стъпвай по тревата!

Но това не беше всичко.

В един ъгъл стоеше стадо дървени овце с още мокра боя по руната. В друг бяха струпани на малки групички корави цветя: кукуряк, кокичета и яркосини кукувичи плюнки. Всички бяха лъскави и лепнеха от пресния лак.

Такива бяха и дървените птици и пеперуди, подредени в третия ъгъл. Също и плоските бели дървени облаци, спретнато подпрени на тезгяха.

— Съвсем права си, Джейн — огледа се Майкъл. — Чудна стая!

— Чудна! — сопна се Мери Попинз, като че ли Майкъл беше казал нещо обидно.

— Е, особена.

— Особена?

Майкъл се поколеба. Не можеше да намери точната дума.

— Имах предвид...

— Хубава стая, Мери Попинз — побърза да му се притече на помощ Джейн.

— Да — каза Майкъл с облекчение. — И мисля — добави той умно, — че ти си много хубава с тази шапка.

Той внимателно я наблюдаваше. Да, лицето ѝ се смекчи малко — дори около устата ѝ се появиха бледи зачатъци на самодоволна усмивка.

— Хм — каза тя и се обърна към другия край на стаята. — Нели-Рубина! — извика тя. — Къде сте? Пристигнахме.

— Идвам! Идвам!

Най-тънкият звънлив глас, който някога бяха чували, сякаш дойде изпод тезгяха. След малко от същата посока изникна глава с малка плоска шапка. Последва я кръгло, доста солидно тяло, което държеше в една ръка дървено лале, а в другата гърне с червена боя.

Положително, няма съмнение, помислиха Джейн и Майкъл, това е най-странната личност, която са виждали!

По лице и ръст тя изглеждаше съвсем млада, но сякаш беше не от плът, а от дърво. Гъстата ѝ лъскава черна коса стоеше върху главата ѝ като издялана и лакирана. Очите ѝ бяха като две малки черни дупчици, пробити върху лицето, и повече от сигурно яркорозовите петна по лъскавите ѝ бузи бяха от боя.

— Е, мис Попинз! — каза странната личност и при усмивката ѝ червените устни блеснаха. — Мило е от ваша страна, трябва да ви кажа!

Тя остави боята и лалето, заобиколи тезгяха и се ръкува с Мери Попинз. Едва сега децата забелязаха, че изобщо няма крака. От кръста надолу беше масивна и се движеше с помощта на кръгъл плосък диск, поставен на мястото, където трябваше да бъдат краката ѝ.

— Съвсем не, Нели-Рубина — каза Мери Попинз с необикновена учтивост. — Удоволствието е за нас.

— Ние ви очакваме, разбира се — продължи Нели-Рубина, — защото искахме да ни помогнете в... — Тя млъкна не само поради предупредителния поглед на Мери Попинз, но и защото едва сега видя децата.

— О! — извика тя със своя висок дружелюбен глас. — Вие сте довели Джейн и Майкъл, а също и близнаците. Каква изненада! — Тя се търкулна през стаята и се ръкува отривисто с всички.

— Нима ни знаете? — запита Майкъл смаяно.

— О, боже, да! — изчурулика тя весело. — Често съм слушала мама и татко да говорят за вас. Приятно ми е да се запознаем. — Тя се засмя и настоя да се ръкува отново с всички по ред.

— Помислих си, Нели-Рубина — каза Мери Попинз, — че може би ще се съгласите да ни дадете една унция^[1] разговори.

— Положително! — Нели-Рубина с усмивка се търкулна към тезгяха. — Да направя нещо за вас, мис Попинз, е чест и радост.

— Нима може разговори да се мерят с унции? — запита Джейн.

— Да, разбира се. С фунтове^[2] също. Или тонове, ако искате. — Нели-Рубина замълча и повдигна ръце към една голяма стъкленица на полицата. Те бяха твърде къси. — Тц-тц-тц! Не са достатъчно дълги. Трябва да ги наставят малко. Междувременно ще викна чичо да я сваля. Чичо Доджър! Чичо Доджър!

Тя извика последната дума през една врата зад тезгяха и незабавно там се появи необикновен човек. Той беше кръгъл като Нели-Рубина, но много по-стар и с по-тъжно лице. Той също носеше малка плоска шапка на главата си, а палтото му беше плътно закопчано върху гръдния кош, дървен като този на Нели-Рубина. А когато престилката му за миг се отметна, Джейн и Майкъл видяха, че подобно на племенницата си и той от кръста надолу бе от масивно дърво. В ръката си държеше дървена кукувица до половината боядисана със сива боя. Пръски от същата боя имаше по носа му.

— Викаше ли ме, мила? — запита той с кротък, почтителен глас.

Тогава видя Мери Попинз.

— А, най-сетне сте тук, мис Попинз! Нели-Рубина ще е доволна. Тя ви очакваше, за да ни помогнете в...

Той зърна децата и млъкна.

— О, извинете. Не знаех за компанията, мила! Аз ще ида да довърша тази птица.

— Не, чичо Доджър! — каза остро Нели-Рубина. — Искам да сваляш стъкленицата с разговорите. Ще бъдеш ли така добър?

Въпреки че лицето ѝ бе весело и засмяно, децата забелязаха, че когато говореше на чичо си, тя заповядваше, а не молеше за услуга.

— Положително, мила, положително! — Той повдигна ръце с малки, резки движения и постави стъкленицата на тезгяха.

— Пред мен, моля! — заповяда Нели-Рубина надменно.

Чичо Доджър побърза да я приближи до нея.

— Ето, мила, извини ме!

— Това ли са разговорите? — запита Джейн, като посочи стъкленицата. — Те приличат на бонбони.

— Правилно, мис! Това са разговорни бонбони — каза чичо Доджър и избърса стъкленицата с престилката си.

— Ядат ли се? — запита Майкъл.

Чичо Доджър погледна предпазливо към Нели-Рубина и се наведе над тезгяха.

— Някои ги ядат — пошушна той, закрил уста с ръка, — но не и аз, тъй като съм само чичо. Но тя — той кимна с уважение към племенницата си, — тя е най-голямата дъщеря и пряк наследник.

Нито Джейн, нито Майкъл разбраха какво иска да каже, но кимнаха учтиво.

— Сега — извика Нели-Рубина весело, след като свали капака на стъкленицата, — кой ще избере пръв?

Джейн пхна ръка и извади плосък бонбон във форма на звезда, приличен на ментов.

— Нещо пише върху него! — извика тя.

Нели-Рубина избухна в смях.

— Разбира се! Нали това е разговорът. Чети!

— Ти си моята мечта — прочете Джейн.

— Колко хубаво! — звънна гласът на Нели-Рубина и тя бутна стъкленицата към Майкъл.

Той извади розов бонбон във форма на мида.

— Обичам те. Ти обичаш ли ме? — засрича той.

— Ха, ха! И това е добро! Да, обичам те! — Нели-Рубина се засмя силно и бързо го целуна, като остави леплива следа от боя на бузата му.

Жълтият бонбон на Джон гласеше: „Тра-ла-ла, дундьо“, а върху бонбона на Барбара с големи букви пишеше: „Блестяща и грациозна“.

— Такива са! — извика Нели-Рубина и се усмихна през тезгяха.

— Сега вие, мис Попинз! — И Джейн, и Майкъл забелязаха, че докато Нели-Рубина побутваше стъкленицата към Мери Попинз, двете си размениха многозначителен поглед.

Голямата ръкавица бе свалена, Мери Попинз със затворени очи пхна ръка и известно време рови из разговорите. Най-последно пръстите ѝ стиснаха един бял, оформен като полулуние бонбон и го извади.

— „Десет часа тази нощ“ — прочете Джейн на глас надписа.

Чичо Доджър потърка ръце.

— Правилно. Това е времето, когато ние...

— Чичо Доджър! — извика Нели-Рубина предупредително.

Усмивката посърна върху лицето му и то стана още по-тъжно.

— Извини ме, мила! — каза той смирено. — Аз съм стар човек и се страхувам, че понякога говоря втели-некипели. Прощавай! — Той изглеждаше засрамен, но Джейн и Майкъл не виждаха какво лошо е направил.

— Е — каза Мери Попинз, като пушна внимателно своя бонбон в чантата си, — ще ни извините, Нели-Рубина, но считам, че е по-добре да тръгваме.

— О, трябва ли? — Нели-Рубина се търкулна върху диска си. — Беше толкова приятно. Все пак — тя погледна през прозореца, — може пък да завали и да ви арестува тук. А това няма да ви хареса, нали? — изчурулика тя, обръщайки се към децата.

— На мен ще ми хареса! — каза решително Майкъл. — Бих искал. Тогава може би ще разбере за какво са тези. — Той посочи към боядисаните клони, овцете, птиците и цветята.

— Тези? Ох, това са просто украшения — каза Нели-Рубина, небрежно махайки ръка.

— Но какво правите с тях?

Чичо Доджър усърдно се наведе през тезгяха.

— Виждате ли, изнасяме ги във и...

— Чичо Доджър! — Очите на Нели-Рубина застрелкаха заплашително.

— О, боже! Ето ме пак! Винаги говоря, когато не ме питат. Твърде стар съм, това е то! — каза чичо Доджър тъжно.

Нели-Рубина го погледна ядосана. После се обърна към децата и се усмихна.

— Довиждане! — каза тя и се ръкува с отривисти движения. — Ще помня нашите разговори. „Ти си моята мечта“, „Обичам те“, „тра-ла-ла“ и „блестяща“!

— Забравихте този на Мери Попинз „Десет часа тази нощ“ — напомни ѝ Майкъл.

— О, тя няма да го забрави! — каза чичо Доджър и се усмихна щастливо.

— Чичо Доджър!

— Извинявай, извинявай!

— Довиждане! — каза Мери Попинз. Тя потупа важно чантата си и размени още един странен поглед с Нели-Рубина.

— Довиждане, довиждане!

Когато по-късно Джейн и Майкъл се опитваха да си припомнят, те не можеха да кажат как излязоха от необикновената стая. Бяха вътре и се сбогуваха с Нели-Рубина и само миг по-късно се намериха във на снега, забързани след Мери Попинз и ближейки разговорните си бонбони.

— Знаеш ли, Майкъл — каза Джейн, — смятам, че този бонбон беше някакво съобщение.

— Кой? Моят ли?

— Не, този, който Мери Попинз избра.

— Искаш да кажеш...

— Че нещо ще се случи в десет часа тази нощ и аз възнамерявам да стоя будна и да видя.

— Тогава и аз — каза Майкъл.

— Хайде, моля! Вървете с мен! — каза Мери Попинз. — Нямам дял ден за губене...

Джейн спеше дълбоко и в съня ѝ някой извика името ѝ с тих, настоятелен глас. Тя се сепна, седна в леглото и откри, че до нея стои Майкъл по пижама.

— Каза, че ще останеш будна — прошепна той укорително.

— Какво? Къде? Защо? О, това си ти, Майкъл! Е, ти обеща същото.

— Слушай! — каза той.

Някой ходеше на пръсти в съседната стая. Дъхът на Джейн спря.

— Бързо! Лягай! Прави се, че спиш! Бързо!

С един скок Майкъл беше под одеялото. В тъмнината той и Джейн се заслушаха, притаили дъх.

Вратата откъм другата детска стая се отвори крадешком. Тънката ивица светлина се разшири. Някаква глава се появи там и надникна в стаята. После някой се промъкна вътре и безшумно затвори вратата зад себе си. Мери Попинз, загърната в коженото си палто и с обувки в ръка, прекоси тяхната стая на пръсти. Те лежаха неподвижни, заслушани в стъпките ѝ, които бързаха надолу по стълбата. В далечината ключът на входната врата изскърца в ключалката. По градинската алея се изсипа порой от стъпки и входната врата хлопна.

В този миг часовникът удари десет.

Те скочиха от леглата и се втурнаха в другата детска стая, чиито прозорци гледаха към парка.

Нощта беше тъмна и прекрасна, осветена от високи, надвиснали звезди. Но тази нощ те не потърсиха звездите. Ако разговорният бонбон на Мери Попинз наистина беше съобщение, нещо интересно имаше да се види.

— Гледай! — Джейн преглътна развълнувано и посочи.

В парка отсреща, точно до входа, стоеше странната, прилична на Ноев ковчег сграда, хлабаво привързана към един дънер.

— Но как е стигнала дотук? — се учуди Майкъл. — Сутринта беше в другия край на парка.

Джейн не отвърна нищо. Тя беше погълната от това, което наблюдаваше.

Покривът на Ноевия ковчег беше вдигнат и на стълбата, върху кръглия си диск стоеше Нели-Рубина. Чичо Доджър подаваше отвътре един след друг наръчи боядисани дървени клони.

— Готова ли сте, мис Попинз? — звънна гласът на Нели-Рубина и тя подаде един наръч на Мери Попинз, която стоеше на палубата и чакаше да го поеме.

Въздухът беше прозрачен и спокоен и Джейн и Майкъл, свити на седалката пред прозореца, можеха да чуват всяка дума.

Внезапно от вътрешността на Ноевия ковчег се разнесе силен шум от нещо дървено, което изтрополи върху пода.

— Чичо Доджър! Внимавай, моля! Крехки са! — каза строго Нели-Рубина, а чичо Доджър, който подаде навън куп боядисани облаци, се извини:

— Прощавай, мила!

След това се появи стадото от дървени овце, всички много твърди и сковани. А най-накрая и птиците, пеперудите и цветята.

— Това е всичко! — каза чичо Доджър, подавайки се през отворения покрив. Под мишница носеше дървената кукувица, сега изцяло боядисана в сиво. А в ръката му се полюляваше голяма зелена кутия за боя.

— Много добре — каза Нели-Рубина. — Ако сте готова, мис Попинз, можем да започнем.

И започнаха най-необикновената работа, която Джейн и Майкъл бяха виждали. Никога, никога, мислеха си те, няма да я забравят, дори ако доживеят до деветдесет години.

Нели-Рубина и Мери Попинз взеха от купа дълги клонки с листа и като подскочиха във въздуха, бързо започнаха да ги окачват по голите заледени клони на дърветата. Клонките изглежда лесно се прикрепяха, защото всичко ставаше за не повече от минута. А когато всяко клонче заемеше мястото си, чичо Доджър подскачаше и чевръсто полагаше по едно зелено петно боя там, където клончето се съединяваше с дървото.

— Боже, божичко! — възкликна Джейн, когато Нели-Рубина леко се вдигна до върха на една висока топола и натъкми там един клон. Но Майкъл беше твърде учуден, за да говори.

Тримата обиколиха целия парк, подскачайки до най-високите клони, като че бяха на пружини. И много бързо паркът се покри с дървени листа, спретнато завършващи с петната боя от четката на чичо Доджър.

От време на време Джейн и Майкъл чуваха острия глас на Нели-Рубина да подвиква: „Чичо Доджър! Внимавай!“ и гласа на чичо Доджър, молец за извинение.

Сега Нели-Рубина и Мери Попинз взеха в ръце плоските, бели дървени облаци. С тях те се издигнаха по-високо и като летяха над дърветата, внимателно натискаха облаците към небето.

— Лепят ги! Лепят ги! — извика Майкъл и заскача възбудено.

И наистина, върху тъмното небе с блещукащи звезди белите облаци лепваха здраво.

— Ето! — извика Нели-Рубина, като слезе долу. — Сега овцете.

Много внимателно те нагласиха стадото върху една снежна морава и сгушиха между по-големите овце малките твърди бели агънца.

— Ще успеем! — Джейн и Майкъл чува гласа на Мери Попинз, когато тя изправи и последното агънце върху краката му.

— Не зная какво щяхме да правим без вас, мис Попинз, наистина не зная! — каза Нели-Рубина. После със съвсем различен глас добави: — Цветята, чичо Доджър! И много внимавай!

— Ето, мила! — Той се търкулна бързо до нея с пълна престилка кокичета, кукувича плонка и кукуряк.

— О, виж! Виж! — извика Джейн възхитена, защото Нели-Рубина набучваше дървените фигури в една празна леха. Тя се търкаляше наоколо и садеше дървената си леха, като непрекъснато протягаше ръка към престилката на чичо Доджър за нови цветя.

— Хубаво! — каза Мери Попинз възхитена, и Джейн и Майкъл се учудиха на приятния, приятелски тон на гласа ѝ.

— Да, нали? — иззвъня Нели-Рубина и изтърси снега от ръцете си. — Хубава гледка. Какво остана, чичо Доджър?

— Птиците, мила, и пеперудите! — Той протегна престилката си и Нели-Рубина и Мери Попинз грабнаха останалите дървени фигури и

затичаха бързо из парка, като поставяха птиците по клоните или в гнездата, а пеперудите подхвърляха във въздуха. И любопитното беше, че те заставаха там, над земята, и поради ярките си бои личаха ясно на лунната светлина.

— Ето! Мисля, че това е всичко! — каза Нели-Рубина и се спря върху дървения си диск с ръце на кръста, за да огледа извършената работа.

— Още едно нещо, мила! — каза чичо Доджър.

И доста несигурно, сякаш работата през нощта го беше накарала да се почувства стар и уморен, той се търкулна към ясена край входа на парка, извади кукувицата изпод мишница и я постави на един клон сред дървените листа.

— Тук, мое миличко! Тук, гълъбчето ми! — каза той, свел глава към птицата.

— Чичо Доджър! Кога ще се научиш? Не е гълъб — кукувица е! Той наведе примирено глава.

— Гълъбче на кукувицата, това имах предвид. Прощавай, мила!

— А сега, мис Попинз, страхувам се, че ние наистина трябва да вървим! — каза Нели-Рубина и като се търкулна към Мери Попинз, хвана розовото ѝ лице с двете си дървени ръце и го целуна.

— Доскоро виждане! — извика тя изискано, търкулна се по палубата на Ноевия ковчег, после нагоре по стълбата. На върха се обърна и махна отривисто на Мери Попинз, чу се дървеното изтрополяване от скачането ѝ и тя изчезна.

— Чичо Доджър! Идвай! Не ме карай да чакам! — долетя отвътре тънкият ѝ глас.

— Идвам, мила, идвам! Извини ме! — Чичо Доджър се търкулна към палубата, като пътьом се ръкува с Мери Попинз. Дървената кукувица го гледаше от зашумения клон. Той ѝ хвърли тъжен, пълен с обич поглед. После плоският му диск се вдигна във въздуха и прокътят дървено при приземяването му вътре. Покривът падна и се затвори с щракане.

— Пускай! — долетя отвътре рязката команда на Нели-Рубина.

Мери Попинз пристъпи напред и развърза въжето от дървото. То веднага бе издърпано през един от прозорците.

— Път, моля, път! — извика Нели-Рубина.

Мери Попинз бързо отстъпи назад.

Майкъл сграбчи ръката на Джейн развълнувано.

— Тръгват! — извика той.

Ноевият ковчег се откъсна от земята и се вдигна право нагоре над снега. Той се полюшна като пиян между дърветата, после се закрепил и мина леко над най-високите клони.

От един от прозорците отривисто махаше някаква ръка, но преди Джейн и Майкъл да разпознаят дали беше на Нели-Рубина, или на чичо Доджър, ковчегът се понесе в осветения от звездите въздух и въгълът на една къща го закри от погледа на децата.

Мери Попинз постоя малко край входа на парка, размахала вълнените си ръкавици. После бързо прекоси улицата и градинската алея. Ключът на входната врата щракна в ключалката. Предпазливи стъпки заскърцаха по стълбата.

— В леглото, бързо! — каза Джейн. — Не трябва да ни завари тук!

Те полетяха от прозореца през вратата и с два бързи скока се намериха в леглата. Едва успяха да дръпнат завивките над главите си и Мери Попинз отвори вратата. Тя мина на пръсти през стаята.

Туп! Това беше палтото ѝ — окачваше го на окачалката. Скръц! Това беше шапката — поставяше я в книжния плик. Но не чуха повече. Защото преди тя да се съблече и легне в походното легло, Джейн и Майкъл, сгушени под завивките си, вече дълбоко спяха.

Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку!

От улицата долетя нежна птича песен.

— Ставайте, жирафи! — извика мистър Банкс, който сапунисваше лицето си. — Пролетта дойде!

Той захвърли четката за бърснене и се втурна навън в градината. Огледа я, отметна глава назад и сви ръце като тръба.

— Джейн! Майкъл! Джон! Барбара! — викна той към детската стая. — Слизайте! Снегът си отиде и пролетта дойде!

Децата се изтърколиха надолу по стълбата и спряха чак навън пред входната врата. Цялата улица гъмжеше от хора.

— Ей, кораб! — гърмеше адмирал Бум, размахал шала си. — Въже и такелаж! Миди и стриди! Ето пролетта!

— Е — казваше мис Ларк и бързаше да излезе навън пред вратата си. — Най-сетне хубав ден! Мислех да купувам по два чифта

кожени ботуши на Андрю и Желания, но щом снегът се стопи, няма да им трябват.

При тези думи Андрю и Желания се спогледаха с облекчение и близнаха ръката ѝ в знак на благодарност, че няма да ги посрами.

Продавачът на сладолед караше количката нагоре-надолу и се оглеждаше за клиенти. Днес табелата му гласеше:

*Дойде пролетта,
ти-ри, та-ра, та,
спри, купи една,
дойде пролетта.*

А коминочистачът, само с една четка, пристъпваше по улицата, оглеждаше се надясно и наляво с доволен вид, като че ли лично той беше уредил този хубав ден.

Всичко светеше и блестеше на слънцето. Не се виждаше нито една снежинка. От всеки клон на всяко дърво се пукаха нежни бледозелени пъпки. По края на цветната леха в парка нежни зелени стръкове на кукуряк, кокичета и кукувича плюнка разцъфваха в жълто-бяло-син бордюр. Пазачът се приближи, набра мъничка китка и внимателно я постави в петлицата си.

От цвете на цвете пъстри пеперуди летяха на нежните си криле, а в клоните дроздове и синигери, и лястовици, и сипки пееха и виеха гнезда.

Стадо овце с пухкави малки агънца по петите им мина, блеейки високо. А от клона на ясена край входа на парка долетя двунотния вик: „Ку-ку! Ку-ку!“.

Майкъл се обърна към Джейн. Очите му блеснаха.

— Значи това правеха те — Нели-Рубина, чичо Доджър и Мери Попинз.

Джейн кимна, загледана учудено около себе си. Сред бледозеления облак на пъпките нещо сиво се полюшваше напред-назад върху клона на ясена.

— Ку-ку! Ку-ку!

— Но... аз мислех, че всички са от дърво! — каза Майкъл. — Как смяташ, дали са оживели през нощта?

— Вероятно — каза Джейн.

— Ку-ку! Ку-ку!

Джейн сграбчи ръката на Майкъл, и, като че ли прочел мислите й, той затича заедно с нея през градината, през улицата — в парка.

— Ей, къде отивате вие двамата? — викна им мистър Банкс.

— Ало, тук, колеги моряци! — изгърмя адмирал Бум.

— Ще се загубите! — предупреди ги мис Ларк пискливо.

Продавачът на сладолед задрънка звънеца си диво, а коминочистачът спря и се загледа подир тях.

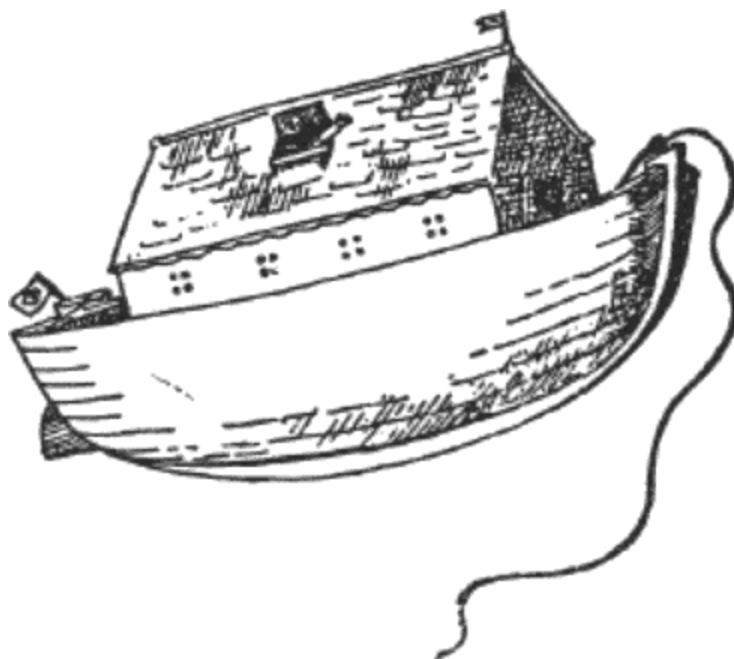
Но Джейн и Майкъл не им обърнаха внимание. Те продължиха да тичат през парка, под дърветата, право към мястото, където бяха видели за първи път Ноевия ковчег.

Спряха задъхани. Тук, под тъмните клони, беше студено и сенчесто и снегът не се беше стопил. Те се озъртаха, търсиха, търсиха. Но под тъмнозелените клони имаше само дебели навеи от сняг.

— Наистина си е заминал! — каза Майкъл, гледайки наоколо. — Мислиш ли, че само сме си въобразявали, Джейн? — запита той, изпълнен със съмнение.

Тя се наведе внезапно и вдигна нещо от снега.

— Не — каза тя бавно, — сигурна съм, че не сме. — Тя протегна ръка. На дланта й лежеше розов, кръгъл разговорен бонбон. Тя прочете надписа: „Довиждане до следващата година, Нели-Рубина, Ной“.

Майкъл пое дълбоко дъх.

— Ето коя била тя. Чичо Доджър каза, че е най-голямата дъщеря. Но аз не се сетих.

— Тя доведе пролетта! — каза Джейн и замечтано гледаше бонбона.

— Ще съм ви благодарна — чу се глас зад тях, — ако благоволите да се приберете веднага вкъщи и да закусите!

Те се обърнаха виновни.

— Ние просто щяхме... — започна да обяснява Майкъл.

— Тогава недейте! — отрязва Мери Попинз.

Тя се наведе над рамото на Джейн и взе бонбона.

— Смятам, че това е за мен! — забеляза тя и като го постави в джоба на престилката си, ги поведе към къщи.

Пътьом Майкъл откъсна клонче със зелени пъпки и ги заразглежда внимателно.

— Сега изглеждат съвсем истински — каза той.

— Може би те са си били истински — каза Джейн.

От ясеното дърво долетя подигравателен глас:

— Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку.

[1] Английска мярка: 1 унция — 28,35 г. — Б.пр. ↑

[2] Английска мярка: 1 фунт — 0,45 кг. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА ВЪРТЕЛЕЖКАТА

Беше тиха утрин.

Учудени, минавачите по улица Черешова поглеждаха над оградата на номер седемнайсет и си казваха: „Колко необичайно! Никакъв шум!“.

Дори къщата, която не се вълнуваше от нищо, започна да се безпокои.

— Боже! Боже! — си каза тя, заслушана в тишината. — Надявам се, че не се е случило нещо лошо!

Долу в кухнята мисис Брил с очила, кацнали на върха на носа, дремеше над вестника.

На площадката на първия етаж мисис Банкс и Елън подреждаха шкафа за бельо и брояха чаршафите.

Горе в детската стая Мери Попинз безшумно раздигаше масата от обета.

— Днес се чувствам много добра и мила — забеляза Джейн сънливо, изтегнала се на една слънчева ивица на пода.

— Това наистина е промяна — изсумтя Мери Попинз.

Майкъл извади последното парче шоколад от кутията, която леля Флоси му беше подарила миналата седмица. Дали да го предложи на Джейн? Или на близнаците? Или на Мери Попинз?

Не! В края на краищата рожденият ден си беше негов.

— Последното! — смотоледи той и бързо го напъха в устата си. — Ех, да имаше още! — добави той, загледал със съжаление празната кутия.

— Нищо хубаво не е вечно — каза Мери Попинз поучително.

— Само вие! — отвърна той дръзко. — А вие сте нещо много хубаво.

Зачагъци на доволна усмивка проблеснаха в ъглите на устните й, но изчезнаха тъй бързо, както се бяха появили.

— Не се знае — отговори тя. — Всичко си има край.

Джейн се сепна. Ако всичко си има край, значи ли, че Мери Попинз...

— Всичко ли? — запита тя неспокойно.

— Всичко! — отрязва Мери Попинз.

И сякаш отгатнала мислите на Джейн, тя отиде до полицата над камината и взе огромния си термометър. После измъкна чантата — килимче изпод походното легло и пъкна вътре термометъра.

Джейн бързо седна.

— Мери Попинз, защо правите това?

Мери Попинз я изгледа странно.

— Защото — отвърна тя важно — винаги са ме учили да бъда прибрана! — И отново пъкна чантата под леглото.

Джейн въздъхна, но сърцето ѝ се сви и натежа в гърдите ѝ.

— Тъжно ми е и ми е тежко! — прошепна тя на Майкъл.

— Предполагам, че яде твърде много пушена наденица — отвърна ѝ той.

— Не, не е от това — започна Джейн, но не довърши, защото на вратата се почука.

Чук! Чук!

— Влез! — извика Мери Попинз.

Робъртсън Ай застана на прага и както винаги преди да проговори, се прозя.

— Знаете ли какво? — каза сънливо той.

— Не, какво?

— В парка има въртележка.

— Ама че новина! — срязва го Мери Попинз.

— И панаир? — Майкъл се развълнува. — С люлки като лодки?

— Не — отвърна Робъртсън Ай и тържествено поклати глава. — Само въртележка. Нощес е пристигнала. Помислих, че ви интересува.

Той се потътри лениво към вратата и я затвори след себе си.

С един скок Джейн се изправи, забравила напълно тревогата си.

— О, Мери Попинз, може ли да отидем?

— Кажете „да“, Мери Попинз, кажете „да“! — развика се Майкъл и заскача около нея.

С поднос, пълен с чинии и чаши, Мери Попинз спря до вратата и се обърна.

— Аз отивам — рече тя спокойно, — защото имам билет. За вас не знам.

— Имам шест пенса в касичката! — побърза да каже Джейн.

— О, Джейн, заеми ми два пенса! — замоли я Майкъл. Той беше изхарчил всичките си пари предишния ден за някаква ликьорена пръчка.

Вперили очи в Мери Попинз, децата неспокойно чакаха да вземе решение.

— Да не съм чула за заеми в тази детска стая, моля! — намуси се тя. — Ще платя по едно возене на всеки. Но само по едно!

И излезе от стаята, отнасяйки натоварения със съдове поднос.

Децата се спогледаха в недоумение.

— Какво ѝ става? — каза Майкъл, който на свой ред се разтревожи. — Досега тя не ни е плащала нищо!

— Да не би да не сте добре, Мери Попинз? — запита той неспокойно, когато тя се върна.

— Никога в живота си не съм била тъй добре! — отвърна тя и вирна глава. — И ще ти бъда благодарна, ако престанеш да стърчиш тук, да се взираш в мен и да ме оглеждаш, сякаш съм восъчна статуя. Върви да се обличаш!

Погледът ѝ бе тъй строг, очите толкова пронизващо сини, и говореше по своя така познат начин, че тревогата на децата се разсея и те хукнаха с викове да си вземат шапките.

Най-сетне тишината в къщата се наруши: врати се тряскаха, гласчета викаха, крачета затрополиха.

— Боже! Боже! Какво облекчение! Толкова се разтревожих! — си каза къщата, щом чу Джейн, Майкъл и близнаците да рипат и скачат надолу по стълбите.

Мери Попинз се спря за миг да хвърли един поглед в огледалото.

— О, Мери Попинз, идвайте! Изглеждате добре! — каза нетърпеливо Майкъл.

Тя се завъртя на петите си. Лицето ѝ изразяваше едновременно яд, разочарование и изненада.

„Добре? Хайде де! Гледай го ти! Само «добре»? С този син жакет със сребърни копчета? Само «добре» със златния медальон на врата! И с този чадър с папагалска глава под мишница!“

— Достатъчно съм те слушала! Нито дума повече! — Въпреки че можете да сте сигурни, че едва ли смяташе казаното от Майкъл съвсем, съвсем достатъчно...

Но Майкъл беше тъй развълнуван, че не й обърна внимание.

— Хайде, Джейн! — завика той на сестричката си, като подскачаше от нетърпение. — Просто не мога да чакам! Хайде!

И двете деца изтичаха напред, без да дочакат Мери Попинз, която още нагласяваше близнаците. После градинската врата щракна зад гърба им и те хукнаха към въртележката.

Откъм парка долиташе далечна музика. Тя бръмчеше приглушено като свирещ пумпал.

— Добър ден. Как сме днес? — поздрави ги пискливият глас на мис Ларк, която идваше насреща им с двете си кучета. Но преди да успеят да й отговорят, тя продължи: — Отивате на въртележката, предполагам. Андрю, Желания и аз току-що бяхме. Много превъзходно забавление. Толкова хубаво и чисто. И толкова любезно обслужване! — Тя изфуча покрай тях, а двете кучета подтичваха след нея. — Довиждане! Довиждане! — извика им през рамо и изчезна зад ъгъла.

— Всички на помпата! Вдигайте котва!

Добре познатият глас прогърмя откъм парка и след миг на входа се появи адмирал Бум. Лицето му беше силно зачервено и той вървеше със стъпките на моряшки танц.

— Йо-хо-хо! И бутилка ром! Адмиралът беше на въртележката. Изгребете водата от лодката! Миди и стриди! Хубаво е като далечно плаване! — поздрави той гръмогласно децата.

— Ние също отиваме! — каза развълнуван Майкъл.

— Какво? Отивате? — Адмиралът остана безкрайно учуден.

— Да, разбира се! — каза Джейн.

— Но... но положително не до края, нали? — Адмиралът погледна въпросително Мери Попинз.

— Те ще направят една обиколка, сър! — обясни тя важно.

— Ах, добре! На добър час! — каза той с глас, който за него беше почти нежен.

После, за изненада на децата, той се изпъчи, вдигна ръка към челото си и изкозирува на Мери Попинз.

— Хмм-мм-м! — изръмжа той в носната си кърпичка. — Надувайте платната! Вдигайте котва! И сбогом, любов, сбогом!

И като махна с ръка, адмиралът отмина, клатушкайки се по тротоара и пеейки дрезгаво с цяло гърло: „Всяко хубаво момиче люби моряк!“.

— Защо ви каза „сбогом“ и ви нарече „любов“? — попита Майкъл, като тръгна с Мери Попинз, все още загледан след адмирала.

— Защото той мисли, че съм напълно заслужаваща уважение личност! — отсече тя. Но очите ѝ гледаха нежно и замечтано.

Джейн отново изпита необяснимата тъга и сърцето ѝ пак се сви.

— Какво ли ще се случи днес? — запита се тя тревожно и побърза да постави ръка върху ръката на Мери Попинз, която лежеше върху дръжката на количката. Почувства топлота, сигурност и успокоение.

— Колко съм глупава! — измърмори тихичко тя. — Няма нищо лошо!

И закрочи бързо покрай количката, която се търкаляше към парка.

— Момент само! Момент само! — чу се някакъв задъхан глас зад тях.

Майкъл пръв се обърна.

— Но това е мис Тартлет!

— Всъщност не е мис Тартлет — едва успя да издума останалата без дъх мис Тартлет. — Мисис Търви е!

И тя погледна поруменяла мистър Търви, който стоеше до нея и се усмихваше малко глуповато.

— Не е някой от вашите втори понеделници, нали? — запита Джейн и си помисли, че щом мистър Търви стои върху краката си, положително не е.

— О, не! Слава богу, не! — побърза да я увери той. — Ние, хм, ние просто идваме да ти се обадим, Мери.

— Тъй ли, братовчеде Артър?

Те се ръкуваха.

— Да не би да си тръгнала за въртележката? — запита той.

— Да, там отивам. Всички отиваме.

— Всички? — Веждите на мистър Търви литнаха към върха на главата му. Толкова много се изненада от думите ѝ.

— Те ще се завъртят по веднъж! — Мери Попинз кимна към децата. — Стойте мирно, моля! — сгълча тя близнаците, които се бяха

надигнали неспокойно. — Не сте дресирани мишлета!

— О, разбирам. А после те ще слязат, така ли? Е, довиждане, Мери, и bon voyage! — Мистър Търви повдигна шапка високо над главата си. Много тържествено, наистина.

— Довиждане... И благодаря, че дойдохте — каза Мери Попинз и грациозно се поклони на мистър и мисис Търви.

— Какво значи bon voyage? — запита Майкъл, загледал през рамо двете отдалечаващи се фигури: мисис Търви, кръгла и къдрава, и мистър Търви, много изправен и тънък.

— Приятно пътуване. Нещо, което няма да ти се случи, ако не се размърдаш! — срязва го Мери Попинз и той забърза след нея.

Сега музиката се чуваше по-силно. Бумкаше, та чак кънтеше във въздуха и ги притегляше като магнит.

Мери Попинз почти тичешком свърна с количката пред входа на парка, но рязко спря, защото там, върху тротоара, съзря цяла редица рисунки.

— За какво пък спира сега? — пошушна раздражено Майкъл на Джейн. — С това темпо никога няма да стигнем!

Художникът току-що бе завършил една серия плодове, нарисувани с цветни тебешери: ябълка, круша, слива и банан.

Под тях точно изписваше думите:

ВЗЕМЕТЕ СИ

— Здравей! — каза Мери Попинз и се изкашля много женствено. Художникът рипна на крака и Джейн и Майкъл видяха, че това беше най-добрият приятел на Мери Попинз — Кибритопродавача.

— Мери! Най-сетне! Чакам те цял ден!

Кибритопродавача сграбчи двете й ръце и я загледа с възхищение.

Мери Попинз изглеждаше много смутена и доста доволна.

— Е, Бърт, ние сме тръгнали за въртележката — каза тя и се изчерви.

Той кимна.

— Знаех. И те ли идват с теб? — добави той и посочи с пръст децата.

Мери Попинз тайнствено поклати глава.

— Само за една обиколка — побърза да добави тя.

— Аха! — Той сви устни. — Разбирам.

Майкъл се опули. Че какво друго биха могли да правят на една въртележка, освен да се повозят малко? Ама че чудна работа!

— Хубави картини имаш! — каза Мери Попинз, загледала с възхищение плодовете.

— Заповядай, вземи си! — каза Кибритопродавача гордо.

При тази покана Мери Попинз се наведе и пред смаяните очи на децата вдигна от паважа нарисуваната слива и изискано отхапа малко от нея.

— Ти не искаш ли да си вземеш? — обърна се Кибритопродавача към Джейн.

— Нима мога? — струваше й се невероятно.

— Опитай!

Джейн се наведе към ябълката и тя просто подскочи в ръцете й. Момиченцето захапа червената й буза. Беше много сладка.

— Как го правите? — запита Майкъл, втрещен от почуда.

— Не аз — отвърна Кибритопродавача, — тя го прави. — Той кимна към Мери Попинз, която стоеше важна до количката. — Случва се, само ако тя е наблизно, вярвай ми!

После се наведе, вдигна крушата от тротоара и я предложи на Майкъл.

— Ами за вас? — запита момиченцето, защото макар че искаше крушата, искаше да бъде и възпитан.

— Няма значение! Винаги мога да си нарисувам друга! — и като каза това, Кибритопродавача откъсна банана, обели го и го раздели на две за близнаците.

Ясните, нежни звуци на музиката долетяха и прозвучаха подканящо.

— Е, Бърт, наистина трябва да вървим! — разбърза се Мери Попинз и прикри костилката от сливата между железните пръчки на оградата на парка.

— Трябва ли, Мери? — каза Кибритопродавача тъжно. — Е, довиждане, скъпа. И всичко хубаво.

— Но нали пак ще го видите? — запита Майкъл, влизайки подир Мери Попинз в парка.

— Може би да, може би не! — каза тя кратко. — А това не е твоя работа.

Джейн се обърна и погледна назад. Кибритопродавача стоеше до кутията с тебешери и не можеше да откъсне поглед от Мери Попинз.

— Днес е странен ден! — заключи тя и се намръщи.

— Какво му е на деня, моля? — изгледа я Мери Попинз.

— Е, всички ви казват „сбогом“ и ви гледат особено.

— Всеки може да си приказва каквото ще — бесплатно е. И котката може да гледа краля, нали? — отсече Мери Попинз.

Джейн замълча. Знаеше, че няма полза да разпитва, защото Мери Попинз никога нищо не обясняваше.

Само въздъхна. И понеже не знаеше защо всъщност въздиша, започна да тича, втурвайки се покрай Майкъл, Мери Попинз и количката към зовящата ги музика.

— Чакай ме! Чакай ме! — изпищя Майкъл и хукна след нея. А зад него подрънкваше количката, тикана от забързаната подире им Мери Попинз.

Ето, въртележката, разположена върху моравата сред липите. Беше нова, съвсем прясно боядисана и лъскава, с кончета, които препускаха нагоре-надолу, закрепени към пиринчените си пилони. На покрива се развяваше раирано знаме, а цялата въртележка беше пицно украсена с позлатени ленти, сребърни листа, пъстроцветни птици и звезди. Всъщност изглеждаше точно както мис Ларк я бе описала, и по-хубава дори.

При пристигането им въртележката намали ход и спря. Пазачът на парка дотича делово и улови един от пиринчените пилони.

— Идвайте! Идвайте! Три пенса едно возене! — извика той с важен вид.

— Зная кой кон ще си взема! — каза Майкъл и се втурна към един кон, боядисан синьо и червено. На златния му нашийник пишеше „Весели крачета“. Майкъл се покатери на гърба му и стисна пилоната.

— Пазете чистота и спазвайте правилата! — важно подвижна пазачът на забързалата покрай него Джейн.

— Аз ще се кача на „Блещукаща светлина“ — извика му тя и се покатери на гърба на едно ослепително бяло конче, чието име бе

изписано на червения му нашийник.

Тогава Мери Попинз извади близнаците от количката и постави Барбара пред Майкъл, а Джон зад Джейн.

— За колко пени? Една, две, три, четири или пет? — запита разпоредителят, който дойде да събира парите.

— За шест! — отвърна Мери Попинз и му подаде четири монети по шест пенса.

Децата ахнаха от почуда. Никога досега не се бяха возили на въртележка за шест пенса.

— Пазете чистота! — извика пазачът с поглед в билетите, които Мери Попинз държеше в ръка.

— А вие няма ли да дойдете? — извика й Майкъл.

— Дръжте се здраво, моля! Дръжте се здраво! Аз ще се кача после!

Чу се изсвирване. Музиката гръмна. И бавно, бавно кончетата се задвижиха.

— Дръжте се, моля! — извика строго Мери Попинз.

Те я послушаха.

Дърветата затичаха край тях. Металните пилони се плъзгаха нагоре-надолу през гърбовете на конете. Лъчите на залязващото слънце изсипаха ослепителен блясък върху им.

— Не мърдайте на седлата! — отново се разнесе гласът на Мери Попинз.

Децата и този път я послушаха.

Сега дърветата се движеха по-бързо, въртяха се в кръг около тях, а въртележката продължаваше да набира бързина. Майкъл стисна по-силно Барбара през кръста. Джейн протегна ръка назад и улови по-здраво Джон. Ездата продължаваше все по-бързо и по-бързо. Вятърът развяваше косите им и брулеше лицата им. „Весели крачета“ и „Блещукаща светлина“ се въртяха кръг след кръг с децата на гръб и с разлюляния, свеждащ върхари, парк край тях.

Струваше им се, че никога няма да спрат, че времето не съществува, че светът не е нищо друго, освен кръг светлина и група боядисани кончета.

Слънцето потъна на запад и мракът потръпна под тях. Но те продължаваха да препускат, все по-бързо и по-бързо, докато накрая не можеха да различават дърветата от небето. Цялата просторна земя се въртеше около тях с плтно бръмчене, като въртящ се пумпал.

Никога Джейн, Майкъл, Джон и Барбара нямаше да се чувстват толкова близо до центъра на света, както по време на този шеметен въртеж. И те го знаеха.

„Никога вече! Никога вече!“ — тази мисъл бе заседнала в сърцата им, докато земята се въртеше около тях и те препускаха ли, препускаха сред падащия мрак.

Най-последно във въртящото се зелено петно на дърветата започнаха да се различават стволоче и клони. Небето се отдръпна от земята, паркът спря да кръжи. Кончетата намалиха своя бяг — по-бавно, по-бавно, докато най-сетне въртележката спря.

— Насам! Насам! Само три пенса! — Пазачът на парка викаше някъде в далечината.

Схванати от продължителната езда, четирите деца едва се смъкнаха на земята. Но очите им блестяха и гласовете им трепереха от възторг.

— Ах, хубаво, хубаво, хубаво! — извика Джейн, като слагаше Джон в количката и погледна Мери Попинз със светнали очи.

— Ех, да можехме да не слизаме! — възкликна Майкъл и нагласи Барбара до Джон.

Мери Попинз ги изгледа, а очите ѝ бяха необичайно нежни и меки в падащия мрак.

— Нищо хубаво не трае вечно! — каза тя за втори път този ден.

После отметна глава и погледна въртележката.

— Мой ред е! — извика тя весело, наведе се и взе нещо от количката.

След това се изправи и за миг ги прониза с онзи странен поглед, който проникваше в тях и виждаше всичко, което мислят.

— Майкъл! — Тя леко го помилва по бузата. — Бъди послушен!

Той вдигна очи към нея, обзет от неспокойство. Защо направи тя това? Какво ставаше?

— Джейн! Грижи се за Майкъл и близнаците! — каза Мери Попинз. После вдигна ръката на Джейн и нежно я постави върху дръжката на количката.

— Всички да се качват! Всички да се качват! — извика разпоредителят.

Светлините на въртележката лумнаха.

Мери Попинз се обърна.

— Идвам! — викна тя, размаха чадъра с папагалската глава и се втурна в гъстата ивица на мрака, която разделяше децата от въртележката.

— Мери Попинз! — Гласът на Джейн потрепери, защото изведнъж, без тя самата да знае защо, се уплаши.

— Мери Попинз! — изпищя Майкъл, сякаш заразен от страха на Джейн.

Мери Попинз обаче не им обърна внимание. Тя скочи грациозно върху платформата, покатери се на гърба на едно пъстро конче на име „Карамел“, и седна елегантно и гордо.

— Отиване, или отиване и връщане? — запита разпоредителят.

Тя сякаш се поколеба за миг: погледна децата, после разпоредителя.

— Човек никога не знае — отвърна замислено. — Може да ми потрябва. Ще взема отиване и връщане.

Разпоредителят продупчи един зелен билет и го подаде на Мери Попинз.

Джейн и Майкъл забелязаха, че тя не му го плати. След това музиката отново гръмна — в началото по-тихичко, после все по-високо, буйно, победоносно. Боядисаните кончета бавно се раздвижиха.

Мери Попинз, която гледеше право пред себе си, мина покрай децата. Папагалската глава на чадъра се гушеше под мишницата ѝ. Ръцете ѝ в хубавите ръкавици стискаха металния пилон, а пред нея, на шията на кончето...

— Майкъл! — извика Джейн — и стисна ръката му. — Виждаш ли? Трябва да я беше скрила под одеялцето на количката! Чантата ѝ!

Майкъл се ококори.

— Ти мислиш... — започна той шепнешком.

Джейн кимна.

— Но... но тя носи медальона! Верижката не е скъсана! Аз добре видях.

Зад тях близнаците започнаха да хленчат, но Джейн и Майкъл не им обърнаха внимание. Те гледаха тревожно към осветения кръг с кончетата.

Сега въртележката се движеше по-бързо и скоро децата не можеха да различават кое конче какъв цвят има, нито дори „Весели крачета“ от „Блещукаща светлина“. Те виждаха само някакво въртящо се светло петно и сред него единствено се различаваше тъмната фигура, изправена и спокойна, която минаваше покрай тях и пак изчезваше.

Ритъмът на музиката ставаше все по-жив. Въртележката се въртеше все по-бързо. Тъмната фигура пак профуча край тях, яхнала пъстрия кон. Този път, когато тя се приближи, нещо лъскаво се откъсна от врата ѝ, проблесна във въздуха и тупна в краката им. Джейн се наведе и го вдигна. Беше златният медальон, окачен на скъсана верижка.

— Тогава е истина, истина! — разплака се Майкъл. — О, Джейн, отвори го!

С разтреперани пръсти Джейн натисна закопчалката и медальонът се отвори. Светлините от въртележката паднаха върху стъклото и децата видяха снимка на собствените си лица, скупчени

около една личност с права черна коса, строги сини очи, лъскави розови бузи и вирнат нос като на холандска кукла. Джейн разчете ситния надпис под снимката:

— Това значи имало вътре! — каза Майкъл и се почувства много нещастен, защото разбра, че вече няма никаква надежда...

Джейн затвори медальона и го постави в джоба си. Двете деца отново вдигнаха очи към въртележката. Сълзите им пречеха да виждат ясно, но те продължаваха да се взират във въртящата се светлина,

която ги заслепи и зашемети, защото сега кончетата летяха по-бързо от всякога, а музиката кълтеше с пълна сила.

И тогава се случи нещо необикновено. Тромпетите гръмнаха, въртележката се откъсна от земята и, като продължи да прави кръгове, започна да се издига нагоре, все по-високо. Боядисаните кончета препусаха начело с „Карамел“ и Мери Попинз. Въртящият се осветен кръг се движеше сред дърветата и светлината му позлатяваше листата по пътя си.

— Отива си! — каза Майкъл.

— О, Мери Попинз, Мери Попинз! Върнете се! Върнете се! — плачеха двете деца с протегнати към нея ръце.

Лицето на Мери Попинз обаче беше неподвижно и тя гледаше строго над главата на коня си, без да даде някакъв знак, че ги чува.

— Мери Попинз! — това беше последният отчаян вик.

Никакъв отговор от въздуха.

Сега въртележката беше над дърветата и правеше своите кръгове право към звездите. Все по-далечна и по-далечна, все по-малка и по-малка ставаше тя, докато най-сетне фигурката на Мери Попинз се превърна в мъничка точка сред светлото петно.

Нагоре, нагоре се вдигаше въртележката, пронизвайки небето и отнасяйки Мери Попинз със себе си. Накрая се превърна в блещукащо петно съвсем подобно на звезда, само малко по-голямо.

Майкъл подсмърчаше и тършуваше из джобовете си за носна кърпичка.

— Изкриви ми се вратът — каза той, за да обясни смъркането си и издебна, когато Джейн не го гледаше, за да си избърше очите.

Джейн, вторачена в сияйното петно, въздъхна. После се извърна.

— Трябва да се прибираме — заяви тя кратко, спомняйки си, че Мери Попинз ѝ бе заръчала да се грижи за Майкъл и близнаците.

— Насам, насам! Три пенса едно возене!

Пазачът на парка, който прибираще отпадъците в кошчетата за смет, се появи отново. Той погледна към мястото, където стоеше въртележката и се сепна слисан. Огледа се наоколо и устата му се отвори от почуда. Вдигна очи към небето и те просто щяха да изскочат от главата му.

— Слушайте! — изкрещя той. — Това няма да го бъде! Преди една минута тук, след минута я няма. Това е против правилата. Ще

искам намесата на закона! — Той размаха гневно юмрук към небето. — Никога не съм виждал подобно нещо. Никога, дори когато бях момче. Ще напиша доклад! Ще кажа на кмета!

Мълчаливи, децата се обърнаха. Въртележката не беше оставила никаква следа върху тревата, дори детелината не беше смачкана. С изключение на пазача, който крещеше и размахваше ръце, зелената морава беше пуста.

— Тя поиска отиване и връщане — каза Майкъл, пристъпвайки бавно към количката. — Значи ли това, че ще се върне? Как смяташ?

Джейн се замисли за миг.

— Вероятно. Ако достатъчно силно я искаме, ще се върне... — промълви тихо тя.

— Да, вероятно... — повтори Майкъл, въздъхна леко и не продума чак докато се прибраха в детската стая...

— Слушайте! Слушайте! Слушайте!

Мистър Банкс се зададе тичешком по градинската алея и се втурна вкъщи.

— Ей! Къде сте? — извика той, взимайки по три стъпала наведнъж.

— Какво се е случило? — запита мисис Банкс, която избърза разтревожена да го посрещне.

— Най-чудното нещо! — извика мистър Банкс и отвори със замах вратата на детската стая. — Появи се нова звезда! Чух го на път за вкъщи. Най-голямата. Взех от адмирал Бум телескопа, за да я видим. Елате да погледнете!

Той изтича до прозореца и залепи телескопа на окото си.

— Да! Да! — каза той, подскачайки възбудено. — Ето я! Чудна! Красота! Приказка! Бижу! Вижте сами!

Той подаде телескопа на мисис Банкс.

— Деца! — извика той. — Вижте! Нова звезда.

— Знам — започна Майкъл, — но това не е истинска звезда. Това е...

— Знаеш? И не е истинска? Какво, за бога, искаш да кажеш?

— Не му обръщай внимание. Прави се на глупав — каза мисис Банкс. — Та къде е звездата? О, виждам я! Много красива! Наистина най-блестящата на небето! Чудя се, откъде се е появила. Ето, деца.

Тя подаде телескопа първо на Джейн, после на Майкъл. През увеличителното стъкло децата ясно различаха кръга с боядисаните кончета, пиринчените пилони и тъмното петно, което за миг се мярваше пред погледа им и веднага изчезваше.

Децата се спогледаха и си кимнаха. Те знаеха какво е тъмното петънце — спретнатата, гордо изпъчена фигура в синьо палто със сребърни копчета, с твърда сламена шапка и чадър с дръжка — глава на папагал под мишница. Тя беше дошла при тях от небето и пак там си отиде. Джейн и Майкъл нямаха намерение да обясняват това на никого, защото знаеха, че около Мери Попинз има неща, които не могат да се обяснят.

Някой почука на вратата.

— Извинете, мадам — каза мисис Брил, втурвайки се в стаята със зачервено лице, — но мисля, че трябва да знаете: Мери Попинз отново си отиде!

— Отишла си? — Мисис Банкс не можеше да повярва.

— С всичките си партакеша! — каза мисис Брил победоносно. — И без дума или предупреждение. Точно както последния път. Даже

походното ѝ легло и чантата ги няма! Дори албума с пощенски картички не остави за спомен. Това е то!

— Боже, боже! — каза мисис Банкс. — Колко неприятно! Колко необмислено! Колко... Джордж! — обърна се тя към мистър Банкс. — Джордж, Мери Попинз си отишла пак!

— Кой? Какво? Мери Попинз? Е, няма значение. Имаме нова звезда.

— Новата звезда няма да мие и облича децата! — Мисис Банкс наистина се ядоса.

— Ще ги гледа нощем през прозореца! — извика мистър Банкс щастливо. — Това е по-хубаво от миенето и обличането.

И отново се зае със своя телескоп.

— Нали, чудесна моя? Нали, приказната ми? Красавицата ми! — каза той, без да откъсва очи от звездата.

Джейн и Майкъл дойдоха и се притиснаха в него, загледали през прозореца вечерното небе.

А високо над тях светлото петно сияеше и кръжеше в безбрежната тъмнина, запазило тайната си от всеки и завинаги, завинаги...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.